

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură

Anul VII / Nr. 63-64/2019

Lunile: septembrie-octombrie 2019

Cuprins

1. Ionel Marin: Școala și rolul cărții în formarea omului contemporan – 3
2. Pagini de istorie: Condamnarea Pactului Molotov-Ribbentrop – 6
3. Rezoluția Universității de Vară de la Izvorul Mureșului – 7
4. Alexandru Florin Țene: Frumusețea creștină a Limbii Române care unește aflată în textele jurnaliștilor și scriitorilor – 11
5. Elena Buică: 31 August - sărbătoarea Limbii Române – 14
6. Ben Todică: Regurcitarea limbajului de lemn – 15
7. Victor Ravini: Metode vechi și noi –17
8. Nicolae Vasile: Elemente de sistemism în cunoașterea universală –20
9. Geo Călugăru despre Emil Cioran –21
10. Ionel Marin: Im memoriam - Mr. Gheorghe Pastia și despre George Georgescu –24
11. Geo Călugăru: Ultima zi din viața lui Toma Caragiu –26
12. Stelian Gomboș: Încercările vieții... –28
13. Poezii de: Mihai Eminescu, Adrian Păunescu și George Coșbuc –30
14. Dumitru Buhai: Bucuria mântuirii. Poezii pentru suflet –32
15. Români geniali, de excepție –34
16. Medalion liric: Cristian Petru Bălan, Nicolae Rotaru, Gheorghe Stroia, Silviu Sticea, Corneliu Cristescu, Doina Bârcă, Maria Filipoiu, Florentina Chifu, Ovidiu Țuțuianu, Cristina Ghindar, Nicolae Sârbu, Adina Panfil, Catrina Danciu –37
17. Ion C. Ștefan: Doi epigramiști talentați – Florentin Popescu și Geo Călugăru – 46
18. Poezii de Genoveva Simona Mateev – 48
19. Elena Armenescu: *Din grădina sufletului* (II) – 49
20. Ben Todică: *Cicatrice* – 52
21. Cronici literare, recenzii, comentarii semnate de: Ion Nălbitoru, Ben Todică, George Corbu, Geo Călugăru, Ionel Marin și Ion C. Ștefan – 53
22. Din creațiile tinerilor premiați la Festivalul de creație literară Bogdania: Conunov Elvira din Chișinău – 63
23. Noutăți editoriale: Ionel Marin despre volumele poezilor: Adina Panfil, Doina Bârcă și Nicolae Doftoreanu – 66
24. Evenimente culturale:
25. Corneliu Cristescu despre Dubla lansare de carte de la Cercul scriitorilor ingineri „LITERAR ING” și Cronica evenimentului din 19 august 2019 – 68
26. Ben Todică: Un deceniu Redacția ART-EMIS–73
27. Alexandru Moraru: La mulți ani ART-EMIS! – 74
28. Ionel Marin despre Zilele comunei Vultur – 75
29. Gheorghe A. Stroia: Lansare de carte la Adjud, Adina Corina Panfil – 77
30. Semnal editorial – 78

Coperta: Statuia „Chipul lui Decebal” de pe malul stâncos al Dunării, zona oraș Orșova, județ Mehedinți

Revista BOGDANIA, revistă de creație și cultură este fondată și editată de Asociația cultural-umanitară Bogdania din Focșani. Apare o dată la două luni.
ISSN 2343-8061; ISSN-L 2343-8061

REDACȚIA REVISTEI BOGDANIA

Ionel N. MARIN

(Președinte Asociația cultural-umanitară Bogdania)

Redactor șef

Editori seniori: Nicolae Vasile; Vasile Groza

Redactori: Geo Călugăru, George Terziu, Michaela Al. Orescu, Năstase Marin, Nicolae Octavian Lupu, Adrian Nicolae Popescu, Corneliu Cristescu.

Secretar de redacție: Simona Mateev

Membri de onoare:

Acad. Valeriu D. Cotea

Prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (SUA) - cercetător științific, matematician, scriitor, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte

Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN (SUA) - membru titular USR și al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte; pictor, sculptor.

GHEORGHE A. STROIA, scriitor, membru ARA.

Adresa redacției: Focșani, Strada

Contemporanul nr.28, cod 620065, jud. Vrancea

Telefon mobil: **0752862369**.

Materialele se trimit cu diacritice pe adresa de e-mail:
ionelmarin55@gmail.com

În numele libertății de exprimare, autorii răspund în mod direct, conform legilor în vigoare, de conținutul materialelor publicate. Textele nu se înapoiază.

Vă așteptăm alături de noi!

Vă rugăm să sprijiniți proiectele Asociației Cultural-umanitare BOGDANIA, oferind 2% (Declarația 230), Asociației Cultural-umanitare Bogdania:

Cont **RO11BRMA0999100047750380**, Banca Românească, Agenția Focșani; **CIF- 29080784**.

Tipărit la: S.C. YMAGECENTER S.R.L.

PREȚ – 15 lei

Nr. 63-64, septembrie-octombrie 2019

Editorial

Ionel MARIN

Școala și rolul cărții în formarea omului contemporan

„Omul este măsura tuturor lucrurilor” afirma Protagoras și este deci ființa capabilă să creeze semne, să confere valoare tuturor lucrurilor, să le fie măsură; Filosoful german Ernst Cassirer a definit omul din perspectiva filosofiei culturii: „trăsătura sa distinctivă nu este esența sa metafizică, ci opera sa, sistemul activităților sale sunt cele care definesc și determină cercul umanității; limbajul, mitul, religia, arta, știința, istoria sunt elemente constitutive”.

Continui să cred că omul este ființa cea mai frumoasă și mai completă de pe Terra. Fiecare dintre noi este unicat și numai din iubire ne naștem, creștem și ne bucurăm de florii formidabili ai vieții. Cu certitudine există Dumnezeu, Marele Creator care nu doar a creat universul în care trăim, asigurând viața vegetală, animală și umană, ci îl și menține în viață astăzi. Pluriversul, ce construcție perfectă, fascinantă, infinită...**Și omul este o „zidire” frumoasă, dornică de absolut și unică în manifestare.** Creierul fiecăruia... procesând simultan un volum imens de informații. Înregistrează emoțiile, gândurile, amintirile și urmărește permanent funcțiile trupului și analizează (peste un milion de mesaje pe secundă - spun savanții), le sortează, evaluează și dă soluții inteligente de rezolvare a tuturor problemelor.

Toată viața învățăm și tot nu le știm pe toate. De aceea **Școala**, ca instituție de învățământ are menirea de a răspândi cunoștințe, de a învăța lucruri noi, de a cultiva respectul pentru muncă, de a educa și forma tinerilor frumoase caractere. „Adevărat că mai cinstit lucru nu este în lume și mai scump și mai curat, decât omul procopsit la învățătură”, afirma prozatorul Mihail Sadoveanu.

Școala ne învață cum să ne comportăm în societate, continuă pe un plan superior educația din familie. Educatorul, învățătorul, profesorul, prin statutul lor, devin asemenea părintelui, cărămida care va sta la temelia elevului, viitorului specialist în diferitele domenii de activitate ale societății. Fără școală nu vom avea și viitor. Am moștenit de la părinți o Limbă frumoasă, o sfântă vatră, o istorie glorioasă. De aceea și noi avem datoria să lăsăm copiilor noștri o țară bogată, liberă și prosperă. Să prețuim și să iubim, necondiționat și cu toată ființa, România!

Unii spun și fără temei că nu avem modele în învățământ. Cum a putut Spiru Haret să refacă din temelii învățământul românesc și de ce mult discutata reformă a zilelor noastre pare amânată pentru o dată nedefinită? Unul dintre răspunsuri poate fi găsit în urmărirea adevăratei „probe de foc” a oricărei inițiative legislative: rezultatele. La Congresul învățătorilor din 1907, istoricul Nicolae Iorga avea să declare astfel: „Când vă vorbesc despre Spiru Haret, în semn de respect, sculați-vă în picioare!

Afirmam în alte editoriale că Școala este templu al educației, culturii și civilizației, iar **Mihai Eminescu** afirma că munca stă la baza civilizației, că aceasta este „izvorul, baza libertății, culturii, civilizației”. Pentru făurirea unui om cult, civilizat, Instituțiile de cultură trebuie să aibă oameni calificați, pregătiți și care să se implice cu mai multă tărie în promovarea valorilor culturii și istoriei prin o diversitate de manifestări și acțiuni culturale benefice societății și tinerei generații.

Trebuie acordată o mai mare importanță cunoașterii istoriei. **Acad. Ioan-Aurel Pop** afirmă: „Din păcate, trendul contemporan este de ignorare a trecutului omenirii, a experienței de viață a comunităților, mai ales a celor naționale. Motivele sunt multe, de la graba planetei de a se autodistrage prin poluare, dezechilibre, catastrofe naturale etc. până la globalizarea prost înțeleasă și de la ideea că memoria este inutilă până la superficialitate, ignoranță, trivialitate, violență, toate cultivate de forțe mult mai puternice decât ne putem noi închipui. Astăzi se tinde spre înlocuirea din sistemul de educație primară și secundară a disciplinelor școlare consacrate și care și-au dat măsura valorii lor în societate (istorie, geografie, botanică, zoologie, anatomie, limbi clasice etc.) prin conținuturi (necesare, fără

îndoială) botezate „discipline școlare” („educație pentru drepturile copilului”, „educație antreprenorială”, „educație sexuală”, „educație rutieră”, „educație juridică” etc.”).

Școala, cartea, educația, cultura trebuie să ne învețe să trăim în armonie și înțelegere.

Sir. Charles L. Lucas, scriitor și om politic irlandez, afirma: „Civilizația este doar un proces lent prin care învățăm să fim mai buni” și asta ar trebui să realizăm prin educație și cultură.

Politețea, amabilitatea, altruismul sunt note definitorii ale unui om civilizat.

Cultura înseamnă comunicare, apropiere, un mod plăcut de respect și înțelegere, înfrumusețează și dă strălucire sufletului omenesc. Cultura generală ne lărgeste mintea, spiritul, ne mărește aria de cunoaștere a tot ce-i valoros în lume.

Cultura scrisă „rug veșnic aprins” zămislește și transmite prin flacăra nestinsă a cuvintelor, memoria veacurilor și a netimpului.

De asemenea cărțile, revistele literare și de cultură, publicațiile din diferite domenii de activitate, trebuie să promoveze și să răspândească, periodic și cu exigență marile valori umane, personalitățile de marcă ale culturii românești și universale.

„Cărțile sunt cărăușii civilizației. Fără cărți, istoria e mută, literatura nu are glas, știința e infirmă, iar gândirea și meditația suspendate” a concluzionat scriitoarea și istoricul american **Barbara Tuchman**. Fără ele am deveni foarte săraci și pierduți în realitate.

Omul de știință, americanul Jacque Fresco afirma: „Eu nu am vrut să îmi învăț copilul să citească, așa că Eu obișnuiam să îi citesc noaptea și să închid cartea când ajungeam la partea cea mai interesantă. El mi-a spus: "Ce s-a întâmplat mai departe tati?" Eu i-am răspuns: "Dacă înveți să citești, o să poți să afli. Eu sunt prea obosit să mai citesc. Îți voi citi mâine. "Așa, el a avut un motiv să învețe să citească. Nu învățați copii cum să citească. Dați-le un motiv să vrea asta. În școli ei fac exact pe dos”... Scriitoarea Gabriela Adameșteanu este convinsă că: „Se învață enorm dintr-o carte. Cărțile aduc informații de toate tipurile. Eu știu istoria altor țări numai din literatură. Geografia, biologia le absorb în ficțiuni fără să-ți dai seama”. Cu certitudine manualele, cărțile care te ajută cel mai mult sunt cele care te fac să gândești și cel mai mult. Mai greu înveți citind cărți ușoare, cu informații

insuficiente și nedocumentate. Să apreciem creațiile gânditorilor remarcabili, ale scriitorilor care aduc adevărul și frumusețea în viața noastră.

Din păcate goana după bani, titluri, funcții, putere îl face pe omul contemporan să fie mai rece, distant, orgolios și uneori rău. De aceea și decăderea morală a atras după ea o serie de crize, dar cea mai gravă, cred eu, este a sufletului aflat în continuă derivă și tulburat de expansiunea prostului gust, a răutății, a lăcomiei și ignoranței. Se aruncă cu noroi în spiritul și identitatea umană. **Încotro ne îndreptăm?**

Avem nevoie de un comportament civilizat, atitudini și opinii diferite dar respectând legile, să oferim un climat normal și demn de trai. NU trebuie să furăm sau să ne vindem visele, șansa de a trăi frumos și bine în propria ogradă. Este impresionantă cultura română primită ca moștenire. Globalizarea nu presupune reducerea, dispariția specificului cultural al unei națiuni ci integrarea într-un sistem riguros de valori umane, respectând libertatea de exprimare și tradițiile strămoșești.

Negreșit trebuie să depunem mai multe eforturi pentru păstrarea specificului național. Dacă vom asigura condiții decente de trai în țară pentru fiii ei, se va opri exodul de populație aptă de muncă și o mare parte din cei plecați, la lucru în întreaga lume, vor reveni în țară. Unde ne sunt razele speranței, visele? Taine vechi, îmbrăcate în albastru, ne deschid simțurile și ne aduc din zestrea neamului, pentru fiecare suflet de român, misterioase tăblițe, semne și simboluri neprihănite, care să ne întărească speranța într-un viitor strălucit.

Să ne îndepărtăm de răutate, de ipocrizie, și de încrâncenare și să ne privim ca frați. Regăsirea de sine, bunul-simț în toate și demnitatea proprie. Demnitatea fiecăruia dintre noi presupune: valoare, comportament civilizat, virtuți morale și creștine autentice.

Desigur **copiii, tinerii sunt lumina lumii**, speranța și viitorul Terrei. Foarte mulți copii români sunt talentați, cântă, dansează, pictează, compun creații, participă la olimpiade școlare și la diferite Olimpiade Internaționale, obținând rezultate remarcabile.

De părinți în mod deosebit, dar și de Școală și societate, depinde cum îi creștem, învățăm să trăiască, iubi, prețui viața și darurile ei. Prin credință și dragoste devenim mai buni! Avem

nevoie și mai ales copii de modele, dar de modele, exemple pozitive, care să asigure renașterea, armonia, bunăstarea întregii țări și a popoarelor.

Familia, elementul natural și fundamental al societății, are dreptul la ocrotire permanentă din partea societății și a instituțiilor de stat.

Învățământul, Școala trebuie să educe, instruiască tinerii în spiritul păcii, respectării demnității umane și asigurării unui climat armonios de viață și unui viitor mai bun în lume.

Dacă reducem distanța dintre noi: lăcomia, invidia, necinstea, aroganța...vom vedea cât de frumos este chipul celui de lângă noi, în mod deosebit al copilului, adevărata comoară a țării. Și noi adulții de la ei să-nvățăm să zâmbim, să oferim și să primim dragoste frățească. Niciun copil să nu mai fie supus unor tratamente inumane, la tortură ori pedepse crude. Toți copiii au dreptul la copilărie fericită, să se bucure de jucării, educație, de iubirea noastră. Unii dintre noi am uitat, din cauza sărăciei, bolilor, neîmplinirilor ce înseamnă, pentru copil – copilăria. Eugen Ionescu spunea: "Copilăria este o lume de miracole și de uimire a creației scăldate în lumină, ieșind din întuneric, nespuse de nouă și proaspătă și uluitoare". Este, cred eu, singurul paradis pierdut. Să ne gândim și mai ales să facem ceva bun pentru copiii săraci, bolnavi, pentru cei care trăiesc fără sprijinul și dragostea părinților care muncesc în străinătate. Trebuie acordată mai mare atenție dotării, înzestrării, condițiilor de studiu din Instituțiile de învățământ dar și asigurării unor manuale corespunzătoare perioadei actuale, de evoluție spirituală a omenirii. Având în vedere criza profundă în care se află învățământul nostru astăzi, o soluție posibilă ar fi să se trimită tineri la studii în Occident, care apoi să revină în țară, pentru a prelua cu competență refacerea eficientă a școlii de diferite grade.

Mihail Kogălniceanu afirma: "Dacă țara trebuie să aibă un loc în concertul Europei apoi nu va putea ajunge prin industrie, nici prin comerț, decât numai prin învățământ". Și în anul 2019, ca și-n anii anteriori, elevii români au obținut rezultate strălucite la olimpiadele internaționale. Felicitări elevilor străluciți și profesorilor care se ocupă cu dăruire exemplară de învățământ. Este obligația noastră să-i educăm în spiritul valorilor moral-creștine ale neamului, al respectării și

continuării tradițiilor noastre și de atașament față de Patria Română. Factorul politic trebuie să acorde mai multă atenție perfecționării sistemului educațional, nu declarativ prin măsuri populiste ci prin proiecte realiste, bine fundamentate și în folosul unei educații moderne.

Școala, Mass-media trebuie să se implice mai mult în educație, în pregătirea tinerilor pentru o profesie și pentru viață. Televizorul și calculatorul au devenit "prietenii" deși în ultimii ani o multitudine de emisiuni îi "bombardează" pe tineri cu muzică "fierbinte", de prost gust. De asemenea pe Internet, în unele publicații și chiar emisiuni radio a pătruns sexualitatea, pornografia, știri care zăpăcesc, etc. Nu nesimțirea, tupeul, violența, lenea și alte lucruri negative trebuiesc "promovate", ci în mod deosebit faptele pozitive, aducătoare de bucurii și realizări sufletești deosebite.

Din nefericire asistăm la o globalizare a culturii și numai prin educație permanentă, prin credință vie, autentică, putem să renaștem și să asigurăm un trai mai bun pe meleagurile sfinte ale României. Învățătura, știința de carte ne face mai puternici și mai înțelepți.

Evoluția Planetei trebuie să fie orientată spre bunăstarea și îmbunătățirea relațiilor dintre națiuni și oameni. Oamenii de cultură și știință, prin creațiile lor, trebuie să contribuie la răspândirea binelui și firescului în toate domeniile de activitate. Dispunem de o valoroasă intelectualitate dar din nefericire puterea economică nu-i permite afirmarea plenară și evidențierea adevărului sub toate aspectele lui. Să oprim exodul de tineri super talentați și să regândim soluții inovatoare de renaștere și dezvoltare.

Avem tineri talentați, în toate domeniile de activitate, inclusiv în literatură. Sunt bucuroși că anual se înscriu în competiția Concursului de creație literară Bogdania, adolescenți și tineri din ce în ce mai talentați.

Încă o dovadă că putem avea un viitor strălucit și că acesta depinde de noi toți în cea mai mare măsură. Cartea, după părerea mea, rămâne flacăra care încălzește inima și înfrumusețează sufletul omului contemporan.

Să nu uităm îndemnul lui **Mihai Eminescu**:

„Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții.”

Pagini de istorie

Condamnarea Pactului Molotov-Ribbentrop

Mai multe asociații unioniste condamnă acțiunile lui Igor Dodon de pe 24 august și anunță o amplă manifestație de comemorare a celor 80 de ani de la semnarea pactului Ribbentrop-Molotov, transmite www.newsinfo.md, preluat de Romanian Global News.

„Acțiunile lui Igor Dodon de a sărbători așa-zisa eliberare a Moldovei pe data de 24 august reprezintă o sfidare a demnității naționale și a înaintașilor noștri, care s-au jertfit pentru neamul nostru românesc”. Este reacția mai multor asociații unioniste, partide, dar și a unui grup de intelectuali, după ce președintele statului Igor Dodon a anunțat, că în contextul „aniversării a 75-a a eliberării Moldovei de fascism”, va organiza un concert „grandios” în Piața Marii Adunări Naționale pe data de 24 august.

Astfel, unioniștii vor organiza un amplu eveniment de comemorare a împlinirii a 80 de ani de la semnarea Pactului Ribbentrop-Molotov, care va avea loc pe 23 august, la ora 18:00, la monumentul domnitorului Ștefan cel Mare și Sfânt.

„Pactul Molotov-Ribbentrop a sfărțat România și ne-a împărțit în două state românești. Vă rog să fiți alături de noi, să ieșim împreună într-un număr cât mai mare pentru a comemora acest pact criminal”, a declarat deputatul de la București, Constantin Codreanu.

„Pactul Molotov-Ribbentrop a dezbinat națiunea română și noi suportăm consecințele acestui pact până în prezent. Declarația de Independență a Republicii Moldova a stabilit foarte clar că acest pact trebuie anulat definitiv cu toate consecințele lui”, a declarat jurnalistul Alecu Reniță.

„Mă adresez tuturor camarazilor mei de luptă din 1992. Noi am luptat atunci pentru ca imperiul răului - Uniunea Sovietică, să ne lase în pace și să avem, într-un final, o Țară Reîntregită. Acest Pact Molotov-Ribbentrop încă nu a fost anulat, iar acest lucru continuă să ne dezbine”, a declarat Vitalie Marinuța, fost ministru al Apărării.

„Această zi este una de doliu pentru întreg neamul românesc. Haideți să avem demnitate națională și să comemorăm tragedia care ține frații separați”, a declarat istoricul Ion Varta.

„Pe 23 august avem o zi de doliu, pentru că ne-a fost sfâșiată Țara, iar oamenii noștri au fost omorâți, ulterior deportați în gulaguri, lipsiți de neam, limbă și tot ce avem mai sfânt. Acest neam nu a uitat aceste orori. Să demonstrăm împreună că suntem uniți și nu am uitat această tragedie”, a declarat Vlad Bilețchi, președintele Asociației „UNIREA-ODIP”.

„Cei care nu cunosc istoria, riscă să o repete. Să ne mobilizăm și să demonstrăm că avem demnitate națională. 23 august este o tragedie națională, este o nedreptate care trebuie reparată”, a declarat Vasile Costiuc, președintele Partidului „Democrația Acasă”.

„Acum 80 de ani, doi criminali – Hitler și Stalin au făcut cea mai mare oroare a secolului trecut pentru neamul românesc. Este foarte important și să venim cu toții în centrul Chișinăului pentru a comemora această dată tragică”, a declarat Ion Leșenco, președintele Blocului Unității Naționale.

„Noi ne-am unit. În unire stă puterea. Invităm pe data de 23 august pe toți locuitorii Republicii Moldova să meargă în fața monumentului lui Ștefan cel Mare, la ora 18:00, pentru o manifestație de comemorare a tragicului Pact Ribbentrop-Molotov. Cei care pot să meargă la această manifestație, să meargă și în locul meu, pentru că eu nu am voie să trec Prutul”, a declarat George Simion, liderul mișcării politice România Mare în Europa.

Menționăm că Guvernul a decretat ziua de 23 august – zi de doliu național.

Rezoluția Universității de Vară de la Izvorul Mureșului, un semnal de alarmă dar și un adevărat plan strategic de apărare a identității românilor de pretutindeni și a intereselor românești!

Eșecul instituțiilor statului român în relația cu R. Moldova, asimilarea continuă a comunităților istorice românești, fenomenul emigrării masive a populației României, ineficiența MRP și MAE, situația dramatică a românilor din județele Covasna, Harghita și parțial Mureș, segregarea pe criterii etnice, asimilarea românilor în propria țară, sunt câteva din temele grave ale dezbaterilor de la Universitatea de Vară de la Izvorul Mureșului. O parte din soluții se află în Rezoluția adoptată de participanți și care va fi transmisă către Parlament, Administrația Prezidențială, Guvern, ministere, partide politice și alte instituții, transmite Romanian Global News.

Rezoluția

Participanții la Universitatea de Vară de la Izvorul-Mureșului, ediția a XVII-a, cu genericul România și românii din jurul României, în primul an după Centenar, desfășurată în perioada 11-17 august 2019, cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului României, la finalul dezbaterilor, au formulat următoarea rezoluție adresată Administrației Prezidențiale, Parlamentului și Guvernului României:

Având în vedere

Reperul ontologic pe care Marea Unire de la 1918, ca act de împlinire a idealului de consolidare a statului român și de afirmarea națiunii române, îl reprezintă pentru toți românii; Regresul evident al politicilor și acțiunilor autorităților statului român în relația cu românii din afara granițelor țării;

Faptul că instituțiile statului român abilitate să realizeze politica externă și relația cu românii de pretutindeni au ignorat cu desăvârșire Declarația Parlamentului României din 27 martie 2018 prin care s-a considerat ca fiind pe deplin legitimă dorința cetățenilor Republicii Moldova care susțin unificarea celor două state și a declarat că România și cetățenii ei sunt și vor fi întotdeauna pregătiți să vină în întâmpinarea oricărei manifestări organice de reunificare din partea cetățenilor Republicii Moldova, definind astfel politica statului român și a instituțiilor sale;

Eșecul major al politicii externe a autorităților române în relația cu Republica Moldova, pentru protejarea intereselor populației românești majoritare (peste 80%) din acest stat;

Continuarea procesului agresiv și sistematic de asimilare forțată a românilor din comunitățile istorice din jurul granițelor și Balcani, aceștia fiind într-un stadiu avansat de pierdere a identității etno-lingvistice, și atitudinea de indiferență și ignorare a acestor procese din partea autorităților române;

Fenomenul emigrării masive a populației României care s-a cronicizat, producând la scară largă procese și efecte complexe cu care statul român nu s-a mai confruntat până în prezent și care implică inclusiv pierderea treptată a identității naționale;

Faptul că Ministerul pentru Românii de Pretutindeni are, în continuare, o capacitate administrativă și competență specifică extrem de reduse, iar bugetul pentru susținerea identității celor aproximativ 12 milioane de români de pretutindeni este derizoriu;

Situația dramatică a românilor din județele Covasna, Harghita și parțial Mureș care sunt expuși în continuare unui proces de deznaționalizare metodică și sistematică, precum și de segregare etnică din cauza politicii autorităților locale și a unor organizații maghiare, dar și ca urmare a dezinteresului autorităților statului român;

Perpetuarea fenomenului de neînvățare a limbii române în cadrul sistemului național de educație, de către elevii maghiari, ceea ce favorizează segregarea pe criterii etnice și acumularea unor tensiuni nefirești în relațiile interetnice;

Existența pe teritoriul statului român a unor procese continue de maghiarizare, uneori forțată, la care sunt supuși etnici români în unele zone ale țării, acceptate tacit de autoritățile statului român;

Înaintează următoarele solicitări:

Românii de pretutindeni

- regândirea structurală a instituțiilor abilitate să gestioneze relația cu românii de pretutindeni și promovarea persoanelor competente și dedicate în mod real acestui domeniu, în așa fel încât să se depășească rapid actuala stare de pasivitate și indiferență, pentru ca aceste instituții să poată răspunde rapid și eficient nevoilor majore de natură identitară, educațională, administrativă și

spirituală ale comunităților de români din afara frontierelor;

- inițierea unui audit prin care să se verifice modul în care Ministerul pentru Românii de Pretutindeni, Ministerul Afacerilor Externe și Institutul Cultural Român și-au îndeplinit misiunea de apărare și promovare a identității românești în comunitățile istorice și diaspora;
- discutarea în Consiliul Suprem de Apărare a Țării și în comisiile parlamentare de specialitate – în ședință publică, a felului în care Serviciul de Informații Externe și Ministerul Afacerilor Externe au înțeles să servească interesele românești în spațiul basarabean și în celelalte comunități istorice;
- identificarea unor soluții pe termen scurt, mediu și lung pentru atragerea și formarea în instituțiile statului cu atribuții specifice, a unor specialiști de înaltă clasă, pentru problematicile complexe din sudul și estul Europei, precum și din bazinul Mării Negre, capabili să gestioneze și să reprezinte într-un mod adecvat interesele naționale românești;
- inițierea unor activități extinse de cercetare și cartografiere, realizate cu girul Academiei Române, a comunităților istorice românești și a diaporei, care să genereze soluții eficiente și adecvate la nevoile identificate ale acestora;
- alocarea unui număr de cel puțin 100 de posturi Ministerului pentru Românii de Pretutindeni (MRP), profesionalizarea personalului din MRP, simplificarea legislației și a procedurilor privind sprijinul acordat românilor de pretutindeni și alocarea către MRP a unui buget de 50 de milioane de euro;
- rezolvarea în regim de maximă urgență a blocajului de la Institutul Eudoxiu Hurmuzachi pentru românii de pretutindeni, prin demiterea directorului general adjunct, Nicolae Brînzea, care nu a fost niciodată interesat de situația dramatică a românilor din comunitățile istorice, care blochează acțiunile destinate sprijinirii acestor români și care a deturnat instituția către scopurile sale personale, deprofesionalizând-o în mod grav, prin angajarea a numeroase persoane fără competențe și aptitudini reale în domeniu, care îi servesc diverse interese strict personale și de relaționare;
- completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, astfel încât aceasta să prevadă posibilitatea dobândirii, în procedură

simplificată, a cetățeniei române, de către românii de pretutindeni, demers inițiat și din interiorul actualei conduceri a statului, pe care îl susținem;

- combaterea propagandei rusești din întreg spațiul românesc, în special a celei derulate prin intermediul grupului de presă Sputnik;
- promovarea identității și demnității naționale în toate mediile culturale, cu precădere în cinematografie și televiziune;

Republica Moldova

- definirea și aplicarea unor politici concrete care să susțină procesul de reunificare a celor două state românești, în principal prin susținerea consistentă a mass-media de expresie românească în spațiul basarabean, conectarea reală și consistentă a televiziunii și radioului public la realitățile din Republica Moldova, precum și a agenției naționale de presă AGERPRES, facilitarea accesului investitorilor din România în Republica Moldova, accelerarea interconectării energetice a celor două maluri ale Prutului, etc.;
 - deblocarea urgentă a procesului de redobândire a cetățeniei române, prin întărirea capacității administrative a Autorității Naționale pentru Cetățenie, în special prin dublarea personalului acestei instituții;
 - constituirea unei circumscripții electorale separate pentru Republica Moldova, demers inițiat și din interiorul actualei conduceri a statului, pe care îl susținem;
 - crearea Ministerului Reunificării pe modelul german;
 - sprijinul financiar către Republica Moldova să fie acordat direct către comunitățile locale, nu prin intermediul guvernului de la Chișinău;
 - menținerea aceluiași quantum pentru bursele etnicilor români din Republica Moldova;
 - refacerea celor 14 poduri peste Prut, distruse de sovietici;
 - accelerarea procesului de recunoaștere a diplomelor medicilor cu cetățenie română din Republica Moldova;
- ### **Comunitățile istorice**
- aplicarea, în regim de urgență, a Strategiei Naționale pentru românii de pretutindeni pentru perioada 2017-2020, prin care comunităților românești din vecinătate și Balcani trebuie să le fie asigurate mijloacele necesare păstrării identității naționale;

- adoptarea și utilizarea cu înalt profesionalism a tuturor instrumentelor europene de protecție a drepturilor minorităților naționale, în beneficiul românilor care trăiesc în state în care sunt minoritari;
- acordarea de burse și indemnizații de sprijin identitar elevilor și profesorilor din școlile și clasele cu predare în limba română, din statele în care există comunități românești autohtone;
- sprijinirea înființării de școli publice sau private cu predare în limba română, în statele în care există comunități românești autohtone;
- modificarea metodologiei de selecție a bursierilor din sistemul național de educație;
- ridicarea Vicariatului Ortodox Român al Daciei Ripensis la rang de episcopie pentru toți credincioșii ortodocși români din Timoc, inclusiv pentru cei care se află pe teritoriul Bulgariei;
- acordarea, în regim de urgență, a liberului acces pe piața muncii din România, pentru toți etnicii români din Republica Moldova, Ucraina, Serbia, Macedonia de Nord și Albania;
- condiționarea neechivocă a sprijinului acordat Serbiei în procesul de integrare în Uniunea Europeană, de respectarea efectivă a drepturilor populației autohtone românești;
- monitorizarea respectării și implementării Recomandării APCE nr. 1845 (2008) privind situația minorităților naționale din Voievodina și a minorității etnice române din Serbia;
- înființarea, în regim de urgență, a două centre culturale românești în Timoc, Serbia, la Bor și Negotin;
- elaborarea de către Academia Română a unei sinteze privind originile și evoluția comunităților istorice românești din jurul frontierelor și Balcani, redactată în cele 4 dialecte ale limbii române și diseminată în cadrul acestor comunități;
- introducerea în manualele de istorie a unui capitol privind comunitățile istorice românești;
- înființarea ICR Kiev, cu filială la Cernăuți, ICR Moscova, ICR Belgrad, ICR Atena, ICR Sofia și ICR Tirana, cu filială la Saranda, și înființarea unor filiale ICR la Bălți și Cahul;

Ucraina

- inventarierea situațiilor de încălcare de către Ucraina a Tratatului bilateral din 1997, în partea referitoare la asigurarea drepturilor naționale ale etnicilor români și analizarea posibilității inițierii procedurii de revizuire a acestuia;

- regândirea, în regim de maximă urgență, a procedurii de acordare a burselor de sprijin identitar pentru elevii etnici români din Ucraina, în sensul simplificării semnificative a acestora și acordarea de burse tuturor elevilor din Ucraina care studiază în școli sau clase cu predare în limba română;
- acordarea unor indemnizații de sprijin pentru toți profesorii din școlile și clasele cu predare în limba română;
- implicarea nemijlocită a comunităților românești din Ucraina în toate discuțiile, tratativele și negocierile dintre statul român și cel ucrainean, care se referă la situația acestora, inclusiv și mai ales în cele care se derulează prin intermediul comisiei mixte româno - ucrainiene;
- sprijinul efectiv al statului român în fața autorităților statului ucrainean pentru:
 - a se opri, cu caracter de urgență, închiderea a 3 școli cu predare în limba română din municipiul Cernăuți, respectiv școala nr. 10 Roșa, școala nr. 17 Stânca și școala din Horecea, până la 1 septembrie 2019;
 - recunoașterea românilor din Ucraina ca popor băștinăș;
 - revenirea la numărul de școli cu predare în limba română existente până în anul 1991 și menținerea acestora;
 - procesul educațional destinat românilor din Ucraina să se desfășoare integral în limba română, prin modificarea tuturor actelor normative care au dus la anularea acestor drepturi;
 - recunoașterea urgentă de către statul ucrainean a identității etnice dintre români și așa-numiții „moldoveni” de pe teritoriul Ucrainei, care vorbesc o singură limbă, respectiv limba română, cu consecința, între altele, a unificării programelor școlare de limbă română cu cele de „limbă moldovenească”;
 - reforma administrativ-teritorială din Ucraina să includă reunirea celor 4 raioane în care românii locuiesc compact (Storjineț, Hliboca, Herța și Noua Suliță), într-un singur raion;
 - cetățenii din aceste raioane locuite majoritar de români să fie incluși într-o singură circumscripție electorală;
 - să fie garantată prezența în Rada Supremă a Ucrainei a unui reprezentant al comunității românești din Ucraina, după modelul din România;

- să se garanteze liberul acces al cărților și altor materiale culturale necesare susținerii identității naționale, dinspre România spre Ucraina;
- deschiderea la Cernăuți a unor grădinițe cu predare integrală în limba română;
- recunoașterea în Ucraina a diplomelor celor care studiază în România;
- punerea în aplicare a ordonanței de guvern privind reparația Casei Memoriale „Aron Pumnul” din Cernăuți, ca sediu al Muzeului „Mihai Eminescu”;

Diaspora

- sprijinirea înființării, în comunitățile mari din emigrație, a unor clase sau școli bilingve;
 - asigurarea, în toate comunitățile românești din diaspora, a unui ciclu integrat de cursuri de limbă, cultură și civilizație românească;
 - facilitarea procesului de reintegrare în sistemul educațional românesc a copiilor emigranților români care ar opta pentru întoarcerea în țară;
 - înființarea centrelor comunitare în zonele în care există o mare concentrare de populație românească, ca centre suport pentru aceste comunități;
 - aplicarea corectă a normei legale de reprezentare pentru alegerea Camerei Deputaților și Senatului în circumscripția electorală pentru cetățenii români cu domiciliul în afara țării, raportat la numărul real al acestora;
 - asigurarea unui număr suficient de secții de votare peste hotare, ținând cont de numărul real al cetățenilor români cu drept de vot, precum și de numărul de secții de votare organizate în scrutinul anterior;
- Românii din județele Covasna, Harghita și Mureș
- finanțarea unor măsuri pentru consolidarea suveranității statului român pe întreg teritoriul național, pentru înlăturarea pericolului instaurării cosuveranității altui stat în diverse regiuni ale României, măsuri precum infrastructura transcarpatică – căi ferate și autostrăzi, consolidarea elitelor profesionale de limbă română și dezvoltarea economică a zonelor în care există acest risc;
 - exprimarea de către Guvern, Parlament și Președinția României, a unor reacții ferme de respingere și dezaprobare a ingerințelor anormale ale Guvernului de la Budapesta în problemele interne ale României și solicitarea respectării de către Ungaria a prevederilor Tratatului de

înțelegere, cooperare și bună vecinătate dintre România și Ungaria;

- înființarea unei structuri, la nivelul Guvernului României, având ca principal obiectiv respectarea drepturilor și protejarea identității populației românești din județele Covasna, Harghita și Mureș, precum și combaterea discriminării pe criterii etnice a acestora;
- încetarea finanțării din bani publici, precum și a oricărei alte forme de sprijin, a manifestărilor, programelor, proiectelor sau acțiunilor de orice natură care contravin intereselor naționale ale poporului român, Constituției și legilor țării, culturii și tradițiilor istorice, precum și bunei conviețuirii;
- finanțarea de la bugetul central, prin Secretariatul General al Guvernului României, a proiectelor culturale multianuale ale instituțiilor, publicațiilor și asociațiilor culturale, religioase și civice românești din județele Covasna și Harghita;
- elaborarea, sub egida Academiei Române, a unei Strategii guvernamentale coerente de dezvoltare economico-socială a județelor Covasna și Harghita, care să asigure efectiv respectarea drepturilor comunității românești numeric minoritare în zonă;
- asigurarea respectării statutului, rolului și funcțiilor limbii române ca limbă oficială în activitatea instituțiilor administrației publice locale, inclusiv prin amendarea normelor care aduc atingere acestui statut în teritoriu;
- adoptarea unor măsuri urgente de monitorizare a modului în care se realizează procesul didactic de învățare a limbii române în clasele cu predare în limba maghiară;
- stabilirea prin lege a unor garanții privind asigurarea cadrului legal de reprezentare a populației românești din zonă, în structurile decizionale legislative și administrative locale și centrale;
- distribuirea, în mod proporțional cu ponderea populației românești, a fondurilor alocate pe proiecte culturale de către autoritățile locale și rezolvarea problemei încadrării unor intelectuali de naționalitate română la Bibliotecile Județene Covasna și Harghita, casele municipale de cultură și primăriile municipale, orașenești și din localitățile etnic mixte;
- susținerea de la bugetul de stat a finanțării de către Academia Română a Centrului European de

Studii Covasna-Harghita din Sfântu Gheorghe, instituție care din anul 2017 funcționează sub egida Academiei Române, fără a beneficia însă de componenta de finanțare;

- examinarea de către Avocatul Poporului, în regim de urgență, a constituționalității Codului Administrativ, adoptat de Guvern prin Ordonanță de Urgență, în urma presiunilor UDMR, în vederea sesizării Curții Constituționale;
- sprijin financiar pentru începerea lucrărilor de amenajare a Muzeului în aer liber din Voinești-Covasna, din cadrul Muzeului Național al Carpaților Răsăriteni;
- restaurarea, în regim de urgență, a bisericilor ortodoxe „Sf. Nicolae” din Brețcu și „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” din Vârghiș, monumente istorice;
- realizarea unei legături feroviare între Ciceu și Odorheiu Secuiesc;
- soluționarea grabnică de către Guvern, conform legislației naționale și internaționale în domeniu, a situației Cimitirului Internațional al Eroilor de la Valea Uzului;
- finanțarea lucrărilor de reabilitare a cimitirelor și monumentelor eroilor români din localitățile județelor Covasna și Harghita;
- implicarea activă a europarlamentarilor români, precum și a membrilor Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și Congresului Puterilor Locale și Regionale, în prezentarea corectă a situației reale referitoare la respectarea de către România a prevederilor instrumentelor juridice europene și internaționale în domeniul autonomiei locale și a drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale;
- anularea restituirilor ilegale de proprietăți imobiliare care au aparținut statului român, precum și adoptarea unei legi care să permită îndreptarea abuzurilor privind retrocedarea ilegală a unor proprietăți agricole, forestiere și imobiliare din România;
- asigurarea finanțării pentru construcția unei noi săli de sport la Complexul Sportiv Național Izvoru Mureșului, precum și pentru întreținerea și reparațiile curente necesare;
- stoparea procesului de maghiarizare a românilor romano-catolici din județele din Moldova și sprijinirea păstrării identității românești a acestora.
- contracararea fermă a oricăror acțiuni prin care se urmărește maghiarizarea românilor sau a

populațiilor de altă etnie, pe teritoriul statului român

**Izvoru Mureșului, județul Harghita, România
17 august 2019**

în numele participanților, semnează, în calitate de coorganizatori:

**Federația Organizațiilor Românești din
Centrul și Sud-Estul Europei**

**Fundația Națională pentru Românii de
Pretutindeni**

**Centrul European de Studii Covasna-
Harghita**

**Forumul Civic al Românilor din Covasna,
Harghita și Mureș**

Notă: la Universitatea de Vară de la Izvoru-Mureșului au participat lideri ai comunităților istorice românești din Serbia, Ucraina, Bulgaria și Ungaria, alături de reprezentanți ai societății civile din R. Moldova, precum și români din diasporă (din Statele Unite ale Americii, Germania, Italia) dar și din județele Covasna, Harghita, Mureș, Bacău, Iași, Cluj, Hunedoara, Dolj și București.

Alexandru Florin Țene

**Frumusețea creștină a Limbii Române care
unește aflată în textele jurnaliștilor și
scriitorilor**

Se cunoaște faptul că Limba Română este un bun al neamului românesc, aceasta constituie mijlocul principal de comunicare și înțelegere între persoanele care vorbesc și scriu. Toți vorbitorii acestei limbii dulce ca mierea își gândesc faptele, visele și intențiile în această limbă. La fel fac ziariștii și scriitorii.

Limba română fiind o realitate vie, complexă, ea evoluează continuu în strânsă legătură cu dezvoltarea societății ale cărei acțiuni, aspirații și realizări le reflectă. Ea este principalul instrument

al redării trăirilor, actualității, evenimentelor, fenomenelor folosită de jurnaliști și scriitori, și nu numai. Dacă din anul 1759 se recunoștea drept limbă liturgică sacră doar greaca veche, același lucru se întâmpla și în spațiul slav, acolo unde rugăciunea era făcută în slava Sfinților Chiril și Metodiu. Inițial, bulgarii și slavii de sud aveau limba greacă ca limbă oficială și abia după introducerea alfabetului chirilic și după creștinarea slavilor, slava veche s-a dezvoltat Țările Române, aflate la granița celor două mari tradiții, au oscilat în folosirea limbii liturgice. Odată cu introducerea paleoslavei în Cancelaria Domnească și în actele oficiale, această limbă a ajuns și limbă liturgică. Primele cărți caligrafiate, apoi tipărite, au fost în slavonă. Datorită acestui fapt multe cuvinte slavone au rămas în limba română. Așa s-a întâmplat cu aceasta pe timpul bonjuriștilor care au introdus în limba noastră cuvinte franțuzești, îmbogățind vocabularul limbii române. Din franceză *bon jour* însemnând bună ziua, fiind un epitet care era acordat fiilor de boieri întorși de la studii din apusul Europei, în special din Franța, de unde veneau cu idei liberale, progresiste. Ansamblul concepțiilor, comportărilor și manifestărilor care îi caracterizează pe bonjuriști au primit, prin derivare, denumirea de *bonjurism*.

Bonjuriștii au avut un mare rol în perfecționarea limbii noastre. Unii dintre tinerii „bonjuriști” recent întorși de la studii în străinătate aruncau pe malurile Dâmboviței sau ale Bahluiului, diverse ticuri lingvistice sau de comportament: se îmbrăcau ca la Paris, „uiau limba maternă și vorbeau într-o păsărească ridicolă iar tot ce întâlneau în țara lor de baștină li se părea că nu merită decât dispreț și ironie. Cu toate acestea, „bonjuriștii” cu „franțuzismele” lor au avut un rol important în perfecționarea limbii române. Multe dintre cuvintele lor, ironizate de scriitorii contemporani lor, au devenit neologisme folosite inițial în medii restrânse care au intrat treptat, treptat, în limbajul tuturor vorbitorilor. Se cunoaște faptul că Limba română este o limbă indo-europeană, din grupul italic și din subgrupul oriental al limbilor romanice. Printre limbile romanice, româna este a cincea după numărul de vorbitori, în urma spaniolei, portughezei, francezei și italienei. Din motive de diferențiere tipologică, limba română mai este numită în lingvistica

comparată *limba dacoromână* sau *dialectul dacoromân*. De asemenea, este înregistrată ca limbă de stat atât în România cât și în Republica Moldova, unde circa 75% din populație o consideră limbă maternă, inclusiv sub denumirea de „limba moldovenească”. Limba română este vorbită în toată lumea de 28 de milioane de persoane, dintre care cca. 24 de milioane o au ca limbă maternă. Din numărul total de vorbitori, peste 17 milioane se află în România, unde româna (dialectul dacoromân) este limbă oficială și, conform recensământului populației din 2011, este limbă maternă pentru peste 90% din populație. Limba română este una dintre cele șase limbi oficiale ale Provinciei Autonome Voivodina din Serbia. De asemenea este limbă oficială sau administrativă în câteva comunități și organizații internaționale, precum Uniunea Latină sau Uniunea Europeană, începând cu 1 ianuarie 2007.

Dacă ar fi să ne referim la perioada de după cel de-al doilea Război Mondial în limba română au fost introduse, prin programa școlară, cuvinte rusești pe care vorbitorii de limbă română și nici presa nu le-a acceptat. Fiindcă limba noastră are o armonie dintre ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci.

În prezent prin televiziune, presă au pătruns englezismele. Profesorii de Limba și Literatura Română ne atrag atenția asupra faptului că folosirea cuvintelor împrumutate din alte limbi este guvernată de reguli pe care mulți le ignore. Specialiștii spun că Limba română a fost invadată de termeni proveniți din alte limbi. Popularitatea rețetelor de socializare în rândul tinerilor a contribuit la răspândirea tot mai mare a unor termeni proveniți în special din limba engleză. Nu puțini sunt cei care nu știu cum să folosească corect acești termeni, deși există reguli clare în acest sens. Cele mai multe greșeli identificate de profesorii de română și de lingviști se fac la folosirea cratimei, în cazul articolului hotărât sau la formele de plural. Românii și o parte din jurnaliști vorbesc și scriu în limba română absolut întâmplător, cele mai multe greșeli de exprimare sunt făcute fie din cauza necunoașterii gramaticii, fie din cauza neatenției. Limba română a ajuns să fie vorbită absolut întâmplător, mai rău ca o limbă străină. Greșelile abundă atât în exprimarea scrisă, cât și în cea orală, în special la persoanele cu o pregătire

medie. Astfel: cuvintele „însumi”, „însămi”, „însemi”, „însene”, „înșine”, „înșivă”, „însevă” sunt un mister. De cele mai multe ori se folosește forma de masculin și pentru feminin. Un alt exemplu: „care” și „pe care” – extrem de mulți vorbitori nu știu când se folosește „care” și „pe care”. Cei care omit „pe” din construcția „pe care” nici nu-și pun problema că greșesc, o practică fără să-și pună problema greșelii. Acordul în grupul „al, a, ai, ale cărui” – nu se prea face distincția de gen în cazul acesta. Acuzativul folosit în loc de genitiv. De exemplu, întâlnim: „Te spun la mama” și nu „Te spun mamei” sau „solzii la pește” și nu „solzii peștelui”. Dezvoltarea societății, introducerea de noi tehnologii, determină prin mass media, care este o expresie englezească la plural, îmbogățirea vocabularului cu termeni tehnici, științifici și din domeniul noțiunilor abstracte, construcția însăși a frazei devine mai bogată și mai elastică. În acest sens rolul cel mai important îl au ziariștii, comentatorii etc. Democrația care s-a instalat după evenimentele din decembrie 1989 a sporit considerabil capacitatea de exprimare a limbii noastre. În presă nu s-a mai scris cu o “limbă de lemn”, s-au înmulțit posibilitățile ei de a comunica idei dintre cele mai subtile, cu precizie, precum și sentimentele cele mai nuanțate. Evidențiem că, la procesul acesta de îmbogățire au contribuit și jurnaliștii din mass media, ei au diversificat vocabularul și suplețea frazei, acestea fiind contribuții esențiale. Trebuie să remarcăm faptul că, deși receptivă față de împrumuturile lexicale, limba română nu a adoptat și nu a păstrat decât acele achiziții care s-au armonizat cu fondul ei principal de cuvinte, cât și cu propria-i structură gramaticală.

În această capacitate de asimilare a ceea ce poate să-i sporească virtualitățile de expresie, neafectându-i-se caracteristicile originare și originale, recunoaștem una din virtuțile principale ale limbii noastre, virtute care îi dă posibilitatea să-și păstreze un echilibru interior, să se dezvolte neîntrerupt, să-și perfecționeze mijloacele de expresie.

Nicolae Iorga sesizând această caracteristică a limbii române sublinia încă din anul 1906, în “Lupta pentru limba românească, pagina 126 “: “...astăzi în limba românească se poate exprima cugetarea cea mai fină, se poate exprima simțirea cea mai gingașă, se poate exprima cea

mai mare înălțime a cugetării.” Iar Nichifor Crainic spunea despre românism, care include și limba română: “A fi naționalist în România, adică a-ți închina viața ridicării neamului și țării tale, înseamnă a te așeza pe un pisc în bătaia tuturor furtunilor urii și a trăznetelor răzbunării. Nimic nu e mai urât, nimic mai prigonit și mai lovit decât dragostea supremă de românism.”

Sadoveanu spunea în revista “Tânărul scriitor” nr.10 din 1956 că ziaristul și scriitorul au ce învăța de la înaintași. Într-un fel atât scriitorul și ziaristul sunt filologi. Cu cât spiritul critic va fi mai treaz în alegerea vorbelor, cu atât disonanțele vor fi mai puține și limba mai potrivită. Poporul român fiind creștin și limba pe care o vorbește are elemente creștine, prin esență limba română este creștină. Ideea creștină era considerată ca stând la baza specificului național, iar aceasta trebuia reflectată în literatură și în artă, prin mijloace artistice moderne, menite a satisface gusturile contemporaneității. În climatul de eferescență spirituală de după război, se decantează o mișcare cu caracter teologal, care mai târziu a fost numită „renașterea filocalică” (Dumitru Stăniloae, unul dintre cei mai mari teologi ai Bisericii de Răsărit, a tradus *Filocalia* și a aprofundat studiul doctrinei palamite, care se va reflecta în cartea sa *Viața și învățătura Sfântului Grigorie Palama* – Grigorie Palama, a fost întemeietorul isihasmului și al rugăciunii lui Iisus). În poezia lui Radu Gyr, este vorba despre “Speranța” exprimată prin cuvântul Iisus, cuvânt care în creația populară înseamnă „lumină”. Cuvânt regăsit în limba română. În imaginația populară, Iisus este aducătorul “luminii” pe pământ, această idee se poate deduce din textul colindelor populare, mai precis din refrenul: “linu-i lin și iară lin”, colindă ce sugerează revelația Învierii: lin, în acest context, înseamnă lumină, seninătate, speranță în bine. De altfel, chiar nașterea lui Iisus este exprimată metaforic în colindele de Crăciun, ca răsăritul unei Stele: “Steaua sus răsare ca o taină mare / Steaua strălucește și lumii vestește”.

În lirica românească, Radu Gyr rămâne unul dintre cei mai profunzi și irepetabili poeți, el este un poet tragic, care a scris o operă ce este rezultatul unor experiențe limită, poetul și-a găsit/găsindu-și izbăvirea în transcrierea cotidianului, a efemerului, împărtășindu-se din orgoliul și umilința Creatorului, dând naștere

unor metafore surprinzătoare, dedicate Divinității, omului, virtuților creștine, luminii izbăvitoare de credință. Toate acestea exprimate prin cuvintele Limbii Române. Aceasta este creștină ca și poporul care o vorbește. Sunt ziariști, precum Geo Bogza și mulți alții, inclusiv și jurnalistul Tudor Arghezi care au folosit cuvintele din limba română ca pe niște adevărate bijuterii de expresie ce scapără ca o imensă constelație în operele lor jurnalistice, acestea nu s-au iscat fără migală, fără trudă, ele atestă făurari cu înaltă vocație, care s-au aflat continuu sub stăpânirea adevărului și celui mai riguros scrupul jurnalistic.

Elena BUICĂ (Canada)

31 AUGUST–Sărbătoarea Limbii Române

În fiecare an, în ziua de 31 august, împreună cu frații noștri de peste Prut, trăim cu bucurie sărbătoarea limbii române, cea mai spiritualizată dintre sărbători. Limba română e limba sfântă a poporului nostru trăitor pe acea „gură de rai” supranumită și „Grădina Maicii Domnului”.

Celebrând limba română, îi oferim aleasă cinstire ca pentru o stemă împărătească a neamului nostru. Ea este unul dintre simbolurile fundamentale ale unității naționale. Ea ne-a ținut uniți timp de zece milenii de când trăim pe acest pământ.

Ea ne oferă mândria identității noastre naționale, mândria unui popor cu cea mai mare vechime din Europa care trăiește încă acolo unde s-a născut, a crescut și s-a dezvoltat în granițele sale. Avem mândria că poporul nostru este primul popor din lume care a folosit scrierea cu 7000 de ani în urmă, pe când alții nici nu existau ca popor. Tăblițele de la Tărtăria, așa cum recunosc toți cei care le-au studiat, fac dovada că am fost prima civilizație care a semnat pe acest pământ, cu 1000 de ani înaintea scrierii sumeriene, cunoscute ca fiind cea dintâi scriere. Astăzi și Vaticanul recunoaște că poporul nostru este cel care a dat limba științifică a lumii, latina, și în același timp

limba liturgică pentru Roma, iar pentru ortodocși, slavona, care izvorăște tot de la noi.

În această zi festivă, se desfășoară manifestări în fiecare colț de țară, dar și cu ecouri oriunde în lume se vorbește limba română, un prilej de a-și exprima dragostea și prețuirea pentru graiul sfânt cu miresme de azimă, grai de o rară frumusețe și armonie, limba generatoare de polisemie și metafore, adânc înfiptă în pământul țării noastre.

Nu putem vorbi de această aleasă sărbătoare fără să amintim de inițiatorul și aprigul luptător pentru a da ființă acestei sărbători, în anul 2013, scriitorul Corneliu Leu. Numele său va rămâne legat de această minunată sărbătoare și, împreună cu profundul nostru regret, îl vor însoți în zarea seninului deplin spre care a plecat. Rămâne să ducă stindardul mai departe cei care i-au fost alături, domnul Florin Al. Țene, președintele Ligii Scriitorilor din România, doamna Ligya Diaconescu și alții.

Chiar dacă până la aceasta dată, anul 2013, limba română nu a avut o zi dedicată ei, de-a lungul timpului, mari gânditori, scriitori și poeți, prețuindu-i darurile alese, forța de exprimare, strălucirea, vitalitatea, bogăția și diversitatea ei, au celebrat-o în creațiile lor. Vasile Alecsandri spunea că limba noastră este: „tezaurul cel mai prețios pe care-l moștenesc copiii de la părinți, depozitul sacru lăsat de generațiile trecute”. Poetul Nichita Stănescu mărturisea: „Patria mea e limba română”, iar harul poporului nostru a scos la lumină multe proverbe și zicători pline de învățăminte din bătrâni. La loc de cinste stă făuritorul limbii române moderne, genialul nostru poet național, Mihai Eminescu, al cărui grai a îmbrăcat haina celor mai înalte idei.

Cuvântul, fie rostit prin viu grai, fie așternut în scrieri, este comoara fără preț cu care ne-a învrednicit Pronia Cerească. „La început a fost cuvântul, spune Biblia, cuvântul prin care toate s-au făcut”. Graiul este haina care îmbracă gândurile și trăirile noastre pitrocite în adâncul inimii și în cutele adânci ale minții omenești. Cuvântul limpezește zonele abisale ale conștiinței

umane, el e acela care creează relieful istoric al timpului unui neam înveșnicindu-l. Cu ajutorul graiului, poți petrece o viață în toată deplinătatea ei, rezonezi cu clipa de iluminare a gândului și cu elanul subtil, curat și sfânt al inimii. Graiul este sunetul pulsațiilor inimii și ale cutelor creierului uman.

Cu o vechime „în adâncuri înfundată”, astăzi, cu satisfacție constatăm că limba noastră maternă, oficială, literară, vorbită și scrisă, este tot mai răspândită în lume și purtată cu dragoste de către emigranți, răspândită prin viu grai, precum și printr-un mare număr de scrieri, la care și-a dat „osteneala” și internetul. Un merit deosebit îl au revistele pe suport de hârtie, dar și prin internet, așa cum este și revista „Observatorul” din Toronto, care se bucură de un binemeritat prestigiu. Aceste publicații, din țară și din întreaga lume, au meritul deosebit de a fi adunat în același cadru scriitorii de pretutindeni și au creat punți literare între scriitorii din țară și cei ai diasporei românești. Este emblematică semnătura scriitorilor din întreaga lume în revistele din țară, precum și a scriitorilor din țară în revistele de limbă română apărute pe toate meridianele lumii. Benefică este și lansarea în țară a cărților scrise peste graniță și prezența lor în târgurile de carte.

Un laudatio i se cuvine prestigiosului jurnalist româno-australian, George Roca, pentru că, printr-un efort deosebit, a dat un suflu limbii române publicând mii de scrieri ale autorilor de limbă română făcându-le să circule pe toate meridianele lumii. Este un laudatio pentru frumoasa lecție de înalt patriotism. Prin asemenea porți larg deschise ale artei cuvântului, literatura contemporană este tot mai cunoscută pe mapamond și lasă să pătrundă în țară noutăți relevante, pun în lumină orizonturi noi, noi forme de expresie ieșite din vechile canoane și se fortifică limba română. Astfel, vom putea cânta cât va exista poporul nostru, cu același dulce glas ca și Alexei Mateevici, „Limba noastră-i o comoară” și vom urma îndemnul scriitorului

Gheorghe Sion: „Vorbiți, scrieți românește,/ Pentru Dumnezeu!”

BEN TODICĂ (Australia)

REGURGITAREA LIMBAJULUI DE LEMN

Tot ce am avut ca filozofie în perioada comunismului este clasificat ca limbaj de lemn. Din punctul meu de vedere, atunci lumea avea un nivel de educație și emancipare literară mult mai ridicat decât azi prin care să înțeleagă viața și modul de conviețuire în sistem. Acum negăm trecutul și trăirile părinților noștri, înțelepciunea și perceperea creației. Limbajul de lemn de atunci ar putea fi interpretat azi ca poezie a trăirilor în comun. Capacitatea de a mișca conștiința cu alte mijloace și mecanisme decât de cele din vest. Faceți revoluție! Revoluțiile sunt pentru proști, pentru că nu s-a schimbat și nu se schimbă niciodată nimic, ci doar stăpânii din scaun, cei din spate rămânând în continuare să tragă frânghiile din umbră. Eu nu scriu toate astea pentru președinți sau populația generală ci pentru cei care știu și tac.

Ce este LIMBAJUL DE LEMN?

Limbajul lui Ceaușescu este un limbaj de lemn, e limbajul sistemului din care venim și de care tot fugim și ne ascundem; îl luăm în răs, în bășcălie și facem bancuri. Uită ori nu înțelegem că fiecare orânduire are un limbaj caracteristic. Limbajul de lemn a lui Trump este dedicat ca să seducă masele americane, în aceeași măsură în care Ceaușescu o făcea cu ai lui. Ceaușescu striga SUVERANITATE, Trump striga GARDURI, dar e același lucru = PAIE LA CAI, cum zicea tata. Limbajul președinților este inima, firul ideologiei care ne conduce. La americani schimbarea președinților tot la patru ani nu schimbă limbajul de lemn cu nimic, ci ei doar adaugă o extra mireasmă personală, nivelul și orientarea lor de educație e doar o variație în plus.

Toate țările lumii folosesc limbaje de lemn. La președinții pe viață, crimele se adună, la cei aleși pe termen se împart ca să fie mici și să fie ascunse ușor.

Limbajul de lemn comunist a fost impus de Moscova. Ceaușescu era om simplu și nu-l pricepea prea bine sau chiar deloc, fapt pentru

care cultura literară și a celorlalte arte și talente din orice arie culturală și artistică s-au dezvoltat liber și chiar la un înalt nivel. Românii din toate domeniile au avut posibilitatea să se manifeste liber în creație și câmp spiritual, chiar fiind mai sinceri în dialogul lor cu Dumnezeu, în comparație cu religiile din vest, care aveau scop strategic bine definit în ideologia capitalistă, atât militar cât și economic, (lucruri necunoscute și fără interes sau importanță pentru micii comuniști). În schimb capitalismul controlează totul până la mica expresie și manifestare a libertății și zborul suveran al conștiinței. Te obligă după voia lui, pune limite și bariere în toate aceste direcții, fiind considerate privilegii ale celor bogați. Accesul la educație și sănătate sunt fraie de control și exploatare, limitare, neliniște, disperare, sărăcie, înrobire pentru a te transforma în rozător și consumator. Totul e superb controlat, lucru pe care doar în vis și l-au putut imagina vreodată comuniștii. Americanii au altoit toate nărvurile comuniste și le-au înfiat.

Poporul român a cunoscut emancipare în gândire și analiză prin literatură, s-a educat artistic și a crescut în conștientizare de lumea și mediul în care trăiește. Puterea creativă și schimbările pe care le-a adus țării în 50 de ani demonstrează nivelul înalt de conștiință și libertate spirituală. Populația credea mult mai sincer în forța divină decât în prefăcătorie cu interes financiar și înrobire a maselor. Democrația a distrus azi limbajul de lemn vechi și l-a înlocuit cu cel nou din cioburi de sticlă. Un limbaj liber, necontrolat și erodat gramatical, sărac sau chiar mort. Emanciparea textului și a adevărului e privilegiată sau lipsește.

În concluzie, mitul LIMBAJUL DE LEMN e doar o mască și ea există în toate societățile pământului ca să ascundă urâtenia și lipsa de omenie a ideologiei. De aceea e bine să citești MERELE ȚĂRANULUI Pavel, până nu vor fi scoase din rafturi de către noii paznici ai noului limbaj de sticlă spartă. Nu propun întoarcerea la Ceaușescu, ci doar dezvăluirea vulpei, cașcavalul și chiar găinile noului mit. Minciuna merge înainte: Dacă Isus e adevărul atunci de ce nu sări să-l aperi, să-l salvezi?

Povestea omului sărac poate deschide mult mai multe uși spre maturizare, înțelepciune. Când povesteam cu babele seara la clacă sau la mâncat semințe, la colț de bloc, rămâneam cu urechile

ciulite și gura căscată pentru că vorbele lor te transportau. Ori un academic cenzurează prin tot felul de semne și simboluri literar-artistic ADEVĂRUL pentru a-și păstra scaunul și poziția puterii. Timpul trece, ne ascundem, ne punem măști și apoi murim și nimic nu s-a schimbat în destinul nostru, adevărat divin, din care suntem cu toți parte. Ne punem mereu în scenă și ne vindem neadevărul despre noi, pretindem că suntem cu mult mai mult, orice altceva decât suntem. Chestiile academice, jargonul și limbajul cu conotații ascunse sunt șmecherii de ascuns adevărul.

Cum vrei să le numești, să le spui când ești în continuu cenzurat și chiar împușcat dacă continui, în fond pentru apărarea adevărului și a descoperirii lui trăim. Primirea la Londra, ghici a cui????? Nu v-a plăcut când erați respectați, e mai bine acum plătind tribut 2,2%, dar sunteți apărați, de cine? E ca-n filme, numai că "Brando" e mort. Odată cu dizolvarea sindicatelor muncitorești a dispărut și sufletul Americii, care o ținea în echilibru. America de azi vizitând-o, mi s-a părut ca o autogară comunală de pe vremea comunismului. Regurgităm totul acum?!

Am avut un sistem de educație al minții și intelectului genial în vremea comunismului, care nu e la modă în capitalism azi, un capitalism gelos și egoist, controlat din umbră. Lovitul peste bot al omului astăzi de către autorități, profesori, părinți etc., toată cenzura și controlul demonstrează că duc la îndobitocire. Uitați-vă împrejur și veți vedea că suntem înconjurați de nefericiți zombies, care aleargă cu nasu-n virtual. Tineretul e foarte inteligent însă pentru ce?

Ce le oferim?

Gandirea curată e a nebunului sau îngerului, nu a omului de rând, care de când a mușcat din măr a ajuns să fie intoxicat de activități și îngrijorări cu mii de întrebări pământești. Nu mai înțeleg înțelepciunea. Ne-am specializat atât de bine în domeniul "nostru, EU", încât nu mai avem interes comun. În Parlamentul European toți învingem prin argument. Avem multe scule de izolare în tolă, nu de unire. Până azi credința și iubirea ne-au ținut. De acum încolo vom fi trași spre prăpastie precum lupul turma de oi, o ștrangulează pe una de gât, sângerează și lasă urme, iar restul o urmează. Aștia suntem noi azi: trași de lupul din umbră. Cum dracu ne-au prostit aștia cu bani? În loc să creștem, ne-am covrigit.

Victor Ravini (Franța)

Metode vechi și noi
(urmare din numărul anterior)

O altă teorie importantă din studiul lui Eliade este „creștinismul cosmic”, pe care îl semnalează în **Miorița** astfel: „Acest ‘creștinism cosmic’ nu este atât de evident în Miorița, cât este în alte piese ale folclorului religios românesc” (p. 246). „Acest creștinism cosmic nu este decât aluziv și cifrat în baladă...” (p. 250). Nu putem pune la îndoială aceste afirmații – chiar dacă nu precizează care sunt acele „alte piese” și nici în ce versuri este „aluziv și cifrat” – întrucât Eliade însuși se exprimă aluziv și cifrat. Victor Kernbach (1994 p. 321) spune: „Eliade a încadrat structura baladei în ceea ce el numește ‘creștinism cosmic’ – sintagmă care nu e mai mult decât o gratuitate.” Oricât ar fi de regretabil, opera lui Eliade nu oferă argumente împotriva acestei constatări. George Călinescu afirmă cu tărie că Miorița este un mit fundamental. Eliade, fără a se referi la Călinescu, la Ovid Densusianu sau la alții care susțin aceeași idee, îi condamnă cu dispreț suveran și fără a numi vreunul, pe toți cei care văd în Miorița un conținut mitologic. El pune în evidență și se alătură la interpretarea juridică, bine bătătorită de către filozoful marxist-leninist Pavel Apostol (fost Pál Erdős) și de Fochi, pe care îi citează fără rezerve, fără comentarii. Pe cine să mai credem?

Ne putem întreba: de ce *Kindlers Neues Literatur Lexikon* nu acordă nicio importanță orientării juridice și nici contribuției lui Erdős sau a lui Eliade la studiul Mioriței? *Lexiconul* german, post-comunist, a rămas la interpretarea marxist-leninistă a lui Fochi, pe linia trasată de partidul comunist. Ne putem întreba: de ce studiul lui Eliade nu a anulat concepția acreditată de comunism? Interpretarea Mioriței de către Eliade

este scrisă într-un stil fermecător de elegant, aluziv și cifrat, împănăt cu paradoxuri seducătoare, contradicții bizare și contrazice realitățile din istoria României. Eliade stăpânește arta de a spune totul și exact contrariul, la un nivel intelectual superior și fascinant. Aceste inadvertențe pot trece neobservate la o lectură grăbită, însă nu și la o lectură mai atentă. El are autoritatea științifică, ce îi poate permite să înțeleagă istoria țării noastre pe cont propriu și să propovăduiască resemnarea în fața terorii istoriei, chiar dacă asta contravine intereselor noastre, ale fiecăruia și ale națiunii.

Încă o idee tristă ce se desprinde din studiul lui Eliade este aceea că România are un destin prestabilit de situația geo-politică a țării, față de care „nu există apărare”. E bine știut că el și-a mai exprimat și cu alte ocazii convingerea că românii sunt predestinați de o forță nevăzută, vreun blestem. Istoricii serioși exclud predestinarea. O înțelegere fatalistă a istoriei nu este productivă în cercetarea științifică și nici în politică, însă este utilă dușmanilor tradiționali ai României și de aceea încearcă să ne-o bage pe gât, prin chiar cei mai buni români.

Exegeza lui Eliade, pentru mai buna înțelegere a Mioriței, este încununată de o elegantă și ademenitoare apăsare pe pedala amărăciunii, scepticismului și a tragismului și trage frâna de mână. Eliade excelează cu soluții și formulări absolute, menite să ne încante prin frumusețea stilistică, astfel încât să nu ne îndoim de afirmațiile lui și să credem că orice continuare a cercetării Mioriței este inutilă. Nicolae Steinhardt ne atrage atenția, că absolutul soluțiilor formulate de către Eliade ne duce într-un impas al cunoașterii, pentru că împiedică o continuare a discuțiilor: „Interpretarea eliadiană are într-însa ceva din absolutul soluțiilor după a căror formulare orice discuție devine inutilă.”

Academicianul suedez Carl Martin Edsman de la Universitatea din Uppsala afirmă într-un anuar universitar din 1985 (*Ros, ris och undran om Eliade = Laude, critici și mirarea despre Eliade*): „De aceea, opera lui Eliade, deja prin felul de a aborda cercetarea, este în cel mai înalt grad problematică, iar metoda lui e neistorică și filozofic neclară. (...) Eliade renunță la distanța față de obiectul cercetării și e captivat de o viziune criptoreligioasă și romantică a unei viețuiri agrare a naturii, orientată cosmic”. Să nu

fi știut Edsman că Eliade este totodată și un mare scriitor de literatură beletristică, cu o fantastică viziune criptoreligioasă și romantică? Desigur că știa. Edsman spune, cu scandinavă subtilitate, că se poate pune semnul egalității între opera științifică a lui Eliade și cea literară, la fel cum opera științifică a altor savanți are în primul rând o mare valoare literară. Prin aceasta, putem înțelege că Edsman îl ridică pe Eliade printre cele mai marcante personalități contemporane. Britt Dahlström afirmă într-un dicționar suedez (1984): „Mircea Eliade este unul dintre cele mai marcante personalități din vremea noastră”.

În concluzie, Eliade rămâne la înălțimea la care s-a situat întotdeauna, deasupra oricăror critici ce i s-ar putea aduce, în panteonul culturii noastre. Chiar și soarele de pe cer are pete, și nu ne poticnim de ele. Eliade este cel mai de seamă în fruntea celorlalți cercetători români anteriori, care la fel ca și el se bazează pe intuiție și sentimente, iar nu pe lucrări de referință, fără să mai fie necesar să precizeze ce metodă aplică fiecare sau dacă aplică vreo metodă. Lipsa exigenței metodologice din cercetarea anterioară a Mioriței era la modă pe atunci cam peste tot – cu unele excepții, ca universitățile din Suedia – și este compensată de exigența cu care sunt contraziși ceilalți cercetători, iar câte unii, în ardoarea de a contrazice, se contrazic pe ei înșiși. Toate erorile din cercetarea anterioară sunt scuzabile și ne sunt de folos, ne ajută să cunoaștem stadiul de dezvoltare a filologiei și a metodologiei de cercetare a Mioriței din vremurile trecute. Ne ajută să nu fim dezorientați sau grandilocvenți, ca mulți cercetători sau simpli ignoranți, care îi critică pe alții, numai ca să atragă atenția asupra lor înșiși, să se pună pe ei înșiși în evidență și să ascundă că nu au nimic altceva de spus. Grandilocvența camuflează bine ignoranța, dezorientarea și regretul de a nu fi ceea ce ar vrea grandilocvenții să fie.

Nici unul din cercetătorii anteriori nu ne prezintă o analiză care să fi fost verificată de cineva competent și neutru. Cine putea fi mai competent decât Eliade sau academicienii noștri? Renumele, prestigiul și autoritatea predecesorilor noștri țineau loc de garanție științifică. Așa era pe atunci, nu numai la noi. Redactorii de la Editura Academiei sau de la Editura Științifică nu au îndrăznit să atragă atenția celebrilor autori asupra

unor prejudecăți neîntemeiate, afirmații fără acoperire, inexactități flagrante, lipsei de informație și nici chiar asupra unor greșeli lexicale, de ortografie sau de gramatică, pe care dascălii le subliniază în caietele școlarilor cu creionul roșu. În felul acesta, multe afirmații eronate au fost publicate sub oblăduirea unor edituri de prim rang și rămân ca gropi cognitive, în care cei neatenți și-ar putea frânge gâtul. Le-am semnalat în carte pentru cei grăbiți, iar cei atenți să nu creadă că eu am fost orb de nu le-am văzut și am căzut în acele gropi sau că am transcris greșit citatele.

Însă eu nu condamn erorile semnalate sau drumurile păguboase pe care au mers unii înaintași. Eu îi respect chiar și pe cei care nu și-au dat seama că au trântit în noroi Miorița de pe pedestalul ei luminos, unde fusese pusă încă de la început de către traducători și exegeți din Occident. Erorile și drumurile rătăcite din trecut ne sunt azi utile, ca să știm ce s-a făcut până acum, ce avem de făcut și să nu repetăm aceleași greșeli, ci să apucăm alte făgașuri, mai bune. Avem datoria să repunem poemul nostru național acolo unde îl puseseră occidentalii, alături de cele mai grandioase opere clasice ale literaturii universale, așa cum o considera teoreticianul literar austriac Leo Spitzer. Oricât nu le-ar plăcea Miorița unora sau altora, este grandioasă nu prin dimensiuni sau cantitate, ci prin calitate, prin conținutul sublim, pe atât de înalt pe cât e de profund, prin frumusețea imaginilor sau a ideilor, cât și prin mesajul mereu actual pretutindeni, pe orice meridian. Am arătat în carte pe larg actualitatea universală a Mioriței și utilitatea ei ca ghid pentru înălțare spirituală în cele mai înalte sfere din universul poeziei. Varianta publicată de Vasile Alecsandri este printre cele mai lungi, are 123 de versuri scurte, care scrise în continuare încap pe o pagină.

Nu cunosc vreo altă capodoperă din literatura universală care să fie atât de concentrată, într-un stil atât de lapidar ca Miorița. Orice variantă a Mioriței conține mai multe idei decât cuvinte. Această bogăție de idei se vede printr-o descifrare a tezaurului de metafore și alegorii cu sensuri simbolice multiple, pe mai multe niveluri, sau se simte cu inima. Însă pentru asta trebuie să avem creier și inimă. Grandioasă mai este și răspândirea celor peste două mii de variante, cum

iarăși nu știu să mai fie vreo altă operă literară din lume, cu așa mare priză la vreo națiune. Intenția mea (în cartea *Miorița – Izvorul nemuririi*, editura Alcor, București 2016 și 2017, ediția a doua având un supliment de 8 pagini cu considerații critice la ediția întâia) este de a analiza din perspectiva științei religiilor câteva elemente și credințe precreștine în diferite variante ale Mioriței, cu metodele pe care le-am învățat la cursul de Metodologia cercetării, la facultatea de Știința Religiilor de la Universitatea din Göteborg, în Suedia. Știința religiilor este interdisciplinară și înmănunchează istoria religiilor, fenomenologia religiilor, antropologie, etnografie, filologie, sociologie, arheologie, istorie, istoria ideilor, filozofie, psihologie și toate științele sau compartimentele umaniste. Cine ar putea analiza Miorița din toate aceste perspective și câte mai sunt? Generația tânără va putea.

Profesorii care m-au pus pe făgașul cercetării Mioriței admirau Miorița în diferite traduceri și regretau că Eliade nu a acordat mai multă atenție poemului nostru național. Ei cunoșteau tot ce a scris Eliade. Citiseră ce au spus despre Miorița americanul Ernest H. Latham Jr. sau suedezul Strandberg și alte cărți de referință în diferite limbi. Pentru profesorii mei, am tradus Miorița cât mai exact, altfel de cum fusese tradusă în suedeză la mâna a doua, printr-o traducere germană, pe vremea lui Alecsandri. Am tradus în suedeză și diferite variante ne-mai-traduse în nicio limbă, vreo 1500 de versuri, ca să poată profesorii să mă îndrume și să controleze analiza pe care am făcut-o Mioriței. Am clasificat în perspectivă sinoptică – aplicând diferite criterii – și am analizat prin metoda calitativ-comparativă toate variantele din antologiile lui Adrian Fochi, Virgil Medan și Cristea Sandu-Timoc, în total 973 de variante ale Mioriței. Asta înseamnă nici măcar jumătate din toate variantele Mioriței. Am folosit metode de cercetare noi, care desigur că se vor învechi în curând, cât și definiții din teoria literaturii și din știința religiilor, care nu s-au schimbat de sute de ani și nici nu se vor mai putea schimba. Am apelat la cercetători și gânditori români, ca Ovid Densusianu, Dumitru Caracostea, George Călinescu, Victor Kernbach, Constantin Noica, Pavel Ruxăndoiu, Alexandru Amzulescu, Ion Filipciuc și încă alții, la care am

găsit cheile pentru înțelegerea Mioriței, așa cum a putut fi gândită de străbuni. Am apelat și la numeroși savanți și gânditori străini, neimplicați în disputele noastre dâmbovițene și fratricide, unde am găsit instrumente de lucru, clarificări fenomenologice și sprijin pentru argumentație.

Am formulat zece întrebări principale și am răspuns la ele așa cum se poate vedea în cele 340 de pagini ale cărții. Este o traducere selectivă după *Miorița – Odödlighetens källa* tipărită la Stockholm, ce are peste 500 de pagini. Spre deosebire de cărțile cercetătorilor anteriori, neverificate științific de nimeni, analiza mea a fost îndrumată, controlată și aprobată de către doi profesori universitari emeriți, suedezi: Gudmar Aneer și Folke Josephson. Spațiul nu-mi permite să prezint aici și argumentația sau dovezile din carte. Însă oricine este liber să vină cu argumente și dovezi contrare, iar dacă nu, se știe că atacurile la persoană și insultele au făcut parte din repertoriul multora, în vajnica noastră tradiție dâmbovițeană. Oricum, nimeni nu are nimic de câștigat sau de pierdut, orice ar zice oricine, fiindcă nimeni nu depinde de ceva, de nimeni și de nimic. Așa cum nici Miorița nu depinde de nimeni, însă noi depindem de Miorița, întrucât în acest poem național se întâlnește inima noastră cu inima strămoșilor noștri, de la care am primit moștenirea genetică, tradițiile, limba și identitatea culturală.

Limbajul în Miorița e figurativ și simbolic. Termenii concreți din metafore sau alegorii, cu aceleași sensuri abstracte, se regăsesc atât în folclorul român, cât și în literatura cultă a altor popoare. Putem avea toată înțelegerea pentru cei ce se opresc la sensul concret al cuvintelor și nu pot vedea sensurile abstracte. Toată compasiunea pentru cei cărora nu le place Miorița. Diplomele și titlurile universitare sau premiile literare nu decernează și gust literar sau inteligență, însă dau credit unora ce fac pe grozavii și îndrugă baliverne, ca să-și consoleze orgoliul rănit de propria lor neputință intelectuală. Nu au mai găsit cu ce să denigreze Miorița și au râs de Marin Sorescu, pentru că o pune alături de Luceafărul lui Eminescu. Mulți scriu cu risipă, fără să știe că ei nici nu știu să scrie. Unii își ascund sterilitatea intelectuală și se fac auziți prin a da cu pietre în Miorița, în Eminescu sau de jur împrejur, în orice are o valoare și le stârnește invidia. Nimic nu poate fi mai mare decât invidia mediocrităților

înfumurate. Orice panglicar în papainoage, ce insultă țara, se dă drept scriitor și creator de opinii. Asta poate, asta face. Fiecare din noi, cu ce putem. Ei cu murdăriile lor, noi cu florile noastre.

Au aruncat cu murdării în Miorița și au zis că ar fi dăunătoare individului și națiunii. Miorița nu poate fi dăunătoare. Străbunii nu puteau să ne lase moștenire ceva dăunător. Dăunătoare este metodologia cu care a fost cercetată Miorița, lipsa oricărei metodologii sau părerismul ca metodă de cercetare. Nu Miorița să fie aruncată la gunoi, ci teoriile care ne-au explicat-o într-un mod dăunător. Cam mulți savanți văd în Miorița o crimă josnică pentru jaf. Romulus Vulcănescu (*Etnologie juridică*, Ed. Academiei, 1970) argumentează că invers, ciobanul e pedepsit cu moartea, pe drept sau pe nedrept, pentru că ar fi comis toate cele unsprezece fărâdelegi ce se pedepsesc cu condamnarea la moarte. Ca dovadă, el aduce existența acestor legi.

Nu știu vreo țară în care existența legii e dovada că cineva a încălcat acea lege. Iată cum un academician respectabil supune ciobanul din Miorița unei judecăți cum numai în *Procesul* lui Kafka mai există așa ceva. Alții reduc Miorița la un bocet, la un program de înmormântare, la frica de strigoi. La pag. 235, Eliade preia ideea lui Constantin Brăiloiu, că Miorița descrie una din acele „Numeroase ceremonii funerare... [ce] trebuie să fie efectuate ca să împiedice mortul să ‘devină nefast’ și să se întoarcă printre cei vii, sub formă de strigoi”. Eliade (pag. 243) confirmă fără rezerve părerea lui Brăiloiu, H. H. Stahl și Fochi, după care Miorița este un bocet și că bocetul oilor din Miorița are aceeași funcțiune ca și bocetele obișnuite de la cimitir. Fochi are un întreg capitol de 40 de pagini (pp. 491-530) în care caută coșciuge prin toate țările, din Irlanda și Scandinavia până în China, cu ajutorul cărora ne explică Miorița. Eliade e de acord cu Fochi că sensul Mioriței „este apărarea de puterea malefică a mortului” (Fochi:529). Pentru criminalitate și pentru frica de strigoi admiră occidentalii Miorița? Asemenea aberații le putem da la spate și pot fi puse la un muzeu pentru istoria învățăturilor rătăcite.

Va urma

Prof. univ. Nicolae VASILE

Elemente de sistemism în cunoașterea universală

Există elemente de sistemism, involutare, mă refer la cele premergătoare apariției teoriei sistemelor. Însăși presupusa ciclicitate, care stă la baza tuturor sistemelor zodiacale din istorie, este un indiciu de recunoaștere a funcționalității sistemice a lumii reale și chiar a celei transcendente.

Nietzsche, prin abordarea filozofică a importanței țințelor omului, a căror lipsă o asimila cu nejustificarea vieții, dar și prin introducerea ideii că un sistem care funcționează conform propriilor reguli, dar nu produce rezultatele așteptate se justifică a fi corupt, poate fi declarat un precursor al sistemismului.

În economie, în domeniul teoriei crizelor, este cunoscută „curba lui Kondratiev”, care este de tipul răspunsului sistemic ciclic permanent. Se referă doar la economiile bazate pe piața liberă. Economiiile dirijate au o finalitate de tip exponențial, stările lor reale neajungând, de regulă, la țințele preconizate, fiind astfel în situația de ineficiență permanentă, denumită anterior frustrare sistemică.

Ulterior apariției teoriei sistemelor, există mai multe elemente sistemice în evoluția economiei și societății. Asimilând strategiile cu sistemele cu reglaj automat, putem vorbi de o abordare sistemică globală în mai multe domenii de activitate. Componentele acestora sunt:

Dezvoltarea Durabilă și Globalizarea pot fi considerate ca dorințe sistemice, provenite din lumea reală. Ambele au la bază teorii matematice. Astfel, fondul conceptului de Dezvoltare Durabilă provine din noțiunea de bioeconomie introdus de către Nicolae GEORGESCU-ROEGEN (n. 4 februarie 1906 -

d. 30 octombrie 1994) matematician, statistician, pedagog și economist de origine română, care a activat și în SUA. Este considerat părintele teoriei bioeconomice, o teorie care prezintă un mod revoluționar de a vedea economia.

Conceptul de Globalizare, într-o abordare economică, are la bază Teoria matematică a jocurilor, introdusă de către John Forbes NASH Jr., (n. 13 iunie 1928 – d. 23 mai 2015) matematician american, specializat în domeniile teoriei jocului, geometriei diferențiale și ecuațiilor diferențiale parțiale, laureat al Premiului Nobel pentru Economie din 1994, care pornește de la o lucrare publicată în anul 1950.

Lumea percepției la nivel global s-a dezvoltat foarte mult prin sistemele de monitorizare implementate și operate de rețele uriașe de calculatoare.

Lumea acțiunilor, prin componentele sale de căi și mijloace, deasemenea are o dezvoltare fără precedent în istorie, prin cibernetizarea și robotizarea producției și evoluțiile spectaculoase din tehnologia informației, comunicații și transporturi.

(Volumul **Sistemismul. Bazele științifice**, autor Nicolae Vasile, Editura Bogdania, 2018)

Prof. Geo CĂLUGĂRU despre Emil Cioran

Emil Cioran despre suferință (doar lacrimile întrec Himalaia)

Suferința este singura biografie a omului Emil Cioran se întreabă: „*Să fie Dumnezeu o simplă modă a sufletului, o pasiune trecătoare a istoriei? Crearea lumii nu-și are altă explicație, în afară de frica de singurătate a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte rostul nostru al oamenilor, nu este altul decât de a-l distra pe Creator*”.

Ce mare e singurătatea Atotputernicului, de-l mistuie o atât de mare sete de iubire! Dacă stăm să judecăm bine, istoria omenească este în fond o dramă divină. Fără suferință, viața nu este suportabilă. Poezia s-a născut la marginea mării. Soarele descrie o curbă a fericirii, dar poezia nu există decât în zori și la asfințit. Viața mai crede Cioran – are ceva din istoria unui sfârșit de primăvară. Un sicriu spânzurat de stele. Amestec de cimitir și de Paradis. Încercat-am să înțeleg de

unde vin lacrimile și m-am oprit la sfinți. Să fie ei responsabili de strălucirea lor amară? Doar lacrimile întrec Himalaia! Când inima devine stâncă, nu mai există deosebire între inimi și pietre. Dialogul sfinților l-ar putea scrie Shakespeare cu inimă de fecioară sau un Dostoievski exilat într-o Siberie cerească.

Când n-ar mai rămâne nimic din cer și din pământ, lacrimile sfinților ar supraviețui ca o rouă. Iisus a fost trimis pe lume, mai puțin pentru răscumpărarea și mântuirea oamenilor, cât pentru consolarea acelor inimi de femei neîmplinite în iubire. Inimile lipsite de iubire pământească sunt reazemul și odihna lui Iisus. În ele a poposit Iisus de peste două mii de ani. Orice sfântă este o Ofelia, cu mai multă pasiune. Biserica a greșit când a acordat titlul de sfântă numai câtorva femei. Orice femeie care plânge lacrimi de iubire în singurătate este o sfântă. Sfintele sunt plămădite din lacrimile lui Dumnezeu. Ce bărbat nu și-ar dori să-și întemeieze cuib într-o inimă de sfântă? Dar le este teamă de incendiul Cerului.

Marele noroc al lui Iisus este că a murit tânăr. Dacă trăia vreo 70 de ani, în locul crucii, scria memorii sau jurnale și astăzi am fi suflat praful de pe un fiu al lui Dumnezeu fără noroc. Când ascuți orga îl întâlnești pe Dumnezeu. Astăzi Dumnezeu e mai singur decât era la începuturi. Pe atunci se oglindea în propria lui singurătate. Acum fiecare dintre noi îi servește de oglindă.

P.S. Stimate, domnule Marin Ionel vă trimit, considerând că e foarte important să aflăm, nu doar ce cred criticii literari despre Emil Cioran dar și ce crede el despre sine și trăirile aflate în apogeul manifestărilor lor, mai ales că suferința nu l-a ocolit. dimpotrivă. Este, prin urmare, îndreptățit să o definească în strânsă legătură cu consecințele, nu o dată benefică, pe care le-a cunoscut și valorificat în opera sa de gânditor.

Constantin Noica despre Emil Cioran

„Am auzit de câteva ori pomenindu-se de farsă, cu privire la atitudinea din „Pe culmile disperării” și am rămas uluit. Cum poate fi vorba de farsă în cazul unui om care se leapădă de ce are mai bun, pentru a se avânta într-o atitudine plină de riscuri?...

Ceea ce i se poate reproșa e tocmai prea marea sinceritate. Ce simplu, ce comod pentru el ar fi fost să trăiască din probleme de împrumut!

Și pentru că nu vrea să simuleze ca atâția alții, minte. Mă gândesc cu un sentiment de înfiorare: ce fel de oameni suntem? Când un dobitoc de liceean a rămas repetent se sinucide, inimile noastre se întristează. Iar când un om se așază gol în fața vieții și morții, chinându-și sufletul cât pentru zece sinucideri, noi spunem că minte.

Nu e nimic, Emil Cioran, tu minți. Dar poți să minți înainte. Eu te cred.

O confesiune a lui Emil Cioran

„Oricât m-aș fi zbatut eu în această lume și oricât m-aș fi separat de ea, distanța dintre mine și ea n-a făcut decât să mi-o facă mai accesibilă. Deși nu pot găsi un sens în lume, un sens obiectiv și o finalitate transcendentă, care să arate înspre ce evoluează lumea și la ce ajunge procesul universal, varietatea de forme a existenței a fost totuși și în mine un prilej de veșnice încântări și tristeți.”

Merită făcută cunoscută o asemenea „confesiune”, oferind un bun prilej de a cugeta la profunzimea sa și la deosebirea remarcabilă între gânditor și filosof, în relația cu viața cotidiană.

De ținut și de luat aminte

Partea I

„La prima vedere, Genoveva Preda este o actriță româncă cu mare succes în străinătate. Asta înseamnă: repetate turnee – nu de câteva zile,, o săptămână, ci de câteva luni, fiecare. Și nu oriunde, ci în Franța, unde evoluează în limba lui Moliere și Perrault. Și nu cu un întreg teatru. Toată echipa, tot teatrul este ea. Și-a ales singură repertoriul. Și-a scris singură scenariile. Și-a gândit singură jocul, mijloacele expresive, formele și intensitatea impactului, cu gândul la spectatorii care trebuiau nu doar ținuti pe loc, ci fermecați! Și-a conceput singură „evoluțiile” – un spațiu de joc de maximă simplitate, dar și adecvat, mereu altfel, unor cadre arhitectonice și unor interioare laice sau religioase care cereau anume nuanțări ale stărilor, ale tipului de comunicare.” (Natalia Stancu)

Pe această „actriță româncă, cu mare succes în străinătate, Genoveva Preda, atât de complet și sugestiv, prezentată de distinsa, fosta mea colegă de la Facultatea de filologie a Universității București, doamna Natalia Stancu,

am avut prilejul și privilegiul, s-o cunosc, în urmă cu mai mulți ani, când, invitat de îndrăgitul și generosul actor, Ion Gh. Arcudeanu la una dintre aniversările sale, printre invitați, de o vivacitate slujită de un chip luminos ce emana bunătate, se afla și actrița, cu care, după un timp, relativ scurt, am ajuns să discutăm de parcă ne cunoaștem de când lumea.

Am descoperit pasiunea sa pentru Emil Cioran, care nu-mi era necunoscut. Aveam câteva cărți ale sale și le citisem cu un interes, pe care nici măcar nu mi-l bănuisem, la care se adăugaseră lecturile din același autor, efectuate la Biblioteca Centrală Universitară și cea a Academiei Române. Aveam, prin urmare, un teren comun, pe care evoluam. În timp, aveam să mă conving de adevărul atât de expresiv și nuanțat, al criticului de artă Natalia Stancu, cuprins în textul de pe coperta IV-a al volumului scris de actrița Genoveva Preda **„Destinul unui spectacol”: Cioran L’Home a fragments**“, editat de Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 2011, dăruit cu atâta generozitate de autoare.

Uluit de profunzimea și uneori insolitul adevărilor gândite și exprimate de Emil Cioran și chiar potentate, prin ceea ce a întreprins, într-un mod cu totul personal, scriitoarea și actrița Genoveva Preda, m-a determinat, la rândul-mi să mă afund în lumea obsesiilor lui Cioran, a frământărilor perpetue, să-mi dau seama, cât de greu este de îndurat insomnia provocată, curajul de a coborî în acel imens ghem de lumini și umbre, obsesii care nu te părăsesc, până ce nu le dai vama cerută pentru a pași mai departe, întru descălcirea lui, nădăjduind, într-o zare, susținută de o geană de speranță.

Ca punct de plecare, în cele ce voi prezenta, sub titlul pe care l-am dat acestor consemnări, este această carte a Genovevei Preda, în a cărei selecție, cred pe deplin, fiind făcută prin îngemănarea tictacului inimii și cea a luminii rațiunii, ambele aflate, funcțional, la turația maximă. La rândul-mi, m-am oprit, la ceea ce cred eu a fi de natură a diminua distanța, între ceea ce și-a imaginat Emil Cioran că este și ceea ce este cu adevărat.

Astfel, aflăm că magia muzicii lui Mozart îl farmecă și de câte ori o ascultă, simte cum îi cresc aripi de îngeri, întinse către vaste depărtări. Cu Mozart se simte în Paradis. **Pentru el nu**

există senzații unice decât în muzică și în dragoste. După părerea lui Cioran unii scriitori, au scris prea mult. Chiar și Shakespeare a exagerat. **Ideea de destin l-a sedus întotdeauna. Simte că simte limbajul fatalității.** Este convins că nu are nici un merit pentru ce scrie, pentru ce a scris. **Crede că totul vine de departe, de mult mai departe chiar decât ființa sa.** Ideea de destin îi place. **Uneori se întreabă: Ce ar face dacă toate ființele ar dispărea dintr-o dată și ar rămâne numai el? Crede că ar continua pentru a merita propriul respect. Nu împărtășește că ar fi un pesimist.** Aceste păreri școlarești sunt grotești. **Este clar că există o ruptură între ce gândește că este și ceea ce pare a fi.** A avut întotdeauna spiritul încețoșat. **Crede că numai gândurile care derutează și fascinează au viitor.** Pesimistul este omul care nu suportă o nenorocire. Poziția sa în fața unui mare necaz este a unui disperat, dar e o situație, pe care o acceptă și care, chiar dacă pare curios, nu îl împiedică să trăiască... **Chiar și când e disperat are forța să râdă, convins că râsul e un triumf al omului asupra universului.** Râsul lămurește forța de seducție a epigramei. Prin râs, omul emană ceva profund din el. O întrebare a lui Cioran m-a pus pe gânduri: Pentru că nu putem fi fericiți, de ce să nu căutăm să transformăm suferința noastră în ceva productiv, dinamic, creativ? De ce să ne plângem de dezastre, când el poate deveni preludiul unei suite de iluminări? O mare bucurie se plătește cu mii de tristeți.

Partea II

Cei mai mulți oameni cad în depresie, puțini se ridică. Cioran ne amintește din nou că nu este pesimist. Argumente? Da, are și le spune. El nu detestă viața și o caută chiar și în moarte. Iubește această lume oribilă. Cioran își amintește ce i-a spus Eugen Ionescu: „*Emile, tu ești vesel și ai scris cărți pesimiste. Eu, în schimb, sunt trist, trist și am scris cărți vesele.*” Cioran îi dă dreptate lui Eugen Ionescu și profită de prilej pentru a se caracteriza pe sine: „*Eu, când sunt în societate, vorbesc despre toate și nimic. Sunt mereu vesel, sunt ca un actor care improvizează tot timpul. Prin temperament sunt un guraliv și totuși ce am mai bun în mine găsesc în liniște. Am știut să descopăr virtuțile tăcerii. De fiecare dată când mă gândesc la esențial, cred că-l întrevăd numai în tăcere. Niciodată în cuvinte.*”

Cioran s-a născut în Rășinari, un sat fermecător. Numai copilăria l-a mai interesat, restul l-a uitat aproape de tot. Crede despre sine că a fost făcut pentru o existență sălbatică. Se gândea adesea la mama sa, la tot ce-a avut ce excepțional, la vivacitatea și melancolia ei. Tatăl său era preot, avea credință, fără să fie fanatic. Mama era mai puțin religioasă. L-a avut prieten pe gropar, părinții aveau o grădină vecină cu cimitirul. A iubit mult pe țărani și mai mult pe oieri. Avea zece ani când a părăsit Rășinari pentru a merge la liceul din Sibiu. A avut presentimentul că Paradisul copilăriei a luat sfârșit. La Sibiu a trăit marea dramă, aceea de a-și pierde somnul, dramă care l-a măcinat pentru tot restul vieții. De aceea tot ce a scris și a gândit are rădăcini în această dramă. Insomnia a fost o experiență foarte dureroasă. Paradisul și Infernul nu prezintă altă diferență decât că în Paradis poți dormi, dar în Infern nu poți niciodată. Deși nici nu-și poate închipui o tinerețe mai zbuciumată ca a lui, se minunează totuși, câte împliniri a avut în acești ani. „*Pe culmile disperării*” a apărut în această perioadă. Prima sa carte a fost o explozie. Neantul era în ființa sa, nu avea nevoie să-l caute în altă parte. Există în această carte o sinceritate infernală, vecină cu demența, cu provocarea. Toată lumea care-l cunoștea, chiar și familia sa credea că se va sinucide. Dimpotrivă, scriind această carte, ea a însemnat pentru Cioran o adevărată terapie. Nu a sfătuit pe nimeni să se sinucidă. A susținut doar că ideea sinuciderii e legată de ideea de libertate: a putea dispune absolut de tine, și totuși să refuzi s-o faci nu înseamnă asta un dar mai mult decât misterios? Nimeni nu s-a sinucis din cauza lui, dimpotrivă au găsit motive să n-o facă. A cunoscut mulți oameni care i-au spus că grație lui nu s-au omorât.

Cartea „*Pe culmile disperării*” a scris-o în România, în limba română, la vârsta de 21 de ani, promițându-și să nu mai repete această experiență. Comedia aceasta s-a repetat timp de patru decenii. De ce? Pentru că a scrie l-a ajutat să treacă de la un an la altul. Obsesiile exprimate erau în acest fel diminuate și pe jumătate depășite. O carte care apare este o parte din viața ta, care încetează să te mai obsedeze. Exprimarea în scris l-a ușurat de o greutate a sufletului, deci l-a salvat. Asupra fiecărui lucru, Cioran are cel puțin două puncte de vedere divergente. Uneori a

crezut că e bine să opteze pentru a-și sacrifica viața pentru o operă și altă dată a crezut contrariul. Îi plăcea să se contrazică până la demență. În fiecare zi merge spre îndoială, cum alții merg spre biroul lor. Șederea la Paris de o lună de zile s-a soldat cu o revelație. S-a întors în România dar Parisul îl obseda și atunci s-a decis să trebuie să facă orice pentru a se reîntoarce la Paris, unde a întâlnit un om care l-a ajutat enorm, directorul Institutului francez din București care i-a acordat o bursă și l-a trimis în Franța. În ceea ce-l privește, Ciopran era decis să trăiască fără nicio profesie. A acceptat ideea de a duce o viață de veșnic student. Visul său era să trăiască din bursă toată viața. Din păcate a fost chemat să i să spună că există totuși, o limită de vârstă, fixată la 27 de ani iar el avea deja 40. La Paris a locuit numai în hoteluri. Nu se simțea fixat nicăieri. Ducea o viață de trecător. A fost omul ultimului etaj, omul stropilor din streșină. Nu avea nici un prieten. Lectura era viața sa și a citit ca nimeni altul. Devora carte după carte. Singura experiență profundă este aceea care se face în singurătate. Experiența neantului, nu este o experiență de grup. O operă este fructul energiilor acumulate timp îndelungat. Cioran îi sfătuiește pe tineri să nu fie disperați când publică o carte și nu are succes. Trebuie să aștepte, pentru că după părerea lui, este mult mai dificil să se prevadă destinul unei cărți decât destinul unei ființe. Totul este o aventură, o imensă aventură.

Fiecare carte are destinul său.

Pentru Emil Cioran a scrie înseamnă a se răzbuna pe lume și chiar să fie contra sa. Atacul face parte din condiția echilibrului său.

Im memoriam – Mr. GHEORGHE PASTIA (1847 - 1929)

Militar de carieră, **Gheorghe Pastia** a urmat

cursurile Școlii Militare, în 1877 era locotenent, iar la Războiul pentru Independență la care a participat (1877 - 1878) a fost comandantul Companiei I din Regimentul 5 Linie. Decorațiile cu care i-a fost răsplătită vitejia au fost numeroase. Pe front a primit "Steaua României - gradul de cavaler", "Virtutea militară de Aur", "Crucea Trecerii Dunărei" și medalia rusească "Sfânta Ana". Totodată, după război, Gheorghe Pastia a fost decorat cu "Coroana României în gradul de mare ofițer" și "Steaua României în gradul de Comandor". În 1886 își dă demisia din armată și se ocupă de vastele sale moșii. A fost membru în Partidul Conservator, trei ani subprefect de Râmnicu-Sărat, apoi senator de Râmnicu-Sărat în timpul echipei guvernamentale conduse de Lascăr Catargiu, iar în 1911 devenea deputat.

Mr. Gheorghe T. Pastia a fost vrânceanul cu sufletul mare, patriot înflăcărat, care a dăruit întreaga sa avere pentru construirea a două importante clădiri din Focșani. Emblematică este iubirea sa pentru patria română, dovedită prin fapte: "Nimic pentru mine, totul pentru neam și cultură". Pe data de 21 noiembrie s-au împlinit 100 de ani de la inaugurarea Teatrului Municipal, deosebit de frumos edificiu, construit cu destinația numai pentru cultură. "Teatrul este într-adevăr o bijuterie arhitectonică", spune directorul Teatrului, actorul Sorin Francu, care adaugă că norocul orașului nostru a fost că maiorul Pastia nu a avut copii cărora să le lase averea sa, așa că a făcut doi "copii de suflet", Teatrul și Ateneul.

Teatrul Municipal Mr. Gheorghe Pastia

Ateneul Popular Mr. Gheorghe Pastia

Teatrul Municipal „Mr. Gh. Pastia” s-a redeschis publicului în ianuarie 2004. Tot în anul 2004 a fost dezvelit bustul maiorului Gheorghe Pastia, realizat în bronz, operă a sculptorului Gabriel Tăicuțu, amplasată pe esplanada din fața Teatrului Municipal din Focșani.

Testament - Maior Gheorghe Pastia

"Subsemnatul Maior Gheorghe Pastia, domiciliat în Focșani, în dorința de a contribui într-o măsură cât de mică la luminarea și educația Neamului Românesc și care m-am devotat cu tot sufletul, prin muncă cinstită, mai întâi în rândurile oștirii pe care am servit-o ca un bun patriot, luptând chiar după ce am fost rănit în războiul independenței, fapt ce mi s-a recunoscut prin acordarea mai multor decorații între care și virtutea militară de aur, pusă pe piept de însuși MS Regele Carol, pe câmpul de luptă în Bulgaria, iar după ce am ieșit din rândurile armatei, m-am ocupat cu agricultură, unde muncind din greu, cu încordare și privațiuni zi cu zi mai bine de 40 de ani, văzând necesitatea pentru orașul Focșani de a avea un templu al artei, am găsit cu cale din economiile agonisite și după stăruința cetățenilor mei, să construiesc în anul 1908 un Teatru, așezat în centrul orașului Focșani, orașul meu de naștere, pentru a servi ca locaș de cultură și educație națională.

Întrucât această instituție are nevoie de venituri mari și sigure, cât și pentru a fi ferită să nu fie supusă tuturor umilintelor, m-am hotărât să mai construiesc în orașul Focșani încă o operă de cultură numit Ateneul Popular "Maior Gheorghe Pastia", ce l-am donat Primăriei Focșani, cu obligațiunile stipulate într-însul ca din venitul lui să formeze un fond inalienabil și achitabil conform art.3 din acel act, a căror venituri vor

servi pentru mărirea și întreținerea Teatrului "Maior Gheorghe Pastia", fără ca să i se poată schimba vreodată destinația și fiindcă n-am moștenitori direcți și sunt în vârstă înaintată, las toată averea mea mobilă și imobilă ce se va găsi la încetarea mea din viață Executorilor mei Testamentari ca împreună cu Primarul Orașului Focșani să administreze această avere pentru întreținerea Teatrului "Maior Gheorghe Pastia", instituțiune de cultură ce-am construit cu propriile mele mijloace, în acest oraș.

Recunoștință și flori pe mormântul marelui filantrop focșănean Mr. Gheorghe Pastia.

Scriitor Ionel MARIN

George (Gheorghe) Georgescu – (23.11.1926 - 23.07.2019)

Scriitorul, publicistul și artistul plastic **George Georgescu**, s-a născut la 23 noiembrie 1926 în București, unde a absolvit liceul și cursurile de Istoria Artelor. La vârsta de 92 de ani, pe data de 23 iulie 2019 s-a stins din viață, în Ottawa (Canada).

În România anilor '50, a condus grupul GIR, de luptă anticomunistă și a publicat și răspândit ziarul Răbojul, ca formă de rezistență împotriva puterii comuniste instalate abuziv în România. A fost arestat și a pățit în închisorile politice din acei ani. A participat direct la evenimentele din 22 decembrie 1989 din București. A fost membru al Partidului Național Țărănesc Creștin

Democrat (PNȚCD) și al Asociației Foștilor Deținuți Politici Români (AFDPR).

A plecat din țară în ianuarie 1994 și s-a stabilit în Canada.

Permanent a însoțit familia iubirea pentru Dumnezeu și pentru valorile naționale și universale. Le-a transmis dragostea pentru limba și civilizația românească și pentru viața spirituală. A fost un adevărat luptător pentru libertate și dreptate, iubindu-si până la sfârșitul vieții țara natală și pe cea adoptivă.

A continuat activitatea literară în Canada, devenind membru de vază al Asociației Canadiene a Scriitorilor Români.

A publicat analize politice, schițe literare și poezii, colaborând, timp de 20 de ani, la mai multe ziare din Canada și Statele Unite ale Americii, precum: „Destine Literare”, revista editată de Asociația Canadiană a Scriitorilor Români, "Faptul Divers", "Observatorul", "Alternativa", "Luceafărul Românesc", "Cuvântul Românesc" din Hamilton, "Lumea Românească" din Michigan și altele. Susținător al diasporei române din Canada, a participat și prezentat lucrări la conferințele Câmpului Românesc din Hamilton, alături de alți colegi de pană: George Bălașu, Dumitru Puiu Popescu, Mihai Gheorghiu, Florian Buchiu, și mulți alții.

În cadrul emisiunii în limba română, a postului de radio Ro-Magazin al Universității Ottawa, a prezentat câțiva ani editorialul politic.

În 2002, a publicat volumul de schițe, povestiri și portrete, **Ultima întâlnire**, precum și volumul de poezii, **Chemarea stelelor**, ambele apărute la editura ANTET XX PRESS din România.

Împăcare

M-am împăcat în crepusculul vieții
Cu meandrele destinului bizar,
Ce mi-a topit elanul tinereții
Ca lumânarea sfântă din altar.

M-am împăcat cu valurile mării
Ce barca mi-a condus-o prin stihii
Când rătăcind la voia întâmplării
Când răscolind prin alte galaxii.

M-am împăcat cu toți aceia care
M-au umilit și m-au îngenunchiat,
S-au cufundat cu toții în uitare

Și-n amintirea mea s-au estompat.

Mă simt atras de muzica divină
Care plutește-n spațiul sideral,
Acolo unde totul e lumină,
Și spiritul uman e pur astral.

Pe căi mai drepte sau mai ocolite
Printre ispite-n viață m-am condus,
Lumina e acum spre asfințite
Și am în minte pilda lui Iisus.
(poezie din vol. **Chemarea stelelor**)

Comemorarea a avut loc la Casa Funerara și Cimitirul Național Beechwood din Ottawa, joi, 25 iulie, 2019.

Dumnezeu să-l odihnească în împărăția Sa!

Prof. Geo Călugăru

Ultima zi din viața lui Toma Caragiu
(4 Martie 1977, București)

Se obișnuiește ca după fiecare dezastru să se facă o cronologie a evenimentelor. După

fiecare catastrofă, sunt căutate și răstălmăcite semnele care ar fi putut prevesti producerea ei. După dispariția unui om, ceilalți oameni uită răutățile și spun vorbe frumoase. Cele mai multe, fără nici o noimă. Omul nu mai e.

O vrăjitoare îi prezice că va muri de prăbușire. Nici îmbrăcat în vrăjitoare, Toma nu a reușit să-și modifice destinul.

4 martie a căzut în acest an într-o vineri, zi nesuferită, ajun de simbăta morților, după cum spunea Moliere, să aducă ghinion comedianților, o zi care n-ar trebui să existe pe planeta noastră... Întâmplarea nefericită a făcut ca tocmai în această zi, Toma să fie liber de obligațiile de profesia de actor, cu alte cuvinte, să nu aibă nici spectacol și nici repetiție, ori vreo altă obligație.

Filmul pe segmente al zilei de 4 Martie 1977

Ora 9,30. S-a urcat în mașină cu soția și au plecat la Periş:

Ora 12,00. A mărturisit că vocea bunului și vechiului său prieten Chiriță, cu care vorbise la telefon cu o seară înainte, îi sunase cam trist în receptor și s-a hotărât să-i facă o vizită la Titu, la gospodăria avicolă, cu gândul de a lua apoi parte la agapa tradițională a echipei de filmare ce realiza primul tur de manivelă al peliculei „Iarba verde de acasă“. Chiriță i-a primit cu toată afecțiunea și i-a reținut la masă. Toma, ca de obicei, a povestit tot felul de întâmplări cu haz, a râs, a cântat, a fost în vervă. (...)

Ora 15,00. Soția sa s-a plictisit și l-a anunțat că are de gând să plece în plimbare pe Valea Prahovei. Toma a privit-o mirat, tăcut, într-un chip atât de ciudat, încât din ușă femeia s-a simțit obligată să-l întrebe. „Ce te uiți așa la mine, de parcă ți-ai lua adio?!... Te sun la nouă și jumătate acasă...“

Ora 18,30. Unul din oaspeți aflați la Chiriță s-a oferit să-l aducă la București cu mașina sa. Sosiți în fața casei, nu se îndură să se despartă, ba chiar și lângă ușa liftului, până să-și ia rămas bun până ce actorul să urce în apartamentul său de la etajul doi.

Ora 19,15. Îi telefonează sorei sale Geta, spunându-i că a adus de la Titu niște ficăței proaspeți și o roagă să i-l trimită pe Dragoș să ia pachetul.

Ora 19,22. L-a sunat prietenul său, istoricul Cristian Popișteanu, directorul revistei

„Magazin istoric“: „Cum să-mi imaginez eu că telefonul său a fost apelul de adio? Doar știam că are încă atâtea de făcut în lungul său drum, doar vocea lui era mai stenică decât oricând; doar glumele lui erau mai firești ca nici o dată; doar tandrețea, grija și încurajările lui pentru refacerea sănătății mele erau mai copelșitoare ca până atunci. M-a rechemat peste câteva minute spre a mă înștiința că joacă în «O scrisoare pierdută», duminică 6 martie, la matineul de la ora 10,00. Destinul intercepta ultima noastră convorbire? (...)“

Ora 19,30. I-a dat telefon lui Alexandru Bocăneț, anunțându-l că este acasă și că îl invită la el să stea de vorbă, să discute despre proiectele lor.

Ora 19,33. L-a apelat telefonic Nicolae Susanu și l-a rugat să accepte a-i fi naș la apropiata nuntă. Toma l-a poftit la el: „Voi trece pe la ora 10,00 cu fata...“ i-a spus Susanu.

Ora 19,50. Soneria de la intrare și-a făcut auzit clopoțelul. Toma a ieșit grăbit din baie, cu halatul pe el și s-a dus să vadă cine a venit. Era Dragoș. Unchiul Toma l-a rugat să coboare cu Puși, să-l plimbe.

Ora 20,00. Dragoș a revenit cu cățelul și l-a găsit pe Toma îmbrăcat, cu cămașă roșie, cu blue-jeanșii prinși cu o centură lată, cu catarama sub burtă și ghetele lui elastice de antipolă. I-a dat băiatului pachetul adus de la Titu și a vrut să-l trimită acasă, dar acesta l-a rugat să-l mai lase puțin... „Aștept pe cineva, e târziu“, a insistat Toma, dar a cedat la privirile rugătoare ale nepotului.

Ora 20,10. Toma a coborât la barul „Continental“ să cumpere două sticle de apă minerală și niște țigări. Barul nu era încă deschis, dar Toma ca fiind „de-al casei“ și iubit de toți cei din bloc, a fost servit imediat.

Pra 20,25. L-a sunat la telefon Sergiu Verona, propunându-i să ia masa împreună la „Capșa“.

NOROC! Ora 20,30. A sosit Andu Bocăneț și i-a povestit, în timp ce-și scotea șapca și pardesiul, că primul său lung-metraj „Gloria nu cântă“, în care Toma a avut rolul principal, a ieșit din laborator. E copie standard! Actorul a pus pe masă o sticlă de whisky, spre a ciocni în cinstea evenimentului, a pus în două pahare – deși Andu nu bea – și l-a invitat să se așeze într-unul dintre fotoliile din sufragerie.

Ora 20,40. I-a telefonat din nou Verona, ca să-i spună că a ajuns la Capșa și că îl așteaptă acolo.

SALVAT DE UNCHI. Ora 20,55. A sunat la ușă Nicolae Susanu cu logodnica sa, superba poetă Doina Caurea. Reușiseră să-și rezolve treburile mai devreme... Toma a făcut prezentările, le-a oferit scaune și, scoțând încă două pahare, le-a turnat nou-veniților...

Ora 21,00. „*E târziu Dragoș. Întinde-o acasă*“ i-a spus hotărât unchiul, și după ce copilul și-a luat rămas bun, i-a dat un șut în spate, ca un îndemn hazliu, să se grăbească.

Ora 21,10. A telefonat Mariana Calotescu, pentru a-i propune, în numele soțului ei, regizorul Virgil Calotescu, rolul principal din filmul „*Un autobuz pentru moarte*“ devenit ulterior „*Operațiunea Autobuzul*“.

Ora 21,15. A sunat telefonul. Mama lui Toma se interesa dacă Dragoș a plecat de la el. „*Adineaori*“ i-a răspuns Toma. „*Și tu ce faci, măgăruș?*“ l-a întrebat mama. „*Mai am puțină treabă și mă duc pe la teatru...*“

SFÂRȘITUL. Ora 21,22. Orașul s-a zguduit apocaliptic... Un vuiet sinistru însoțit de o iluminare a cerului a dat dimensiuni îngrozitoare cataclismului. Complexul „*Dunărea*“, „*Capșa*“, blocul „*Continental*“ din apropierea restaurantului „*Trocadero*“ se prăbușiseră ca niște castele din cărți de joc.

Apartamentul în care locuia Toma Caragiu, de la etajul 2, a rămas aproape intact. Unii au crezut și poate, dacă mai trăiesc, cred și astăzi că, în momentul cutremurului s-au ivit pentru el trei posibilități: să rămână în apartament, să iasă pe scara de serviciu (scăpată fără vătămări), să coboare pe scara principală...

S-ar putea să mă înșel, dar chiar și ultimul rol pe care l-a jucat a fost într-o piesă cu titlul premonitoriu. Este vorba despre piesa „*Lungul drum al zilei către noapte*“, în care l-a jucat pe James Tyrone. Piesa a fost scrisă de dramaturgul bine cunoscut românilor Eugene O'Neill, piesă în care Toma i-a avut parteneri pe actorii Victor Rebengiuc și Florian Pitiș. Din păcate pentru el dar și pentru noi, cei care l-au iubit „*drumul său*“ către „*noapte*“ a fost prea scurt.

Geo Călugăru

(„*Toma Caragiu, magicianul*“ – fragment, Editura CNI Coresi, 2009).

Dr. Stelian Gomboș

Încercările vieții...

În multe locuri, condiții și împrejurări îl putem întâlni, vedea, percepe și simți pe Dumnezeu, mai corect spus, oriunde și oricând dar, cel mai bine, îl putem descoperi și (re)cunoaște în situațiile noastre limită, în clipele noastre de (grea)cumpănă și (în) momentele noastre de (dificilă) încercare!...

Pe Dumnezeu, cred eu, cel mai bine îl putem "atinge" în Sfânta Liturghie (bineînțeles, și în celelalte slujbe bisericești), în rugăciunea noastră particulară sau personală, în toată fapta cea bună pe care o săvârșim dar și, ascultând, cu luare aminte, adică cu multă atenție, reflecție și concentrare, Sfânta Slujbă a Prohodirii, a Însmormântării - căci, aici înțelegem, cel mai bine, fragilitatea, perisabilitatea și vulnerabilitatea umană precum și locul, rostul și folosul nostru pe acest pământ, în această viață!... Revenind, la încercările vieții, toți Marii Sfinți Bisericești au afirmat/susținut, la unison, că, pe Dumnezeu, îl putem întâlni, descoperi și cunoaște, îndeosebi, în împrejurările și încercările concrete ale vieții noastre, în momentele limită și situațiile cheie din viața, petrecerea, nevoița ori viețuirea noastră!...

Da, încercările vieții, constituie șirul ori suita de examene la care noi, fiecare în parte, suntem supuși, prin dragostea proniatoare și (prin) purtarea de grijă providențială a lui Dumnezeu, cu timp și fără timp, cu scopul, fortificării noastre spirituale, vindecării noastre morale, tămăduirii noastre duhovnicești și consolidării noastre sufletești!...

În și din încercările vieții învățăm, remarcăm și reținem că, până la urmă, Dumnezeu este totul în toate, în tot locul și în tot ceasul, că fără El nu avem și nu suntem nimic, că, dacă îl avem pe El, de fapt, am câștigat și, deci, avem totul iar dacă nu-l avem pe El, practic, am pierdut absolut totul!...

Drept aceea, în timpul încercărilor vieții îl descoperim pe El în toată măreția Sa dar și în toată gingășia, delicatețea ori sensibilitatea Lui, constatăm, cu adâncă umilință, cât de mult ne iubește, cât (ne) este de părintesc și de iubitor cu noi, realizăm, cu profundă smerenie, cât este de

iertător, îndelung milostiv și mult răbdător; altfel spus, aici și acum, ni se revelează Părintele nostru, în toată căldura, pedagogia, dreptatea, blândețea și bunătatea Sa!...

Așadar, în asemenea clipe, momente, ipostaze sau condiții, ne dăm, în sfârșit, seama, conștientizând, până la străpungerea inimii, că, numai El ne-a ajutat/ne ajută și numai El ne mai poate salva, scoate ori apăra în și din orice situație, că, de fapt, (numai) la El ne (mai) este salvarea, pavăza, scutul, traversarea, depășirea ori gestionarea în și din orice boală, povară, necaz, eșec, insucces, rateu, dilemă, neputință, slăbiciune sau strâmtorare!...

De aceea, vorba lui Blaise Pascal "chiar merită să-l cunoști pe Dumnezeu, măcar să încerci: dacă El nu există, încercând, nu ai pierdut nimic dar, dacă El există iar tu te-ai încăpățânat să negi acest fapt, ai pierdut totul!"...

Altminteri, fără a vrea sau urmări să fiu patetic, vă pot recunoaște și mărturisi că, potrivit propriei mele credințe, convingeri sau, mai bine spus, încredințări, Dumnezeu se află în spatele (sau în față) oricărei încercări, că orice situație de acest fel îl (poate) conține pe Dumnezeu și, mai mult decât atât, este un mesaj destinat, anume, special, fiecăruia dintre noi - protagonistul ori protagoniștii încercării respective; important este să încercăm și, să și reușim, să recunoaștem acest lucru și să ne străduim să înțelegem, să descifrăm taina acelui mesaj, noima acelei încercări, pedagogia acelui prag, folosul acelui obstacol, fie că vorbim de o boală (poate chiar incurabilă), avarie, incident, incendiu sau accident fie că vorbim de un sfârșit subit ori năpraznic, de pierderea cuiva drag, de pierderea casei, familiei, soțului/soției, serviciului și multe, multe altele!...

Prin urmare, vedeți, fiindcă viața omului are suișuri și coborâșuri, este bine ca, "atunci când ești prea sus să nu amețești iar când ești foarte jos să nu desnădăjduiești!" (Mitropolit Bartolomeu Anania).

Iar "când îl vezi pe un om foarte sus, lăudat și aplaudat de toți, să nu uiți că este numai un om iar când îl vei vedea sau întâlni pe (un) altul (de)căzut, foarte jos, uitat, ignorat și izolat de toți să-ți aduci aminte că și acela este un om!" (Episcop Ioan Mihălțan).

În altă ordine de idei, dincolo de faptul că, (toate) încercările vieții au un motiv pedagogic și un

scop moral, sfințitor, soteriologic (mântuitor), curățitor și purificator, eu cred că, Dumnezeu (ne) mai trimite sau (mai) îngăduie lucrarea diferitelor încercări, în viața noastră, în forme și moduri variate, odată: pentru a înțelege că "toată darea cea de folos și tot darul (cel) desăvârșit de sus este, de sus vine, de la Tine - Părintele luminilor" iar, altădată: pentru a (re)activa umanitatea, originalitatea, unicitatea, inspirația și creativitatea din noi!...

Cu alte cuvinte, atunci, acolo, jos, Dumnezeu ne pune la treabă, căci, când am (de)căzut am fost fără El dar când ne ridicăm o facem cu El de față, fiind nu doar El cu noi dar, mai cu seamă, noi cu El, iar, Lui îi place să vadă că știm, că putem, că reușim să ne (re)venim, să ne (re)dresăm, să ne (re)calibrăm, practic, să ne (re)inventăm, să (re)devenim cei dintâi, să "fîm, iarăși, ce am fost și, mai mult decât atât!" (Petru Rareș).

În concluzie, încercările vieții noastre, formează/alcătuiesc crucea vieții noastre, pe care, dacă o vom purta cu demnitate, onestitate, fără șovăială, comentarii sau cârtire, adică, fără a fi niște resemnați, ratați, fataliști ori defetiști, vom (re)deveni oameni zdraveni, vindecați, tămăduiți, sănătoși, nealterați, neafecțați, nedeteriorați și, nedegradați, fiindcă, până, la urmă, "ce nu te doboară te face mai puternic, te întărește!"

Altfel spus, fără a (ne) plânge, văicări sau a ne lamenta, avem posibilitatea, capacitatea, calitatea ori șansa de a pricepe și înțelege că, "momentele de suferință și de jertfă sunt clipe de binecuvântare, căci lângă fiecare cruce se află și o înviere!" (Părintele Efrem Filotheitul).

În încheiere, voi afirma, susține și sublinia faptul că, noi suntem chemați și îndemnați ca într-o atare ipostază ori situație, să-i cerem, în rugăciune, veritabilă și autentică, sinceră și neîncetată, serioasă, asumată și responsabilă, ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu precum și luminarea minții, cugetului și rațiunii noastre, spre a înțelege, exact și precis, cum anume trebuie să depășim, să gestionăm, să traversăm: pragul îndoielii, capcana deznădejdiei, cursa îmbolnăvirii, momentul însingurării, clipa izolării, abisul disperării, hotarul necredinței și, deci, obstacolul încercării!...

Dumnezeule, milostivește-te spre mine, păcătosul, necuratul și, (mult) încercatul! Amin!...

Mihai EMINESCU

Afară-i toamnă

Afară-i toamnă, frunza 'mprăștiată,
Iar vântul svârlă 'n geamuri grele picuri;
Și tu citești scrisori din roase plicuri
Și într'un ceas gândești la viața toată.

Pierzându-ți timpul tău cu dulci nimicuri,
N'ai vrea ca nimeni 'n ușa ta să bată;
Dar și mai bine-i, când afară-i sloată,
Să stai visând la foc, de somn să picuri.

Și eu astfel mă uit din jet de gânduri,
Visez la basmul vechiu al zânei Dochii,
În juru-mi ceața crește rânduri-rânduri;

De odat'aud foșnirea unei rochii,
Un moale pas abia atins de scânduri...
Iar mâni subțiri și reci mi-acoper ochii.

Auzi prin frunzi uscate

Auzi prin frunzi uscate
Trecând un rece vânt,
El duce viețile toate
În mormânt, în adâncul mormânt.

Auzi sub bolți de piatră
Un trist, un rece cânt,
El duce viețile noastre
În mormânt, în adâncul mormânt.

În gură port un singur
Și dureros cuvânt,
Cu el pe buze m-or duce
În mormânt, în adâncul mormânt.

Deasupra-mi să șoptească
Iubitu-ți nume sfânt,

Când m-or lăsa-n întuneric,
În mormânt, în adâncul mormânt.

Până nu te văzusem
Nici nu simțeam că sunt
Și-acum doresc să dorm somnul
Adâncului mormânt.

Ca frunzele uscate
Căzând de-un rece vânt,
S-au dus nădejtile toate
În mormânt, în adâncul mormânt.

Și parcă sub bolți de piatră
Aud un rece cânt,
Ce-atrage viețile noastre
În mormânt, în rece mormânt.

Adrian PĂUNESCU

Intoarcerea țaranului

Apleacă-ți fruntea de stăpân
spre brazda noastră milenară,
reînviat țaran român
și făcătorule de țară...

Într-un pridvor cu busuioc
ascute briciul pus la grindă,
peste-un lighean muiat la foc
tu bărbierește-te-n oglindă

Ai colindat ce-ai colindat
prin lumea veșnic friguroasă,
acum bine-ai venit în sat
mai cald e totuși pe acasă

Te-așteaptă brazda s-o-nflorești
și grajdul să-l îndeși cu vite

și vechi colinde românești
te muștră, parcă părăsite...

Țăran român, Măria Ta,
să nu lași cîmpul tău să moară,
ți-au dat strămoșii ce lucra,
cu mâinile-au făcut o țară

Dă iute briciul pe curea
și bărbiește-te de-a rîndul,
că vezi că azi e ziua ta,
care durează cât pămîntul

La cimitir, pe la cei duși,
coboară-n zori și te închină,
să ungi țătănila la uși,
deschide geamul spre lumină,

Repară gardul putrezit,
dă coama calului prin mână,
și ca să simți că ai venit
sleiește apa din fântână

Și nu uita, din când în când,
să mai și mori cum se cuvine,
în toți urmașii renăscînd,
cum toți strămoșii sunt în tine

Țăran român, Măria Ta,
îndreaptă căi ce se strîmbară,
prin tine țara va dura,
că tu ai palma cât o țară

George COȘBUC

Blestemul trădării

Cu sfărâmate catapulturi
Turnul muced sta-nclinat,
Iar în poarta șurii vulturi

Frîntă-și au de mult aripa,
Stînd să cadă-n toata clipa
Peste pragul fulgerat.
Însă-n veci vor sta la poartă,
Că-i din cer blestem de veci.
Noaptea-nvie-o oaste moartă,
Și-i de coifuri valea plină
Fă o cruce și te-nchină.
Călătorule, când treci.
Noaptea din ruini răsare
Tot castelul, precum fu.
Sînt și ziduri de-apărare,
Turnuri albe cresc deodată,
O cetate-nfricoșată
Unde-Agripa cuib avu.
Iar din vai un prinț se suie
Alb de arme, spre castel;
E tăcere-n cetățuie,
Dar stafiile pe coaste
Repezi vin, o-ntreagă oaste,
Toți ai prințului cu el.
Lupi ce casca largul gurii
Au pe coif, și parc-au strîns
Toate fiarele pădurii.
Sunt de-acei ce-au stat în cale,
Varro tu, ostirii tale
Și-au făcut pe-August de-a plîns.
Cînd ajunge la cetate
Albul prinț al celor morți
De trei ori cu pumnul bate
Repede-n arama porții
Scări aduc în graba mortii,
Cu berbecii bat în porți.
Și-auzind cum vin barbarii,
Ușa tainitii-o deschid
Și tresar legionarii;
Ei din bărbi, din păr, cu mîna
Iuți își scutura țărîna,
Ies, aleargă, sar pe zid.
Sub un râu de creste roșii
Albe coifuri strălucesc,
Și-n amestec furioșii
Respingînd pe cei de-afara
Cad și mor, se-nalță iară,
Rane fac și le primesc.
Zangăt însă n-are-arama
Cînd se bate scut de scut,
Tuba nu-și cunoaste gama:
Fără zuzăt lancea zboară,
Iar al spăzii-oțel doboară
Cald și strălucind, dar mut.

Pe deasupra lor cu spaimă
 Luna se ascunde-n nor,
 Glas de bufnite se-ngâimă
 Și, cu aripi speriete,
 Lilioci zburând în cete
 Se izbesc de coiful lor.
 De-ați avea voi pace-odată,
 Voi ce vă luptați mereu!
 Pacea însă nu vi-i dată,
 Ca să știți în veșnicie
 Dreapta Domnului mânie
 Și ca-i unul Dumnezeu!
 Cei trădați, ei dorm în pace!
 Vouă-al morții dător
 Partea asta nu vi-o face!
 Voi când ați văzut pe-o seama
 Ca pe Crist cel mort îl cheama
 Martor al jurării lor.
 În nedreapta voastră ură
 Vrând să-i pierdeți, ați făcut
 Cu barbarii-o legătură.
 Și-au venit pe-ascuns barbarii
 Și-au pierit legionarii
 Câți pe Crist l-au cunoscut.
 Noapte-a a fost. Pe zid creștinii
 Se luptau pentru-mpărat:
 Voi îns-ați deschis, hainii,
 Toate porțile cetății
 Dreapta cumpăn-a Dreptății
 Iat-acum s-a răzbunat.
 Cei trădați, ei în morminte
 Dorm în pace. Însă voi
 Vă luptați și-acu-nainte
 Cu oștirile chemate
 Și de-a pururi vă veți bate
 Până-n ziua cea de-apoi.
 Astfel parcă-ntruna plânge
 Turnul obosit și el
 De-a vedea tot morți și sânge.
 Căci de veacuri vede-ntruna
 Noaptea cum aduc furtuna
 Morții-aceștia din castel.
 Iar când ziua se revarsă,
 Pier și ziduri și cohorti,
 Ruinată-n deal și arsă
 Sta cetatea tristă-n soare
 Dar în noaptea următoare
 Vin din nou aceiași morți.

Prof. Dumitru Buhai

**BUCURIA MÂNTUIRII. POEZII PENTRU
 SUFLET**

Poezia mea și proza sunt ca și o alună
 Ce-ți dă hrană de-i ști taina s-o desfaci,
 Când descoperi că de miez dulce e plină
 Și citind-o simți că sufletește te refaci.

Sunt încredințat că Duhul lui Dumnezeu mi-a atins buzele, inima și mintea, îndemnându-mă și inspirându-mă să pun cuvintele în mișcare, într-o aventură spirituală ce-mi dă bucuria ritmului și muzica infinitului! Ceva, în sufletul meu, îmi spune mereu că Dumnezeu mi-a luat voința, sensibilitatea spirituală și capacitatea intelectuală în slujba Sa, ca să mă purifice de tot ce este străin Cerului: de zgura egoismului, de frică și de necredință. Când am înțeles taina divină, mi-au izvorât din inimă valuri de poezie, de fericire și bucurie... Și am văzut lumina în Curcubeul Divin!

Pătrund în sanctuarul poetic cu sufletul senin, deschis pentru lumină și șoapta divină... Sunt însoțit de Îngerul cu aripile albe ce-mi inspiră gândul și-mi netezește cutele sufletului, dându-mi pacea sfântă a Cerului și fericirea Misterului, într-o viață cu ceață, cu soare și lumină, cu noapte și dimineață. Calea-I, adesea, stopată cu pietre colțuroase ce-mi produc răni nevăzute de ochii de tină, dar am înțeles că fără jertfă nu pot să ajung în Lumină. Și merg fericit înainte spre eterna odihnă, scriind cu bucurie proză și npoezie...

Când am înțeles taina fericirii eterne, valurile poeziei mi-au inundat sufletul și aș vrea să-ți ofer o cale spre Cer, prin vers de mister, și ție: cititor ce cu dor și bucurie vei citi, una câte una, fiecare poezie... Și vei gasi „Bucuria mântuirii” cu credința biruinței!

Domnul Iisus m-a chemat din fragedă pruncie.
Vocea Lui a fost dulce și plină de grijă frățească.
Ea a fost și este dulceața sufletului meu.
Întâlnirea cu Prințul Cerului mi-a dat sens vieții
și mi-a pus umbletul în soare și închinăciunea în
prezența lui Dumnezeu.

Mă simt un miracol al Mântuitorului, cum
ucenicii au fost rodul sfințeniei Lui. Împărăția lui
Dumnezeu a intrat în inima mea și doresc să
rămân, pentru veșnicie, frate cu Regele!

Când L-am întâlnit pe Mântuitorul, am privit la
fața Lui și am văzut o noapte în care luminile
veșniciei ard în infinitul spațiului nepătruns, un
vis înaripat spre o împlinire, apoi un somn adânc
și o Înviere, în Rai cu Dumnezeu, o fericire și o
bucurie eternă a sufletului meu...

M-am născut într-o familie de creștini români,
din Nordul Ardealului, și mi s-a imprimat în
memorie grija bunicii dinspre mama, ca să-mi
strecoare, în sufletul meu de copil, credința în
Dumnezeu. Această credință a prins rădăcini, ca
un bob de grâu aruncat într-un pământ primitiv.
Bobul credinței în Dumnezeu a încolțit și a
crescut în sufletul meu... Acest bob al credinței a
crescut, ca un pom al vieții ce a înverzit, iar
bobocii de floare din el sunt gata să se jertfească
de dragul rodului ce a ajuns la timpul culesului...

Din acest pom înverzit, s-a ivit și poezia cu
fericirea și „**Bucuria mântuirii**”...

CÂND VEI CITI CARTEA...

Când vei citi cartea „Bucuria mântuirii” ce-i ca
un izvor din stâncă,
Vei fi liniștit, când valurile năprasnice ale vieții
adesea-n tine lovesc,
Simțind, prin credință, chiar o bucurie ce te
unește cu Cerul și cântă,
Căci aripi albe de Înger te-ajută să zbori spre
locul de pace ceresc!...

Apa curată și sfântă din silabele binecuvântate ale
versului meu
Aș vrea să-ți răcorească setea bucuriei și-a păcii
din sufletul tău!
Cuvântul din cupa de argint a „Bucuriei
mântuirii” fie-ți alinare,
Un elixir al unei vieți noi și fericite, în
Mântuitorul Iisus, pe cărare!

EU SUNT POETUL SUFLETULUI...

Eu sunt poetul sufletului și mult doresc,
Ca fiecare cuvânt ce-l scriu sau îl rostesc
Să-ți aducă aminte că ești creat un unicat;
Și-n tine găsesc, oricând, ceva minunat!...

Sunt sortit să fiu poetul sufletului în căutare
De fericire pe pământul străin, cu lupte și dureri,
Unde-nvinge cel ce are tupeul cu bani de sfidare,
Iar săracii așteaptă ajutorul din Cer, ca niște
străjeri.

Eu sunt poetul sufletului în căutare de fericire,
Pe pământul invadat de mulți spini și pălămidă,
Cu muncă trudită-n sudoarea topită în glia aridă,
Cu-ngrijorarea lipsei de pâine în ziua de mâine...

Eu sunt poetul sufletului și folosesc cuvinte
potrivite,
Ca fiecare vers de granit și cald, ca soarele, când
răsare,
Să-ți dea-ncredere-n fericire, când desnădejdea
dispare,
Iar tu, cititor, să simți bucuria-n razele speran[ei
ivite!

Eu sunt poetul sufletului și-ți ofer preafericit
speranțe noi,
Cuibărite, pentru tine, în idei și sentimente țesute-
n poeme,
Prin cuvinte de aur, de-argint și de fier, curgând
în șuvoi,
Ca să le ai cu tine în viața ta-n cortul chiriașului
de vreme!

NE TRECEM...

Motto: Verba volant, scripta manent...

Ne trecem ca și anotimpurile,
Dar noi nu ne repetăm ca și ele!
Acum mă uit doar la fotografii,
În care-am păstrat anii mei vii...

Aș vrea să opresc timpul în loc,
Dar nu uit că sunt doar un străjer.
Și sunt în turnul de veghe-n soroc,
Cântând fericirea-nvelită-n mister!...

Români geniali, de excepție**Nicolae MILESCU**

1636 (Vaslui) – 1708 (Moscova)

A studiat la Academia Vasiliană și la Colegiul Catolic din Iași, la Academia ortodoxă din Constantinopol. A căpătat, astfel, o cultură vastă, de la cunoștințe profunde privind Istoria Europei la teologie, stăpânind limbile clasice, slavona, cât și limbile de circulație în epocă, precum turca, araba, rusa, neogreaca, franceza și germana.

Înrudirea cu familiile Racoviță și Movilă i-a netezit cariera până la rangul de spătar obținut din partea lui Gheorghe Ghica, domnitorul căruia i-a rămas recunoscător și credincios, pentru a cărui susținere voievodul Ștefăniță Lupu l-a pedepsit cu tăierea nasului și cu exilul. A peregrinat prin Europa de la Constantinopol până la Stockholm, mare parte din timp petrecând-o în bogatele biblioteci occidentale. În aceste condiții **a tradus în limba română Vechiul Testament**, traducerea sa fiind folosită de frații Greceni la redactarea în română a Bibliei lui Șerban Cantacuzino. Numele său ajunsese respectat în toate străvechile regiuni creștine din Imperiul Otoman. Având cu sine scrisori de recomandare de la patriarhul Dositei al Ierusalimului, aflat atunci la Iași, a intrat în serviciul țarului Alexei I Mihailovici în 1671, la scurt timp după căsătoria acestuia cu Natalia Narîșkina, mama lui Petru cel Mare. Țarul expansionist, apreciindu-i cultura – scrisese circa 30 de lucrări! - și dibăcia diplomatică, l-a trimis spre finele anului 1674 să descifreze politica Chinei. În fruntea unei delegații de 150 de oameni, a ajuns după doi ani la Pekin și a fost primit în audiență de guvernul împăratului Kang Xi, pe care l-a convins să încheie un tratat cu Rusia. Reîntors la Moscova în 1678, a definitivat lucrarea Descrierea călătoriei în China, redactată în timpul misiunii.

Dimitrie Cantemir

26 octombrie 1673 (Silișteni) – 21 august 1723 (Dimitrievka)

A fost unul dintre cei mai iluștri reprezentanți ai umanismului și precursor al iluminismului românesc. A fost atras de studiul filosofiei, muzicii - a inventat primul sistem de notare

utilizat în muzica turcească, cunosător al limbilor orientale, autor al unor lucrări de istorie, geografie, politică, folclor, satire, unul dintre precursorii beletristicii românești moderne. A urcat pe Tronul Moldovei în martie - aprilie 1693, după moartea tatălui său Constantin Cantemir. Această primă domnie nu a fost recunoscută de sultan. Petrece 22 de ani în exil la Constantinopol, în care timp studiază documente din arhivele turcești. Scrie *Istoria Ieroglifică*, roman ce descrie relațiile tulburi dintre Cantemirești și Brâncoveni.

Desemnat domn de către Înalta Poartă în 1710, a încheiat în secret Tratatul de la Luț (1711) cu țarul Petru I. În urma bătăliei de la Stănilești, la care Brâncoveanu s-a abținut să participe, s-a refugiat cu întreaga familie în Rusia, unde, a fost investit cu titlul de Principe Serenissim al Rusiei și i s-a dăruit domeniul Dimitrievka, în regiunea Harkov. Acolo a elaborat majoritatea lucrărilor ce i-au adus celebritatea, precum **“Creșterea și descreșterea Imperiului Otoman”**. În 1719, primește demnitatea de consilier al lui Petru I. La scurt timp după întoarcerea din Campania persană din 1723, a murit răpus de diabet la moșia dăruită de Țar. Cel mai învățat principe român este înmormântat la Moscova, în biserica Sf. Constantin și Elena, clădită de el.

Osemintele lui Dimitrie Cantemir odihnesc, din 1935, la biserica Trei Ierarhi din Iași.

Eudoxiu Hurmuzachi

29 septembrie 1812 (Cernăuța) – 29 ianuarie 1874 (Cernăuți)

Născut la câteva luni de la răpirea Basarabiei de către Imperiul Rus într-o veche familie boierească, a urmat Facultatea de Drept a Universității din Viena. În anul 1848 cunoștințele sale juridice l-au determinat pe ministrul de justiție al Imperiului Habsburgic, Alexander von Bach, să-l consulte în vederea redactării și adoptării regulamentelor privitoare la Bucovina. Tot lui i s-a încredințat traducerea codurilor civil și penal în limba română. La cererea fraților săi, Gheorghe și Alexandru, care patronau ziarul bilingv “Bucovina”, a acceptat să devină colaborator pe chestiuni juridice. La propunerea expresă a noului ministru habsburgic de justiție, Anton von Schmerling, a fost ales în comisia

instituită pentru elaborarea unui lexicon juridic în limba română. Meritele incontestabile i-au facilitat accesul în Arhivele Imperiale, cercetarea conducând la redactarea celor cinci masive tomuri de documente comentate, fragmente din istoria Românilor. El a preluat de asemenea examinarea manualelor românești pentru școlari utilizate în Bucovina. S-a zbatut cu succes pentru ridicarea Bucovinei la rang de ducat, a fost ales deputat în Dieta Bucovinei și din 5 decembrie 1862 a devenit “Căpitan al Bucovinei”, funcție deținută până în anul 1870 și, ulterior, între 1871-1874. În 2 august 1872 Academia Română l-a primit în rândurile sale, iar în februarie 1873 Împăratul Franz Josef i-a acordat titlul de baron în semn de mare apreciere a serviciilor aduse imperiului și contribuțiilor sale juridice.

George Enescu

19 august 1881 (Liveni) – 4 mai 1955 (Paris)

Inițierea în mânăuirea viorii i-a făcut-o un lăutar, pe urmă a început studiul sub îndrumarea profesorului Eduard Caudella. Apoi va studia la Conservatorul din Viena. La doar 12 ani va entuziasma publicul vienez! Între anii 1895-1899 își va continua studiile la Conservatorul din Paris. În 6 februarie 1898 va debuta la Concertele Colonne din Paris cu suita simfonică *Poema Româna*. Din primii ani ai secolului XX datează cele două *Rapsodii Române* (1901-1902), unde este evidentă influența folclorului românesc.

Componistic, Enescu oscilează între stilul romantic monumental (al lui Richard Wagner) și influențele muzicii franceze. În anii Primului Război Mondial s-a desfășurat prima ediție a concursului de compoziție “George Enescu”, în cuprinsul căruia geniul muzical oferea câștigătorilor sume importante din veniturile proprii, deopotrivă cu șansa interpretării pieselor în concerte. Câștigând admirația Reginei Elisabeta, va fi invitat adesea la Castelul Peleş.

A activat și ca pedagog, între elevii săi figurând Yehudi Menuhin. Între 1921-1931 a compus opera *Oedip* (creație dramatică și muzicală pe care a dedicat-o Mariei Tesanu Rosetti), în care sunt vizibile tendințele neo-baroce și exprimarea modernă, cu totul personală. În 1932 va fi ales membru titular al Academiei Române.

Instaurarea dictaturii comuniste antiromânești îl va determina pe el, cel care donase 100.000 lei Guvernului pentru apărarea țării, să părăsească definitiv țara.

Constantin Brâncuși

19 februarie 1876 (Hobița) – 16 martie 1957 (Paris)

Absolvent al Școlii de Arte și Meserii din Craiova și al Școlii de Belle-Arte din București, el a devenit cunoscut după realizarea admirabilului *Ecorșeu* în anul 1902. Între 1905 – 1906, ca student al Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts din Paris, a activat în atelierul lui Antonin Mercie, refuzând să lucreze alături de Rodin ca practician. A urmat o perioadă extrem de fructuoasă. Brâncuși schimbă complet viziunea asupra sculpturii. De la gotic încoace sculptura a fost invadată de mușchi, de buruieni și de tot felul de excrescențe care ascund forma. Eliminând ceea ce e de prisos, readuce în actualitatea artistică conștiința formei.

Sculpturi ce surprind esența, precum seriile de *Păsări Măiestre*, *Păsări în zbor*, *Prometeu*, *Începutul lumii*, sau ritmul, cum este lucrarea *Cocoșul*, sunt opere semnificative.

În anul 1938 marele sculptor român a inaugurat la Târgu Jiu ansamblul de monumente *Calea Eroilor* (*Masa Tăcerii*, *Poarta Sărutului*, *Coloana Fără de Sfârșit*), dedicat eroilor căzuți în Primul Război Mondial. Henry Moore scria:

“Brâncuși a fost acela care a dat epocii noastre conștiința formei pure”. Prin obârșia sa țărăneasca, și-a aflat rădăcinile adânci ale operei sale în tradițiile, miturile și funcția magică a artei populare românești. Brâncuși a dat veacului nostru conștiința formei pure, a asigurat trecerea de la reprezentarea figurativă a realității, la exprimarea esenței lucrurilor și a reînnoit în mod revoluționar limbajul plastic, îmbogățindu-l cu o dimensiune spirituală.

Henri Coandă

7 iunie 1886 (București) – 25 noiembrie 1972 (București)

Fiu al generalului Constantin Coandă, care va fi primul șef de guvern al României Mari și al unei

breton, Aida Danet, Henri Marie Coandă a urmat Școala de Ofițeri din București și Universitatea Tehnică Charlottenburg din Berlin. Între anii 1907-1908 a urmat cursuri universitare în Belgia și, după o lungă călătorie în Tibet, Școala Superioară de Aeronautică și Construcții din Paris. După absolvire, preocupat de zbor, tânărul inginer va construi în anul 1910 primul avion cu propulsie reactivă, pe care l-a prezentat la Salonul Internațional de Aeronautică. Aparatul va fi distrus în timpul încercării pe aeroportul Issy le Moulineaux din cauza lipsei de experiență în pilotaj a lui Coandă. Până la începutul primului Război Mondial inginerul român va fi director al Uzinelor de Aviație din Bristol. Acolo a construit prima sanie propulsată de un motor cu reacție, primul tren aerodinamic din lume, un avion de recunoaștere. În 1926 a inventat, pentru decorațiuni interioare, beton-lemnul, iar în 1934 a brevetat Efectul Coandă, rezultat al observațiilor făcute în timpul accidentului din 1910, fiindu-i necesar un sfert de secol pentru teoretizare. A mai pus la punct și un dispozitiv de detecție a fluidelor utilizat și în prezent în industria petrolieră. În 1969 s-a decis să revină definitiv în România, fiind numit director al Institutului de Creație Științifică și Tehnică. Ca o recunoaștere a descoperirilor sale, Academia RSR l-a primit în anul 1970 în rândul membrilor ei.

George Emil Palade

*19 noiembrie 1912 (Iași) – 8 octombrie 2008
(New York)*

Admiterea la Facultatea de Medicină din București a însemnat o deschidere pentru spiritul scrupulos al tânărului student spre universul microscopic. Un deceniu mai târziu, a obținut doctoratul în medicină. Între 1942-1945 își va servi patria în Corpul Medical al Armatei Române, apoi, simțind că se instaurează un sistem și un regim străin intereselor și elitelor române, va emigra cu soția în SUA. A fost imediat angajat la Universitatea Rockefeller din New York și a fost invitat de Albert Claude să lucreze în același laborator aferent departamentului de patologie celulară. Beneficiind de puterea microscopului electronic, împreună cu Philip Siekewitz, a stabilit rolul

fracțiunilor mitocondriale în producerea energiei. Savantul român a explicat mecanismul celular în producerea proteinelor.

Recunoașterea valorii cercetărilor sale va fi făcută devreme, în 1961, când a fost ales membru al Academiei de Științe din SUA, și în 1974, când, alături de profesorii Albert Claude și Christian Duve, i s-a decernat Premiul Nobel. În țara natală, în 1975, a fost ales membru de onoare al Academiei RSR. În 12 martie 1986 președintele Reagan i-a conferit Medalia Națională pentru Știință, iar în 1989 a fost ales și membru de onoare al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe. Ultima decorație a primit-o în anul 2007 când i s-a decernat Ordinul Național Steaua României.

Mircea Eliade

*13 martie 1907 (București) – 22 aprilie 1986
(Chicago)*

După terminarea învățământului primar la școala de pe strada Mântuleasa, Eliade a devenit elev al Colegiului Spiru Haret. Interesat de științele naturii și de chimie, ca și de ocultism, a scris piese scurte pe subiecte entomologice. În ciuda tatălui său care era îngrijorat de faptul că-și pune în pericol vederea și așa slabă, Eliade citește cu pasiune. În 1924, Eliade încheie munca la volumul său de debut, volum autobiografic, Romanul Adolescentului Miop. Îl cunoaște personal pe Giovanni Papini, unul din autorii săi preferați, celălalt fiind Balzac. După cultura italiană, filozofia indiană devine a doua pasiune a lui Mircea Eliade. Obținând o bursă particulară, începe să studieze limba sanscrită și Yoga cu Surendranath Dasgupta, în Calcutta. Pentru români, romanul Maitreyi al lui Mircea Eliade a constituit generații de-a rândul o adevărată încântare. Va scrie carte după carte, studii, nuvele sau romane, va călători. După război, înfricoșat de eventualitatea represiunilor comuniste, a plecat în SUA. Începând din 1957, Mircea Eliade se stabilește la Chicago, ca profesor de istorie comparată a religiilor la Universitatea Loyola. Reputația sa crește cu fiecare an și cu fiecare nouă lucrare apărută.

Catedra de Istoria Religiilor de la Universitatea din Chicago îi poartă numele, ca dovadă a vastei

sale contribuții la literatura specializată din acest domeniu. În ultimii ani de viață, în ciuda serioaselor probleme de sănătate, Eliade a continuat să lucreze editând cele 18 volume de Enciclopedia religiilor. Acest erudit de talie universală a scris peste 100 de lucrări: de istoria religiilor, memorialistică, beletristică și circa 1200 de articole. În 1990 devine, post mortem, membru al Academiei Române.

Gogu Constantinescu

4 octombrie 1881 (Craiova) – 11 decembrie 1965
(Coniston)

Savantul, comparabil doar cu Nicolae Tesla, a fost un student strălucit al Școlii de Poduri și Șosele din București. La începutul activității sale, în România, a promovat, împreună cu Tiberiu Eremia, betonul armat, printre clădirile construite figurând Palatul Patriarhiei, Cazinoul și Moscheea Carol I din Constanța, Hotelul Athenae Palace. Plecarea în Anglia, unde s-a și stabilit, a semănat cu o descătușare excepțională a imaginației, reușind, practic, o invenție pe lună și circa 400 de brevete! Marea lui realizare, ce contrazice și în prezent unele teorii ale fizicii, cum ar fi incompresibilitatea lichidelor, poartă numele de *Teoria Sonicității*. Pe baza ei, genialul inventator român a conceput mecanismul de tragere cu mitraliera printre palele elicei, utilizat cu uriaș succes de aviația britanică în Primul Război Mondial; perforatorul sonic cu vibrații de înaltă frecvență; cutia de viteze automată, dar și primul automobil fără cutie de viteze; convertorul de cuplu; motorul sonic.

De la această teorie a pornit alt român genial, Ion Basgan, inventatorul “forajului sonic direcțional”, metodă care stă încă la baza forajului modern. În 1926 revista *The Graphic* l-a inclus în tabloul cu portretele celor mai importanți savanți.

Cu puțini ani înainte, în 1920, Academia Română l-a ales printre nemuritori. Trebuie menționat faptul că multe dintre demonstrațiile sale teoretice sunt și astăzi secret de stat în Marea Britanie.

Va urma

MEDALION LIRIC

Acad. Cristian Petru BĂLAN

SCOPUL VIEȚII NOASTRE

Plantez iubirea cosmic în suflete-nsetate
Pe care o aprinde lumini de cântec sfânt;
Vă-nalț în rai de vise plutind peste pământ,
Să-nflăcărați azurul cu inimi înfocate,

Să fiți cu toți de-a pururi fântâni de fericire,
Să fiți vii universuri, în cosmos necesari;
Să fiți măreți în gânduri și-n fapte cât mai mari
Căci scopul vieții este Eterna Propășire !

Desigur, viața are ades dureri, necazuri -,
Ele vin nechemate și vin spre-a ne căli.
Dar toate pot fi frânte; nu vin spre-a dăinui,
Căci scopul vieții este nu „oful”, ci extazuri...

Suntem vieți stelare de-origine divină,
Și spun că-n toți iubirea e-n fiecare atom...
Eu v-o trezesc cu-o rază de vers - în orice om -,
Căci scopul vieții este în veci să fim Lumină !...

ETERNITATE!

Trăim cu toții hazardul de a fi,
Căci n-am cerut niciunul a ne naște;
Dar poate-un plan divin ce nu-l vom ști,
Dorea din veșnicie să ne-nfaște...
Altfel am fi rămas un vid pustiu,
Un biet eter, un gol intergalactic,
Un zero necreat, nici mort, nici viu -
De-aceea Viața-i dar măreț și practic!
Ea este țelul nobil, scop final
Al legilor din universul firii,
Pulsând deasupra noastră val cu val,
Ca să ne-nvețe taina nemuririi...

Și astfel doar de formă vom muri,
Căci Moartea va muri-'n realitate,
Pe când noi omenirea vom trăi
Ca vieții dulci să-i dăm Eternitate!

Nicolae ROTARU

DESTIN DE BARD

Împletitor de rime și cuvinte
Cu iglița ideilor din creier,
Pe albul colii torn pârâu fierbinte,
Cu vârful de iridiu când cutreier.

Biet scamator și panglicar de vorbe,
Vă ispitesc cu imabi neogoiți,
Craidon ce-și vâra nasu-n alte ciorbe,
Cu stihu-mi șleampăt veți fi nevoiți

Se vă-nsoțiți somnia înserării,
Când luna de argint pe cerul mov,
Sub pleoapa vineție a-nnorării
Apare și se-ndreaptă spre alcov.

Tigheluesc poeme din senzații,
Pentru femei negustorind fiori,
Prea fericit să văd amorezații
Benchetuind la bomba „Două ciori”.

Secătuiesc de tină nopți prea lungi,
Și torc din călimări regret de toamnă,
Ard doritor pe-ai neputinței rugi
Și croșetez poeme, dragă doamnă!

VĂ SUNT PODAR

Apostrofes în strofe mici zefirul
Că părul verde-al lunii îl răsfiră,
În patru sau în opt despic iar firul,

Sub patrafir când ruga se prefiră.

Deșir din ghemul vieții, nu știu șirul,
Anii ce-am tors se deapănă molcom,
Și, Doamne rogu-Te din nou dă girul,
De-a fi ce-am fost și de-a rămâne om!

Un apostrof, o trenă sau o tildă,
Un punct pe i sau cușma pe-o vocală,
Ă, î (sau â din a) de pildă,
O virgulă sub ș ori ț pe-o coală goală.

Mă simt, crestat cu o peniță,
Cu vârful unui creion bont sau pix;
Eșec al tuturor în biruință,
Însoțitor vă sunt, podar la Styx.

Gheorghe A. STROIA

E-atâta pace...

E-atâta pace-n flori și în văzduh,
Milenii de războaie au tot pierit
S-a dus cu ele-al lumii vechi tumult
Și-mpărății preaveșnice-au murit.

Rămas-a doar petala cea de floare,
Pe care Domnul însuși a pus scut,
Vor mai pieri în fum multe regate,
Dar va rămâne mărturie crinul mut.

Va rămânea prin secolii doar aleea
Pe care-Atotțiitorul a sădit,
Din slava Lui, sămânța minunată,
Din care florile timide-au răsărit.

Vom trece ca și clipele de glorie,
După războaie-nsângerate-n van,
Dar vor rămâne neclintite toate
Doar albe lacrimi de cireș pe ram.

Silviu STICEA (Franța)

TÂNGUIREA BRADULUI

Bradul-și plânge rădăcina
și-l rugă pe Domnu' Sfânt,
să-l mai lase-o săptămână,
lacrimă pe-acest pământ:

Lasă-mi, Doamne,
creanga verde,
să mi-o tai pe la Crăciun,
cu lumini să mă dezmiere,
să-l colind pe omul bun...

La dușman să-i rupi securea,
să nu taie brazi înalți,
fă-l Tu frate cu pădurea,
pe sărman să mi-l încalți...

Lasă-mi, Doamne,
creanga-ntreagă,
nu mi-o frânge cu-n blestem,
iar coroana mea beteagă,
să nu plângă când te chem.

Fă-mi din creangă o vioară
să le cânt bolnavilor,
să-i iubesc ca-ntâia oară
pe acei ce vor să mor...

Lasă-mi, Doamne,
doar tulpina,
să sorb apă din pământ,
de-oi muri să-mi fie vina
c-am voit să-i fiu stăpân!

LASĂ-MI PĂDUREA

Lasă-mi Bradul în pădure,
Nu-l tăia din rădăcini,

Lasă-mi hatul plin de mure,
Să mă-nțep prin mărăcini...

Lasă-mi în pădure Fagul,
Fie-mi umbră la izvor,
Creanga lui, fie-mi toiagul,
Frunza lui, fie-mi covor...

Lasă-mi, Doamne și Stejarul,
Nu-L da scânduri la străin:
- Mânca-l-ar ciurma și pojarul,
Pe pământul meu creștin!

Lasă-mi în pădure Plopul,
Să-mi pătez dorul cu sânge,
Să nu-mi vină, azi, potopul,
Să vezi umbra că mă plânge!

Să-mi lași pădurea-ntreagă,
Să văd Luna sub frunziș;
Lasă-mi inima... beteagă,
Nu copaci de-acurmeziș!

Vă conjur, lăsați-mi pădurea
S-ascult doinele-n amurg;
C-am să vă blestem securea,
Când din ceruri lacrimi curg!

Corneliu CRISTESCU

Eu simt că-i un copil în mine

Eu simt că-i un copil în mine,
Nu pot să mă despart de el,
Îl simt aproape-n rău sau bine,
Îl simt și blând, dar și rebel.

Ne trece viața, n-ai ce face,
Dar eu nu simt că-mbătrânesc,

Timpu-mi petrec de-o vreme-ncoace,
Căci mai și scriu, mai și citesc.

De el sunt însoțit la bătrânețe,
De mână, chiar, sunt dus mereu,
De un copil ca mine-n tinerețe;
Copilul ce eram, cândva, chiar eu!

S-a depărtat ușor de mine,
Lăsându-mă ca să trăiesc,
Când eram tânăr, cu puteri depline,
Și-a revenit acum, că-mbătrânesc.

Iar eu încerc să-mi adaptez ființa,
Gândind adesea chiar ca un copil,
Cu tehnica ce-o am și cu știința,
Copilul mă cuprinde-ncet, tiptil.

Mă las cuprins de fantezie,
Mă-ntreb mereu ce să mai fac,
Visez și vreau, ca în copilărie,
Să zbor, să cânt, să lupt, s-atac!

Acum, copilul care mă-nsoțește
Mă cheamă adesea să mă joc.
Încerc, dar nu se potrivește
Să intru-n jocul ...apă-foc!

Ființa-mi se topește-n mine,
Copilul încă-l mai răsfață,
Cu el aleg din' rău și bine;
Eu încă vreau să știu, să-nvăț!

Copilul ce eram odată,
Copilul s-a maturizat,
Și dacă-am întâlnit o fată,
El s-a retras, dar n-a plecat.

Eu simt că-i un copil în mine,
Cu care am copilărit,
Și-acuma, să mă joc îmi vine,
Chiar dacă par ...îmbătrânit.

Eu chiar mă joc cu ...poezia,
Trudesc la versul românesc,
Fiindcă m-ajută fantezia;
Eu nici nu simt că-mbătrânesc.

Dar, timpul trece, că-i abil,
Ca și BRÂNCUȘI, eu îl ascult,

Când voi uita că sunt copil,
Atunci, voi fi murit de mult!

Doina BÂRCĂ

BALUL TOAMNEI

Se pregătesc florile de balul toamnei,
Aleg din garderobe rochii colorate,
În parcuri mai suspină pe alei regrete,
Se-aude o vioară repetând în șoaptă.

Coboară milioane de luceferi,
Mușcatele cu rochii sângerii,
Ori albe, mov, galbene crizanteme,
Invită-acum la dans frunzele arămii.

E balul toamnei și uităm de noi,
În vals culorile se contopesc,
Totul se-nvăluie-n speranțe,
Din nou a venit vremea să iubesc!

BUNICA MEA

Bunica mea e cea mai bună,
Mai harnică și mai frumoasă,
În ochii ei doar zâmbete se-adună,
Ea are vocea blândă și mieroasă.

Face plăcinte și dulceață,
Ea mă iubește cât lumea la un loc.
Mi-e dragă și îmi place când îmi spune:
-Maria mea, tu ești frumoasă foc!

DOR

În noapte somnul nu mă prinde,
Cu gândul încep să colind,

Și-n satul meu cu inima-mi pustie,
Ajung, în brațe să-l cuprind.

Aș vrea să mă descătușez de dorul
Ce-l port cu mine, pururea,
Dar cum să trăiesc fără dor?
Îmi dau seama că n-aș putea!

De toți ai mei îmi amintesc,
Ce bucuroasă-i inima,
Aș vrea un pic să ațipesc,
Și-n somn să le mai simt căldura.

-Ești om în toată firea! îmi spune Dorul,
Și la sfârșit de drum, știi că-i vei întâlni,
Acum trăiește-ți viața, că este numai una,
Te-am învățat puternică să fii.

Și într-o zi, când doru-ți va fi potolit,
Că sigur va veni această zi,
Ce să mă fac cu tine, c-ai să vrei
Cu cei de-aici să mai rămâi!

(Din recentul volum *Simfonia gândurilor mele*)

Maria FILIPOIU

FOAMEA SUFLETEASCĂ

Mi-e foame de cuvânt
și de-al gândului vânt,
cât în priviri se zbat
lacrimi de neuitat.

De clipa senină
și de Lună plină
sunt înfometată,
alergând prin soartă.

Mi-e foame de-o clipă,
când se înfiripă

a slovei iubire
de cuvântul mire.
Foamea-n gând vibrează
și îmi colorează
lacrima-n cerneală,
cu ploaie astrală.

De vis drag mi-e foame
ce-n gând treaz nu doarme,
dar de-a morții teamă
visul se destramă.

Mi-e foame de viață
însoțind speranță
pe ultima cale
prin pustiu de jale.

Prin veșnică noapte
îmi duc gânduri coapte,
să-mi potolesc foamea
de scris în vreme rea.

Voi duce în curând,
pe al piscului gând
de foame și nesaț,
un vis ce mi-l înalță.

Mi-e foame până mor
de șoapta munților,
ce-n plâns o las pe nor
să se scurgă-n izvor.

Pe al stelelor drum
duc dorul de om bun
și-n scândură de fag,
iubirea de om drag.

Spre sațietate
prin ultima noapte
iau foamea în șoapte
de duh luminate.

Cât mai sunt călăreț
pe gândul săltăreț
duc foamea scrisului
în calea timpului.

Iar prin val de vreme
duc doru-n poeme,
ca să-mi potolească
foamea sufletească.

Florentina CHIFU

Ultima rugă

Mi-e trupul rană neîndurătoare
Și sunt un Iov umil pe-acest pământ,
Dar gândul meu, făclie arzătoare,
Spre Tine îl îndrept, Părinte Sfânt.

Sunt praf în vânt, un boț de lut zdrobit,
Lovit și sfâșiat precum o pradă,
Iar sufletu-mi, prin patimi, dezrobit,
Așteptă să-și ia zborul, să Te vadă.

Clădit-am mănăstiri ce nori uimesc,
Cu sfinți și flori în piatră dăltuiți,
Iar azi, precum Avraam, Ție-Ți jertfesc
Tot ce-am mai scump: pe fiii mei iubiți.

Primește-i ca pe-o vie odrăslită,
Ca pe mlădițe ce-au crescut spre cer,
Purtând semințele cu roadă însutită.
Iar eu, smerit, te rog, după ce pier,

‘Nainte de-a-Ți vedea fața curată
Precum sunt crinii primelor zăpezi,
Să-ngădui: duhu-mi să mai treacă-o dată
În zbor, deasupra turlei din Hurezi.

Lacrimi pentru Brâncoveni

Clopotul în taină bate,
Veste-aduce în cetate:
C-au ucis turcii vicleni
Pe feciorii Brâncoveni.

De la Sfântul Gheorghe Nou
Vestea crește în ecou:
C-a ucis în chin sultanu’
Și pe Vodă Brâncoveanu.

Toaca bate la Hurezi
În zori, seara, la amiezi.

Plâng boierii pământeni
Pe Martirii Brâncoveni.

Se-aud slujbe-n Mogoșoaia,
Lacrimi picură și ploaia,
Plâng păduri, câmpii, poieni
După Sfinții Brâncoveni.

Clopote bat la Potlogi,
Vino și tu să te rogi,
Cu săteni și orășeni,
Martirilor Brâncoveni.

Toaca sună-n Sâmbăta,
Credincioșii toți se strâng,
Fericiti sunt cei ce plâng,
Că aceia se vor mângâia.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Bricheta magică

Intr-o dimineață, la o cafenea,
Un „tânăr cu stare”, ceaiul îl sorbea.
Când deodată-n cale, iată s-a ivit,
Un bătrân anemic, slab, pipernicit.
-„Am bricheta asta d-aur la vândut,
Chilipir băiete, nu e de pierdut”!
Zise moșul iute, cu glas apăsător,
Încercând „terenul pentru agățat”.
Iară tinerelul chiar „intră în joc”:
-„Cât ceri pe brichetă, ți-o plătesc pe loc”?
-„De-o dorești matale, sigur ți-o pot da,
Însă prețul este chiar averea ta”.
-„Ce tot spui bătrâne, cum de poți să ceri,
Ca pentru-o brichetă să primești averi”?
-„De, zise bătrânul, cred că te-ai pripit,
Căci bricheta este lucru osebit.
Iat-apăs butonul și cât ai clipi,
Iute din brichetă un „duh” va veni”.

-„La ordin stăpâne, ce ai ca porunci”?
 -„Ceiul cel fierbinte iute să-mi aduci”!
 Nu se scurse timpul a te dumiri,
 Când o ceașcă mare cu ceai chiar sosi.
 Tânărul rămase mut, încremenit,
 Dar deo-dată-n minte un gând i-a venit:
 -„Uite ce bătrâne, azi fac o saftea,
 Dă-mi bricheta mie, ia averea mea”!
 Și pe loc semnează acte ce se cer,
 Pentru-a fi legală forma de transfer.
 Fericit falitul trecu la visat,
 Și probă acasă „focul” fermecat.
 Iese din brichetă „duhul” minunat:
 -„Ia spune stăpâne, ce dorești îndat”?
 -„Vreau a mea avere înapoi s-o am,
 Vie în Toscana, la Bosfor haham,
 Vilă-n Alpi, cocote, „viză pentru rai”,
 Și desigur dragă, ceașca mea cu ceai!
 -„Tare rău îmi pare scumpul meu stăpân,
 Multe tu cerut-ai și prea ești hapsân.
 Însă din păcate eu din ce ziceai,
 Pot să-ți dau acum...doar ceașca cu ceai”!

Cristina GHINDAR

Lacrimi

Plâng norii, plânge cerul, plânge marea,
 Și soarele cu raze plânge uneori.
 E totul trist, natura, zarea...
 Tristețe ce ne dă la toți fiori.

Și lacrimi curg din fiecare floare;
 Polenul picură în boabe argintii.
 O lacrimă e roua ce în zori apare
 Și se așterne în bobite străvezii.

Cu lacrimi plâng pădurile ce mor,
 Iar foșnetul le pierde împrăștiind durere.

Se sting fără speranță sub lame de topor,
 Lăsând în urmă dorul de-o blândă adiere.

Și munții plâng cu lacrimi de izvoare,
 Sunt plini de bogății, dar... nu ne aparțin...
 Stau copleșiți de veșnicie și de soare,
 Drept mărturie celor care vin.

Cu lacrimi plâng izvoarele secate,
 De-atâta nepăsare natura-ntreagă plânge.
 Terenuri în pârlăoagă ce n-au mai fost lucrate...
 Pământul se scufundă în lacrimi și se stinge.

Nicolae Vălăreanu Sârbu

Cu mâini de lumină

Întorc gândurile până se uscă cum fânul,
 devin moi aromate,
 în tinerețe am adormit pe căpițe
 și am rămas îmbătat de mirosul copt.

Acum învârt ideile și le las să germineze,
 caut esențe de trăire vie,
 merg mai departe și-mi evaluez posibilitile
 de a fructifica rodul
 care să-mi umplă viața
 cu mireasma răcoroasă a nopților de mai.

Doamne, în universul atât de înălțător
 picură-mi din harul tău câte puțin
 până mă trezesc om
 cu mâini de lumină.

Poate nu știu să adaug zilele frumoase,
 dar ceva din suflet am să pun
 până va înflori din el recunoștința.

Adina Corina PANFIL (Italia)**Eu, poezia și Dumnezeu**

Ce aş fi eu fără mine, fără poezie şi fără
Dumnezeu?
Un plug bătrân căzut pe brazde lungi pietroase,
Aş fi un nour atârnat sub glezne de otravă,
O rană sângerândă legată de o aţă,
Aş fi nimic, nimic aş fi.
Iar tu...
Fără tine, fără poezie şi fără Dumnezeu?
Ai fi somn de noapte fără vise,
Culoare surdă fără curcubeu,
Stropi de chin orfan am fi cu toţii.

Dumnezeu respiră

Parcă iarba a prins glas de aseară
Şi prin colţ pădurea chiuia
Tropăind în deal un cal răsare
Zori de zi şi freamăţul din ea.
Pe coline le cunună vântul
Florile se prind a uşura
Glas de mierle descusut din flaut
Şi un covor de îngeri peste mâna mea.
Parcă rădăcinile au prins culoare
Îmbrăcate de lumina sa
Soarele se pride a reţea
Ochii tăi şi umbra ta mirare
Fluturii s-au pus cu toţi cărare
Dumnezeu respiră în palma mea.

Eşti val şi vânt

Eu nu sunt supărat pe aripile tale
Şi nici n-am să te strâng cu vântul pe cărare
Deschide-te în zborul lunii care vine
Şi caută-ţi cuvântul să te cheme.
Umbrind cărări tu n-ai să strângi lumina
Şi nici pământului nu-i vei citi hotare

Ascultă-ţi lung bătaia ce se cerne
Şi umple-ţi palmele cu râuri de culoare.
Dezleagă-te de tine, de pasul tău de noapte
Fii tu descântecul şi aerul ce poate
Aduce dimineaţa şi cetele luminii
Hrăneşte-te cu cerul împăcării
Eşti val şi vânt şi sete a rugăciunii.

Plutim

Plutim puţin câte puţin
În timpul ăsta fără chin
Câţi suntem fii, părinţi şi fraţi
Îngenunchiaţi unui trecut gurmand
Spălăm ferestrele şi gândurile toate
Le împletim în gheme de lumină
Iertarea când o dăm şi o primim
Pe limbă un covor de crini domneşte
Iubirea se învaţă, iubirea se aşează
În tine ca o pană, în mine ca o uşă
Cu flori de tei pe ială secundele tac toate
Şi parcă un râu din pieptul tău mă umple
Şi curg şi curgi şi tu cu mine
Eu cămaşă, tu colţ de pâine,
Într-o oglindă o făptură
Sătulă, îmbrăcată, caldă
Când inima şopteşte,
Iartă!
Când palmele se prind în rugă,
Crede!
Când ochii licăresc şi plouă,
Uită!
Caută cuvinte de sărbătoare
Cuscute cu mir şi cu iubire
Şi lasă ploaia şi vântul şi cărarea
Umple respirul cu o rază de soare
Zâmbeşte şi cântă şi toate le lasă
În grija Domnului, în ochiul său
Odată şi încă odată seamănă bucurie,
Iubire, lumină, viaţă.

Prin condeie

Din lagărul condeielor vecine
Mai iese fum, miroase a şapte mute
Curge iar sângele în opaiţ
Lumină să mai fie printre rânduri.

Din vreascurile oaselor căzute

Mai ies mistreți cu gurile zbârcite
Se rup din nouri cortine obosite
Se atârnă stelele să nu atingă glodul.

Din ieslea gândurilor noastre fulger
Tiptil ies cărăbuși, vulturi și îngeri
Să rupă visul ăsta din cornee
Lumină să coboare prin condeie.

Catrina DANCIU

Doruri nestinse

Aș vrea să fiu din nou copil
Alături de părinți, bunici
Lângă frați, lângă surori
Și de teiul de la poartă.

Mama mea cu ochi ca floarea
A muncit mult și suferit
Ne-a crescut cu bună povață
Purtând marea povară a vieții

Răni, foamete, dureri,
Ani de suferință și chinuri
Întoarce Doamne fața spre noi
Și ne scapă de alt război.

Cine te aude inimioară?
Luna plânge și ea, sărmana
Am o frumusețe de fată
Și-i plecată în lumea toată

Și vecinii mei au plecat
Mai e puțină lume în sat
Și s-au dus oamenii pe rând
Satul a rămas plângând.

Acum în lumea întreagă
Ei muncesc, țara-i beteagă
Lacătul pus la poartă,
Așteaptă pe gospodari îndată

Apoi au plecat și nepoții,
Dorul arzând ca o flacără
Lacrimi și cuvinte de rugăciune
Către Domnul sfânt și maica Sa

Privind la cer iubirea înflorește
Binecuvântată de Cel ce ne iubește
Să-nvățăm iubirea a o prețui
Atât timp cât încă suntem vii.

Nu i-am uitat pe mama și tata
Nici pe voi, fecior și fiică
Deși am rămas puțini în sat
Însă cu mult dor și mare oftat

Bătrânii cu privirea roată
Se roagă și plâng deodată
Satul nu mai e cea fost odată
Noi rămânem cu amintiri și ...doruri

În sat încă mai este putere,
Se poate învinge orice durere
Și eu bunico voi reveni curând
Să nu mai sufăr de doruri, plângând...

Tinerețea s-a scuturat
Repede din mână ne-a lăsat
Și cum în viață-i datina
Voi pleca și eu, Catrina.

Voi lăsa căsuța mea, de aici
Și mă duc la cea de veci
Să puneți pe crucea mea
Numele și fotografia...

Ciprian Porumbescu:

„Eu am avut din copilărie o antipatie de neînvinș
întotdeauna contra înstrăinării. Eram legat cu
atâta duiosie și dragoste de patria mea, de casa
mea părintească, că îmi cădea întotdeauna greu să
mă îndepărtez de ea chiar pentru scurtă vreme...
Că această patrie, această casă părintească... mi-a
devenit tot mai scumpă, se înțelege de la sine”.

Ion C. ȘTEFAN

DOI EPIGRAMIȘTI TALENTAȚI

Epigrama este o specie a genului liric, alcătuită, de obicei, din patru versuri, cu un caracter comic, umoristic, cu scopul de-a ironiza diferite moravuri omenești, evident, pentru îndreptarea lor.

Asemănătoare ca structură este și *amintirea*, de factură populară, cu un conținut liric, sentimental, – creație de dragoste și dor.

Dată fiind structura lor concisă, mulți consideră că atât epigrama, cât și amintirea sunt specii minore, netransmițând un conținut efectiv puternic, cu o influență morală accentuată.

Și totuși, amintirile se apropie de elegiile lui M. Eminescu, pot fi cântate la serbări populare ori scrise într-un album, se păstrează într-un jurnal intim, având, uneori o forță comemorativă.

Epigrama însă este vioaie, ca o săgeată tâșnind dintr-un arc; te înțeapă, dar nu te însângerează.

Mă refer la faptul că se adresează la bunul simț particular, la sensibilitatea critică a cititorilor; poate fi socotită ca un mic îndrumar moral, pentru cine reușește s-o perceapă ca atare.

Îmi amintesc de doi mari epigramiști: Cincinat Pavelescu, din trecut, și George Zărafu, contemporan cu noi – adică doi epigramiști profesioniști, ale căror principale forme de exprimare rămân epigramele.

Ca structură, epigrama e la fel ca fabula, are două părți: prima anunță subiectul și obiectul ironiei; cea de a doua înțeapă, ironizează – și te lasă să tragi o concluzie.

Doamna Elis Râpeanu, profesoară universitară, a elaborat o lucrare de doctorat despre epigramă: istoric, forme, reprezentanți de seamă, structură și evoluție. A luat examenul de doctorat cu succes, dar autoarea nu a fost primită ca membră a Uniunii Scriitorilor din România, pe motivul că epigrama n-ar fi o specie literară reprezentativă, pentru care ai putea scrie un studiu competent.

Deși ca specie, evoluția epigramei a scăzut mult în contemporaneitate, totuși mai întâlnim unii scriitori, de altă categorie: poeți, critici literari, prozatori sau comentatori literari care

cultivă epigrama ca pe un fel de *joc secund*, vorba matematicianului Ion Barbu.

Dintre aceștia, îi amintesc pe Florentin Popescu, Geo Călugăru, Viorel Martin, Vasile Răvescu și alții.

Primii doi au tipărit, de curând, câte un volum de epigrame, pe care le voi prezenta în continuare.

UN EPIGRAMIST CU VALENȚE MULTIPLE

Florentin POPESCU, *Noi epigrame cu materialul clientului*, Editura Detectivul literar, București, 2019

După cum se exprimă încă din titlu, Florentin Popescu – poet, prozator, critic literar – redactorul șef al revistei *Bucureștiul literar și artistic*, se referă la un dialog direct cu alți creatori, politicieni ori fete frumoase: “Sadoveanu și Iorga/ Presărau cu idei vorba,/ Decât ei tu, mai voinic/ Vorbești și nu spui nimic” (*Unui parlamentar*, p. 7). Este o epigramă antitetică și cu o oarecare discreție, deoarece în primele versuri autorul laudă două mari personalități culturale, care au făcut și politică; în următoarele se referă la *tu* – o nulitate cultural, ajunsă deputat.

Dar iată și o adresare directă, la un parvenit, care s-a îmbogățit: “Bunicul lui făcea avere/ Mai lua din C.A.P. o ceapă, o salată/ Nepotu-i mai puternic de astă dată/ Își ia mașini de lux, elicoptere” (*Unui pricopsit*, p. 8). Nu

lipsească nici referirile la prea frumoasele fete, dedate moravurilor ușoare: ”Tânără frumoasă și calină/ Caut bărbat cu vilă și mașină/ Că mă pricep să fiu oricui pe plac/ Până când fac din el aurolac”/ *Matrimonială*, p.10).

Temele alese de poet sunt diverse, versificația simplă și pe înțelesul tuturor cititorilor, conflictele antitetice bine structurate.

Iată, în încheierea scurtului meu comentariu, și o epigramă mai usturătoare: ”În spitale – o știu și alții/ Mor unii după operații,/ De-aceia nu sunt de acord/ Că nu aduce ziua ce aduce anu/ Când mor o groază prin atac de cord/ Citind-o pe Elis Râpeanu” (*Elis Râpeanu a obținut primul doctorat în epigramă*, p. 22). Frumoasă epigramă, colegială, deși profesoara universitară, la care se referea prietenul nostru, continuă să publice fragmente din acest studiu în revista *Curtea de la Argeș*, o publicație onorabilă, cu iz academic.

Alte referiri ne amintesc numele lui George Zarafu, Geo Călugăru, Aureliu Goci, Gabriela Banu, Nică D Lupu, Mihai Cimpoi, Emil Lungeanu și ale multor colegi și prieteni, totul referindu-se la *materialul clientului*, adică fiind vorba de niște epigrame directe, spontane, izvorâte din alte surse culturale.

UN POET EPIGRAMIST – EGAL CU EL ÎNSUȘI

Geo CĂLUGĂRU, *Pe cărări de epigramă*, Editura Fast Editing, București, 2019

Cu prilejul lansării acestui volum, la Centrul Cultural *Mihai Eminescu*, din sectorul doi, București, scriitoarea Geni Duță nota, pe coperta a patra: ”Zâmbiți, citind aceste pagini! Dar luați aminte și la accentele serioase din substrat! Geo Călugăru, un poet cu o gândire profundă, strecoară printre versuri ghiduse, note de înțelepciune a vârstei maturității creative”.

Într-adevăr, editoarea are dreptate: autorul acestor epigrame, deși încearcă să ironizeze, să fie glumeț, în dialogul contradictoriu cu o serie de confrăți, rămâne pe alocuri serios și trist, după cum ne mărturisește: ”Pe cărări de epigramă,/ Pășesc și eu, c-un fel de teamă – / Dar am să pot, la o adică,/ Să-mi înving frica de frică”(*Motto*, p. 5).

Începutul volumului este un lung dialog epigramistic cu poetul George Zarafu, care ”Cavaler, șarjând cu grații,/ Către formele divine/ Cheamă în ajutor confrății/ Dacă vezi că nu mai ține”(*Lui George Zarafu, ofertantul unor strofe galante*, p. 10).

Asistăm la dialog și răspuns, astfel textul se însuflețește, imaginându-l alături și pe adversar.

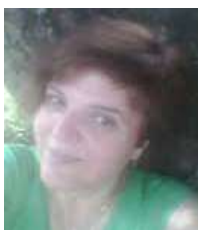
Alte epigrame pornesc de la zicerile unor înaintași: ”Că ne e greu o știe numai El/ Și cei slabi, ce-adeșea mai și mor./ Nu găsim lumină, la capăt de tunel/ Destin de țară tristă, plină de umor” (*Țară tristă plină de umor*, – George Bacovia, p. 20).

Într-adevăr, Geo Călugăru, poet adevărat, comentator literar și conducător de cenaclu literar, își extinde teritoriul de adresare și la alți confrăți: Ovidiu Constantinescu și Radu Cârnelci: ”Dacă vii-n poem ori pleci/ Pe calea spre desăvârșire,/ Dai de Ovidiu și Cârnelci,/ Ucenicind la...nemurire”(*Cunoscuților regretați sonetiști Radu Cârnelci și Ovidiu Constantinescu, acum pe-o stea*, p. 30). Aceste versuri sunt mai mult laudă, decât critică epigramistică, dar foarte frumoase; iar dedicația la fel de poetică.

Astfel, Geo Călugăru ne oferă epigrame lirice, sentimentale, cu respect pentru iluștrii înaintași, dar necruțător cu cei care greșesc.

Între poeziile sale, de la sfârșitul volumului și epigramele de la început se creează o armonie, stabilită cu îndemânare de un scriitor adevărat, care, orice ar compune, rămâne el însuși.

Genoveva Simona Mateev

POEZIA VIETȚII

dincolo de aceste valuri
gata să ne răstoarne
sau să ne urce la cer
crapă ochiuri de sticlă
pe asfaltul rânțed
bând bere
cu târfe și pești
vara-primă
închide-n dulap
cu obraji în flăcări
exclamații suspine surâsuri
într-un etern prezent
dăm în clocot
o poveste care promite.

TAINA

Dincolo de fațadă
cad perle ciobite...
Doamne, unde să mă duc?
Ce să fac? S-au frânt dimineți,
au căzut secerate culori,
nu Te mai aud
și anemic Te chem...
Am visat sau poate că nu,
eram liberă, pluteam în eter,
treceam peste brazi contopindu-mă
cu verdele, cu translucide degete
desenam raze pe cer...
vedeam nevăzutul
cu ajutorul urechilor Tale,
o parte din creier cartografia
din ceruri pământul...
cred că aveam ochi și la spate,
eram pretutindeni
și nicăieri în mod special...
Mă întorsesem la Tine...
Râdeam...
Dar m-am întors...

și toate dor...
Dacă Te răzgândești
mă găsești aici...
mi-am făcut niște planuri...

LUMINA

o zână albastră
cu o tușă ușoară de gri
s-a strecurat drept în suflet
fără sunete de avertisment
trasformându-se
în cuvinte
mai ceva ca din lampa lui Aladin
frizând nebunia
o legătură subtilă
între mine și ea
prinde contururi de lebede
cu mărgăritari
pe pânza albă
jucăm jocuri
cu litere
din interior
îmi deschide aripile
așa cum a hărăzit Creatorul
zbor și nu știu unde
până când
cu încredere
zbor.

TU, DOAMNE...

S-a-ntunecat privirea mea
De triste amăgiri.
Am rătăcit iarăși pe drum.
Tu, Doamne, nu te miri.
Cu milă mă privești acum,
Nu-mi reproșezi nimic.
Eu stau tăcută-n fața Ta.
Ce-aș mai putea să zic?
Tu, mă mângâi ușor, ușor,
Zâmbind cu bunătate.
Alungi departe orice nor,
Mă-ntorci la sănătate.
...Tu, totdeauna dăruiești!
Din mâinile-Ți divine
Primim mereu tot ce dorim!
Mereu ne-ndemni la bine!
...Mai rătăcim din când în când,

Vrând fără săbuire;
 Și ne trezim bolnavi, săraci
 Și fără de iubire.
 Tu, ne privești îndurător,
 Aștepti să ne trezim,
 La sânul Tău prea iubitor
 Cu toții să venim!
 ..S-a-ntunecat privirea mea...
 Deșarte plăsmuiri!...
 Am rătăcit iarăși pe drum.
 Tu, Doamne, nu te miri!...
 Iar azi la ceasul când din somn
 Larg ochii am deschis,
 Din ceruri, Tu, Supremul Domn,
 Mă scuturi de un vis
 Ce m-a purtat spre amăgiri.
 Mă-ntorni la ce-i curat!
 M-ai scos din nou dintr-un abis
 La ce-i adevărat!
 Iar Doamne, pentru ochii mei
 Ce văd din nou Lumină,
 Îți mulțumesc! Și asta vrei;
 Mă scutur azi de tină!

MERGEM

să ne întâmpinăm
 printre cuvinte
 nu putem trăi la infinit
 cu o mie de fire invizibile
 tulbure amară și arzătoare
 cum numai ea poate fi
 cu o sferă de cristal
 îndeplinește dorințe
 cât este timpul ei
 ne cresc aripi
 zburăm în țării
 prin portaluri
 fără prea multe figuri de stil
 ne-a scos din trecut
 delicat și cocolit
 în prezent
 din minți
 cu surâs provocator
 o primăvară răstoarnă
 prizmatice valuri.

(Poezii din volumul **Rugul aprins sau fericirea de a-ți vedea visul împlinit**, Editura Bogdania, Focșani, 2019)

Proză

Elena ARMENESCU

Din grădina sufletului (II) (continuare din numărul anterior)

Venisem hotărâți să vedem ruinele fostei colonii romane unde am găsit: inscripții latinești vechi ce încă mai pot fi deslușite pe zidurile de piatră, un impresionant amfiteatru, în care parcă se mai aud aplauzele și strigătele spectatorilor prezenți la luptele cu gladiatori și probabil și fiare sălbatice după obiceiul de la Roma, practicat în Colosseum. Coloanele templelor au capiteluri impresionante, bogat ornamentate, pilaștri din piatră, iar atelierile de sticlărie sunt de-a dreptul uimitoare, amintindu-ne de vechimea acestui meșteșug. Zărim un loc viran cu suprafața acoperită de iarbă și citim pe un indicator: spre FORUM.

Forumul cetății este însă ceva mai departe, dar într-o bună stare, cu spații bine demarcate.

- Copii, asta era piața! Hai să ne imaginăm cum se întâlneau aici ocupanții romani (soldații, cei din administrație și soțiile lor) cum erau îmbrăcați, ce discutau. Se pare că romanii fără baie și teatru nu puteau trăi, de aceea se spune că erau purtători de civilizație.

Dar drumul nostru nu se oprește aici. Vrem să mergem spre locul adevăratei capitale a lui Decebal, mama cetății prin care pășim acum, adică la cetatea din munte, **Sarmizegetusa Regia**, așezată pe culmile Munților Oraștiei, mai precis la Grădiștea Muncelului, dar și la alte două cetăți dacice, Blidaru și Costești. Drumul din Oraștie îl parcurgem fără grabă până la Costești, pentru că acolo vrem să ne găsim o gazdă, un loc de dormit asta însemnând două camere și acces la bucătărie să ne putem prepara ceva hrană caldă, iar acela să fie punctul de plecare a doua zi către

cetățile dacice. Cu puțin noroc găsim noi un tractor sau camion care transportă lemne să ne ducă în munte...așa gândeam. Am ajuns în localitatea Costești în jurul orei 18.00, dar fiind zi de vară soarele era încă sus, mai erau trei ore bune până se va însera.

Cazare, pe vremea aceea nu aveam să căutăm ca azi la pensiunile din zona care asigură turiștilor camere confortabile, ci la săteni. Am strigat la câteva porți în spatele cărora erau case mai arătoase, dar nu a răspuns nimeni, oamenii erau încă la muncă. Atunci ne-am hotărât să mergem să ne adresăm unor cetățeni care strângeau de zor fânul și îl aranjau în căpițe. Erau doar două persoane, cu siguranță soț și soție, pentru că erau de vârste apropiate.

- Bună ziua!

- Bună ziua!

Nu s-au oprit din muncă nici când ne - au răspuns la salut, de aceea am intrat direct în subiect:

- Ne scuzați că vă deranjăm, dar venim de la drum lung, suntem și cu copiii și dorim două camere pentru una, două nopți, vă plătim...

- Nu știu ce să zic, răspunde femeia.

- Nu suntem pretențioși, știm cum sunt condițiile la țară. Știți, noi suntem doctori și am lucrat și la țară.

- Aaa, dacă sunteți doctori și nu aveți unde sta, eu vă arăt camerele, nu avem noi cine știe ce, dar mai așteptați cam jumătate de oră până terminăm de strâns fânul.

- Locuiți departe?

- Nu uite colo, a doua casă pe dreapta.

- Bine, așteptăm.

Copiii abia așteptau un semnal că rămânem pe loc, adică nu pleacă imediat și au început să alerge, să se joace de-a prinselea pe poteci, cât era fâneața de mare. La marginea dinspre sat era campată o rulotă cu număr de Franța.

Ne-am îndreptat prietenoși spre ei, i-am salutat, am schimbat câteva fraze, apoi zâmbind amar, le-am spus că trebuie să ne depărtăm, să nu fim văzuți că intrăm în relație cu străinii, să nu avem probleme, în sensul că ar trebui să dăm explicații autorităților. Știau și ei care erau legile pe atunci în România... Astfel, până au terminat oamenii noștri treaba, ni s-a părut că timpul a trecut repede, și ne-am îndreptat cu toții pe jos către casă, adică exact în direcția unde parcasem mașina. Era într-adevăr o casă modestă, formată

din trei camere plus o bucătărie de vară în care aveau și un pat, pe lângă mobilierul de bucătărie.

- Noi vom dormi aici și vă lăsăm pe dumneavoastră în casă, dacă vă place și rămâneți la noi.

- Rămânem...sper că ai lenjerie de bubmac.

- Am cearșafuri de in, țesute în casă

- Excelent! Sunt foarte bune, răcoroase. Spune-mi te rog cum vă numiți, nici nu te-am întreat până acum.

- Pe mine mă cheamă Zenovia și pe bărbatul meu Vasile. El e mai retras, mă lasă mereu pe mine să vorbesc prima – și zicând acestea, se îndreaptă spre dulap, de unde se întoarce cu două lenjerii, pentru noi și copii. După ce ne-am spălat în curte ca la țară, de praful din timpul zilei, am mâncat împreună cu ei la o masă așezată sub cerul liber. Adusesem cu noi destule provizii, aveam o sacoșă frigorifică plină cu ce trebuia să stea la rece și câteva lădițe cu legume și zarzavaturi, care se găsesc din abundență la câmpie. Începea să se înnopteze bine și primele stele apărute pe albastrul cerului, ne-au făcut să fredonăm celebrul cântec interpretat de Ioana Radu:

”De la primărie-n sus măi Lino, Leano
Toate lămpile s-au stins, măi Lino, Leano
Numai la mândruța mea, Lino, Leano
Arde lampa ca o stea, Lino, Leano”

Citeam în ochii Zenoviei și a lui Vasile o admirație fără seamăn, de fapt le plăcea această atmosferă creată ad-hoc, noi doar eram în concediu!

- Ar fi frumos să trăim și noi așa, dar munca ne omoară, venim obosiți de nu ne mai vine nici să mâncăm câteodată.

- Imaginați-vă că la noi este și mai rău, de multe ori nu ne întâlnim nici la masă, facem gărzi la spital. Norocul nostru cu mama care mai vine și stă cu copiii.

- Da! Fiecare le știe pe ale lui, zise Zenovia plină de înțelepciune.

Prima zi a sejurului nostru, dis- de -dimineață, gazda ne-a explicat încotro să ne îndreptăm să găsim ruinele cetății. Ei au plecat la muncă, iar noi am rămas până s-au trezit copiii, am mâncat, apoi am plecat, luând cu noi provizii și apă să avem până seara. Am hoinărit toată ziua prin zona plină de privesți încântătoare, fără să ne uităm la ceas. Când ne aflam pe culmea unui deal tot căutând cetatea Blidaru, negăsind ruinele - pentru

că trebuie să precizez, nu era nici un indicator - am văzut la distanță de peste un km o gospodină trebăluind prin curtea casei care se afla în vale și am strigat făcând mâna pâlnie la gură;

- Uuuuuuuuu, Uuuuuuuu Aaoooooo, până i-am atras atenția, Ea s-a oprit, a privit spre deal în direcția noastră. Atunci am strigat în cor, spre amuzamentul copiilor:

- Unde este cetatea Blidaru?

Ea a înțeles și ne-a făcut cu mâna spre înainte. Mergeam corect spre cetate. Nu am mai avut mult de mers, era cam la jumătate de km distanță de locul unde ne aflam. Am constatat atunci "pe viu" cum și cât de ușor se comunică în zona de deal și munte, cum se propagă sunetele emise de om, cu atât mai mult cele amplificate ale tulnicului. Am discutat despre toate acestea, spre încântarea copiilor care erau liberi să cânte, să chiuie, și să strige cât îi ținea gura cum se spune. Era ca o întoarcere în timp ...

Seara am mâncat și ne-am culcat mai devreme, fiind obosiți dar și satisfăcuți de cele văzute și de plimbarea în aerul binecuvântat al acestei zone.

A doua zi nu a trecut decât un tractor cu un singur loc liber, așa că - interesat în aceeași măsură de trecutul nostru îndepărtat - a plecat doar soțul spre Sarmisegetusa Regia, iar eu și copiii am rămas în Costești. Aveam să vizitez Sarmisegetusa peste ani, cu prilejul excursiilor ce au urmat congreselor de dacologie organizate de dr. Napoleon Săvescu, congrese la care am participat cu lucrări legate de Medicina tradițională autohtonă.

Seara următoare am stat cam două ore la povești cu Vasile și Zenovia, care răspunzând întrebărilor noastre pline de curiozitate, ne-au descris obiceiurile din bătrâni care încă se mai practicau la marile sărbători (în ciuda unei politici atee care se opunea tradiției) sau întâmplări stranii cu căutătorii de comori. Se vorbea în șoaptă că s-ar găsi încă mari cantități de aur îngropat. Despre acest lucru știa și securitatea statului care trimisese radiesteziști în zonă să identifice locuri cu comori, așa că era periculos pentru localnici să se aventureze în astfel de căutări. Cineva găsisese totuși întâmplător - spuneau ei - o găleată plină cu obiecte din aur pe care le-a declarat. La un interval de timp de peste douăzeci de ani aveam să văd la Alba Iulia (în cadrul congresului de dacologie) vestitele brățări dacice originale, în formă de spirală - unicat în lume - aduse sub

pază serioasă, luptători antitero, descoperite după anii 1990, grație noilor tehnologii de căutare, dar aceasta este o altă poveste.

Într-un fel ne-am împrietenit cu gazdele noastre în aceste două seri, le-am câștigat încrederea și simpatia, iar ei erau uimiți cum stăm noi de vorbă și le acordăm atenție și chiar respect. Bineînțeles că toate bucatele au fost "stropite" și cu o țuică de prune adusă de Vasile, din butoiașul de dud.

A treia zi în zori, am încărcat bagajele pregătite de seara și urma să plecăm spre Alba Iulia. Conducându-ne spre poartă, Zenovia mi-a întins un petec de hârtie pe care era notată adresa lor și numele complet, cu invitația verbală de a mai reveni. Le-am mulțumit încă o dată asigurându-i că ne-am simțit bine, apoi ne-am urcat în mașină. După plecare, mi-am adus aminte că am lăsat în cameră pachetul cu țigări - evident un lucru nesemnificativ, la care nu m-am mai gândit deloc, uitasem definitiv, până când - drept răspuns la felicitarea de sărbători pe care am trimis-o familiei Vasile și Zenovia C. - am zis că tot avem adresa, să le scriu în amintirea serilor petrecute împreună, nu se știe când mai ajungem acolo - am primit următoarea scrisoare scrisă de Zenovia. Iată conținutul scrisorii fără titlu, poate pentru că ea nu a găsit formula ideală de adresare:

Costești 1 ianuarie (19) 88

Îmi vine greu să mă apuc de scris, totuși mi-am dorit mult această ocazie de a vă putea scrie. Nu mi-a venit să cred că este adevărat când am primit felicitarea de la dumneavoastră, și am stat mult și m-am gândit că în aceste vremi - cum spun bătrânii, vremurile de apoi - mai sunt oameni buni și adevărați care își spun frații unii altora, dar acum e mai rar așa ceva, totuși cât mai este bunătate și înțelegere lumea va mai dăinui, cu toate că oamenii de știință se îngrozesc de sfârșitul ei. Mi-a fost rușine de dumneavoastră fiind și așa superiori față de noi, nu v-am putut primi și trata cum se cuvenea. S-a nimerit de au fost și orășenii aceia (aici era trecut orasul! n.a) la noi, și nu am avut ce face.

Nu mi-a plăcut deloc, dar de unde să știi ce idei are fiecare. De altfel, nu mi-au făcut nici un rău, au fost tot oameni ca și noi, dar prea îndrăzneți. Înainte de a pleca, el mi-a cerut țuică să-i ducă lui taică-su. Eu i-am spus: să vină Vasile de la coasă, că eu nu pot trage. Că mai rămăsese puțină în butoi după nuntă. El nu a zis

nimic, s-a dus în casă, a luat o sticlă și s-a dus în cămară la butoi și s-a servit singur. M-a întrebat apoi cât costă și eu i-am răspuns: nimic, doar că îl rog să elibereze camera că aștept alte cunoștințe. M-a deranjat gestul lui că oricât de neînsemnat și de amărât ești tu în viața de zi cu zi, totuși la tine acasă te simți patron. Când au plecat au zis că ar mai veni, eu nu am zis nimic, nici nu le-am dat adresa, dar m-am gândit că așa cum scrie în Biblie, le spun: "duceți-vă de la mine, nu vă cunosc pe voi".

Vasile, de sărbători a fost în spital, a răcit rău și a făcut aprindere de plămâni, totuși nu disperăm, trebuie să primim pe cele rele ca și pe cele bune, că am avut destui ani buni și zile bune și poate nu am mulțumit destul lui Dumnezeu și ne-am gândit mai mult la ale noastre dar dacă ne mai mustră și ne mai dă pălmi, astea sunt pentru îndreptare, dar omul nu se îndreaptă așa ușor, că de la facerea lumii a fost îndărătnic și neascultător și așa va fi cât va dăinui lumea.

Țigările care le-ați uitat la noi, se află în prezent în vitrină și peste douăzeci de ani dacă mai veniți la noi le găsiți, bineînțeles dacă nu va mai da vreo invazie peste ele, că ni s-a mai întâmplat așa ceva, iar dacă n-or mai fi se va găsi ceva în casa asta să le poată recupera prețul. Am avut și noi destule neprevăzute în viața aceasta, nu am apucat să stăm mai mult de vorbă, oricum le-am trecut pe toate, fiind săraci am muncit foarte mult și acum începe a ni se observa uzura, și pe nesimțite au trecut anii, iar trecerea lor ne îngrozește că ne apropie tot mai mult de mormânt. Sper să nu vă plictisesc că v-am scris atât de multe, mai sunt (și altele n.a) în sufletul nost, dar mă apropiu de încheiere, nu înainte de a vă mulțumi de gestul dumneavoastră atât de frumos de a ne felicita de sărbători, și cu asta ne-ați îmbunătățit și nouă inima, că ne face plăcere că se mai gândește și la noi cineva mai de seamă și nu găsesc cuvinte pentru asemenea cinste pentru noi. Iar de aici de pe bătrâna vatră a Daciei primiți din partea noastră cele mai calde urări de bine, și sănătate împreună cu tradiționalul La mulți ani Cu stimă și respect fam C...

No! ce ziceți stimați prieteni? Scrisoarea aceasta este reală (nu am făcut modificări în text – cu excepția a două paranteze). Am găsit-o rătăcită printre cărți și când am recitit-o acum m-am bucurat enorm că nu s-a pierdut. Poate m-am bucurat chiar mai mult decât atunci când am

primit-o pentru că între timp am asistat la atâtea denigrări cu privire la poporul român, iar această scrisoare stă mărturie despre oamenii care formează acea Românie tainică, baza piramidei, oamenii de la sat din care s-au născut atâția oameni de seamă ai acestui neam.

Am transcris-o integral să vă dați seama de înțelepciunea, credința nealterată și curățenia sufletească a oamenilor simpli, și să contraziceți cu toată forța izvorâtă din inimă pe unii care – din necunoaștere - îi privesc cu superioritate sau chiar îi disprețuiesc pe nedrept pe oamenii de la țară, în timp ce comportamentul unor orașeni lasă de dorit. Totodată se constată respectul dintotdeauna față de oamenii cu carte, în timp ce acum - după unii - oamenii sunt considerați după avere – de cele mai multe ori obținută prin fraudă, furt sau înșelătorie.

Fie ca aceste rânduri să ne dea tăria de a persevera în convingerea că poporul român are o misiune sacră pe pământ, deși nu este mare numeric (dar nici mic!) este mare și profund în spirit, de aceea sper că va ști, ca prin fiii săi să facă alegerea drumului în lumină.

Domnul fie cu noi!

Ben Todică

Cicatrice

În fiecare dimineață, la ora șase ne bătea bătrâna Bugariu în ușă cu laptele. Aveam abonament pentru un litru de lapte de vacă. De când mă știu noi, copiii am avut lapte proaspăt în fiecare dimineață. Fratele meu Ghiță este cu 10 ani mai mic, iar sora Mariana, cu doi. Când laptele lipsea dintr-un motiv sau altul era înlocuit cu ceai de tei îndulcit. Fratelui nostru când a fost înțărcat, îi fierbea mama lapte cu griș. Eram înnebunit după

el, iar pentru a-l încălzi, trebuia să mesteci în el ca să nu se prindă de fundul cratiței și să se afume; mestecatul era o chestie de durată și plictisitoare, și nu mai vorbesc de tentanța de a tot gusta din lapte. Aveam unsprezece ani și îmi aduc aminte că odată tot amestecând și lingând lingura, am ajuns la fundul oalei, fapt pentru care mama m-a luat de urechi și mi-a tras o bătaie zdravănă, spunându-mi răstit că eu pot mânca pâine, însă cel mic, nu. În atare situație, se întreba ce-i va da ea de mâncare în ziua respectivă. A trebuit să plec pe jos până în satul de unde venea bătrâna, să parcurg trei kilometri pe jos ca să fac rost de lapte. Am ajuns în Ciudanovița sat, că noi locuiam în șantierul minier, unde a trebuit să aștept să vină vaca de la păscut. Am ieșit în uliță, unde era o fântână cu cumpănă, la a cărei capăt se legăna o găleată galvanizată. Ca să scoți apă, trebuia să balansezi găleata până se întorcea cu gura în jos, s-o umpli și apoi s-o tragi la suprafață. Apa de fântână era rece și limpede, dulce ca mierea, numai că eu nefiind obișnuit cu sistemul, am scăpat găleata din cârlig când am basculat-o s-o umplu pe suprafața apei și a dispărut în adâncuri. M-am făcut că plouă și-am întins-o. Am luat laptele de la bătrână și am plecat acasă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

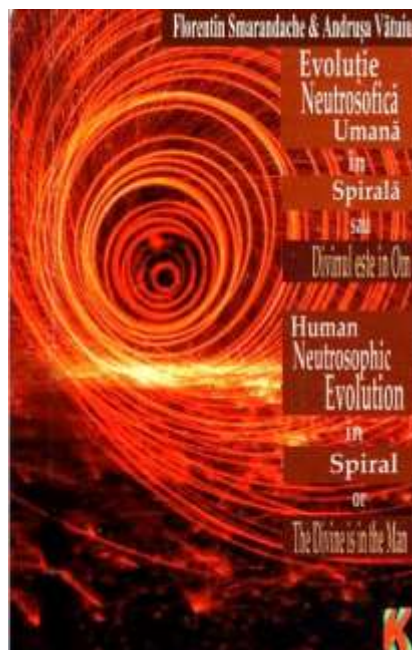
Însă cineva m-a văzut de după o perdea, dintr-una din casele dimprejurul fântânii, iar la câteva zile, lăptăreasa i-a spus mamei că baba care lua apă din acea fântână (de ce zic asta pentru că majoritatea aveau fântâna lor în curte, însă baba păgubită, nu) s-a dus la biserica din sat și l-a plătit pe popă ca să mă blesteme să nu am noroc în viață. Nu știu ce a făcut mama, însă de atunci, până l-am regăsit pe Dumnezeu și m-am maturizat spiritual, de câte ori sufeream sau dădeam de necaz, mă gândeam la blestemul babei. Sigur că, acum nu mai cred că preotul satului ar fi putut asculta dorința babei și să greșească atât de copilărește în fața Domnului. Cert este că asemenea întâmplări poate răni sufletul unui copil, iar cicatricea de la rană să se păstreze vreme îndelungată.

„Una din marile mulțumiri ale vieții e să te știi om bun.” — Ioan Slavici

Cronici literare, recenzii, comentarii

Ion NĂLBITORU

Smarandache & Andrușă R. Vătuu - „Evoluție Neutrosifică în Spirală”

Volumul **„Evoluție Neutrosifică Umană în Spirală sau Divinul este în Om”** (Human Neutrosophic Evolution in Spiral or The Divine is the Man), autori: **Florentin Smarandache și Andrușă R. Vătuu**, este bilingv (româno-englez) și este structurat în două părți, prima în română și a doua în engleză, fiecare având șase capitole: Miracolul biologiei, Căutări în negura timpurilor, Căutând viața extraterestră, De la Leonardo da Vinci a pornit totul, Conexiunea biologiei cu alte științe, Tezaurul umanității.

Termenul de „Neutrosomie” a fost introdus de domnul Florentin Smarandache în 1995. Lucrarea de față este un studiu științific pe care domnul Andrușă Vătuu îl prezintă pe înțelesul cititorilor și încearcă să aducă lumină și răspunsuri la multe întrebări neelucidate despre existența omenirii. **Autorii, profesor universitar doctor Florentin Smarandache de la Universitatea New Mexico din SUA și domnul Andrușă R. Vătuu, scriitor și jurnalist din Orșova, pornesc în textul de față din adâncurile omenirii, ale originii omului și evoluției sale, aducând ca dovezi în ipotezele domniilor lor studiile**

oamenilor de știință, descoperiri arheologice, documentații istorico-științifice precum și religioase. Dânșii le interpretează, din punct de vedere științific, și le transpun într-o lumină mai clară pentru înțelegerea și accesul la aceste informații al celor interesați.

Un rol important în studiul și „explicarea mecanismelor vieii, animale și vegetale” pe Terra o are „Biologia” ca „știință a organismelor vieii”. Multe întrebări, uneori cu răspunsuri confuze, au fost puse despre „când” și „cum” a apărut viața pe Pământ. În acest sens s-au format două opinii: „una se referă la evoluția speciilor prin modificarea unor caracteristici impuse de influența mediului și de adaptare la acesta, iar a doua se referă la apariția vieții prin creație”. Prima teorie „evoluționistă a fost a lui Darwin”, iar la capătul opus teologia care „susține teoria creației divine”. Cei doi autori iau în studiul lor ambele ipoteze.

Domnul profesor universitar doctor Florentin Smarandache „a generalizat Teoria Evoluționistă a lui Darwin la Teoria Neutrosofică a Evoluției, care cuprinde Grade de Evoluție-Indeterminare-Involuție”. Fiecare dintre acestea trei, evoluție, indeterminare și involuție, având „un grad” de adevăr, indeterminare sau neadevăr. Și, după o scurtă demonstrație științifică, se ajunge la concluzia că „Adaptarea la un nou mediu înconjurător înseamnă dezadaptarea la mediul înconjurător anterior. Evoluție într-o direcție înseamnă involuție într-o altă direcție”. Pe baza acestor considerente (și al multora altele) ia naștere „Teoria Neutrosofică a Evoluției, Involuției și Indeterminării”.

În carte, domnul Andrușa Vătușu vine cu câteva exemple concludente de evoluție, indeterminare și involuție. Înțelegem că procesele și fenomenele se repetă, adică este un ciclu, dar ca o spirală (De exemplu: economia crește, descrește, stagnează și apoi acest ciclu se repetă. Sau imperiile au trei perioade semnificative: se măresc, stagnează și descesc chiar până dispar, iar în locul lor se nasc altele) Cei doi autori abordează în continuare cele două laturi, cea științifică și cea religioasă, despre planeta noastră. Ca urmare a măsurătorilor radiometrice „Pământul s-a format în urmă cu peste 4,5 miliarde de ani, iar viața a apărut mai întâi în oceane, aproximativ cu 4,1 miliarde de ani în urmă.” Apoi Florentin Smarandache aduce în discuție studiile făcute în Arhipelagul

Galapagos din Ecuador și Australia de Vest. Ne vorbește și despre Explozia Cambriană dar și de căderea unui asteroid care a dus la dispariția dinozaurilor.

Revenind la „celebra scriere « Originea speciilor », geologul și biologul britanic Charles Darwin a lansat teoria evoluționistă, potrivit căreia toate speciile de forme de viață au evoluat din strămoși comuni prin selecție naturală”. Deci ni se clarifică o chestiune despre care mulți dintre noi eram induși în eroare și anume că Darwin ar fi afirmat în lucrarea sa că omul se trage din maimuță. Autorii lucrării de față ne confirmă că: „Nu există niciun pasaj în celebra sa lucrare în care să pomenească despre om și despre originile sale.” Doar la finalul lucrării sale Darwin spune: « se va face lumină și asupra originii omului și a istoriei sale ». În realitate Thomas Huxley „a scris prima lucrare elaborată în care vorbea despre asemănarea dintre om și maimuțele antropoide asiatice, dar, mai ales, cele africane” (1863).

Bineînțeles că teoria evoluționistă îi deranjează pe susținătorii religioși. „Fundamentalistii creștini și evreii ultraortodocși critică descendența omului din primatetele timpurii pe motiv că această teorie contrazice Cartea Genezei”. În prezenta lucrare „Evoluție Neutrosofică Umană în Spirală” este analizată și poziția religioasă, dar din păcate sunt multe neconcordanțe cu realitatea. Astfel, după Biblie omul a apărut în urmă cu 7500 de ani, dar în realitate „primii umanoizi ar fi apărut în urmă cu câteva sute de mii de ani, chiar un milion și ceva”. Iar în Geneză se vorbește despre întreaga Creație divină în doar șase zile, când în realitate este vorba de miliarde de ani. Și după părerea mea, Creația încă nu s-a terminat; dispar aștrii în univers, poate chiar sisteme solare, și apar alte stele și sisteme solare. Totuși, dacă se merge pe linia Creației divine, autorii lucrării de față își pun două întrebări: „divinitatea este un personaj singular sau reprezintă o anumită comunitate cu un grad ridicat de civilizație, capabilă să genereze viață și arhetipuri structurale? Să fie vorba de Sfânta Treime ca formă multiplă a divinului?”

Se vorbește apoi despre zei, despre cultura și textele sumeriene, egiptene, chineze, mayașe etc. „Specialiștii din domeniul paranormalului” susțin că „omul este o

structură vie complexă, alcătuită din mai multe straturi sau corpuri, și anume: corp material (fizic sau somatic), corp energetic format la rândul său din mai multe straturi și spirit". În zilele noastre știința a evoluat atât de mult încât „*omul este o entitate biologică vie alcătuită din mai multe corpuri situate în planuri diferite sau pe nivele vibraționale diferite*".

Omul, pentru a intra în posesia adevărului despre el, dintotdeauna a fost obsedat de o serie de întrebări și pentru a afla răspunsuri, uneori subiective alteori obiective, a făcut „*căutări în negura timpurilor*". „*Ce este ființa umană? Care este rolul nostru în Univers? Care este originea speciei umane și care-i va fi evoluția în viitor? Suntem produsul unui accident cosmic, rezultatul unui act de creație sau al unei evoluții de la simplu la complex? Viața este o treaptă în metamorfoza biologică, un ciclu perpetuum sau o etapă întâmplătoare?*". Cercetările arheologice au ajutat oamenii de știință să intre în posesia a noi „*informații despre specia umană, despre geneza și evoluția ei*". Ei au coroborat „*descoperirile arheologice*" cu „*legende, folclorul popoarelor, documente religioase*". Dar revoluția tehnico-științifică a făcut posibilă datarea unor obiecte și schelete cu ajutorul carbonului.

Se vorbește în carte despre Atlantida dar și despre potopul biblic. În continuare ni se explică despre „*elohim*" și legătura acestora cu planeta explodată Phaeton. Nu este exclusă nici „*ipoteza intervenției extraterestre*". Autorii prezintă descoperirile unor arheologi renumiți dar și izvoare mayașe, concluziile unor oameni de știință japonezi, despre basoreliefuri, dinastii, scrieri antice, scrieri religioase etc. Autorii fac referire și la „*Cartea lui Enoh*" și faptul că „*Enoh la acea vreme a luat cunoștință despre legea atracției universale, alcătuirea universului, mișcarea de rotație și revoluție a corpurilor cerești...*". Dar „*teoria evoluționistă a lui Darwin*" se clatină fiindcă omenirea „*după o perioadă de înflorire, a cunoscut un regres teribil*".

Profesorul universitar doctor Florentin Smarandache „*a demonstrat existența mai multor paradoxuri, inconsecvențe, contradicții și anomalii în teoria relativității. Astfel, nu toate legile fizice sunt aceleași în toate cadrele de referință inerțiale*". De asemenea, domnul

Smarandache susține existența unor viteze mai mari ca viteza luminii, fapt demonstrat prin experimentul C.E.R.N. În ultimul timp cercetătorii caută viața din „*spațiul extraplanetar*". Dar în ce condiții și sub „*ce formă poate exista?*" Uneori facem greșea și raportăm posibilitatea existenței vieții doar la condițiile terestre. În schimb ea, în sistemele planetare din spațiul cosmic, s-a format și evoluat în condiții diferite de ce ni se oferă pe pământ, au alt grad și alte forme de adaptabilitate.

Autorii acestui volum confirmă faptul că în galaxia noastră, Calea Lactee, sunt în jur de „*400 de miliarde de stele asemănătoare soarelui nostru*", iar în univers ar fi vreo 200 de miliarde de galaxii. Mulți astrobiologi susțin că ființele extraterestre ar putea să nu fie „*după chipul și asemănarea noastră*". De asemenea, biochimistii acceptă că elementul carbon „*este o componentă cheie a vieții de pe Pământ*", dar acest lucru nu se poate extrapola la întreg Universul. În opinia unora „*și arsenicul ar putea susține viața*". Lecturând această carte și găsind plauzibilă ideea că am putea fi creația unor extraterestri, adică dumnezeii noștri, care la rândul lor să aibă și ei creatorii lor, mi-a venit în minte o idee și anume că arhanghelii pot proveni din spațiul cosmic dintr-o civilizație foarte înaintată, iar acei heruvimi cu mulți ochi și serafimi cu multe aripi ar putea fi chiar acele nave spațiale cu care se deplasează. Chiar despre Sf. Ilie se spune că a fost ridicat la cer cu un car de foc! Nu cumva este vorba tot de o navă spațială extraterestră? Nu cumva și legende zeilor din Olimp au un dram de adevăr și aceia au fost extraterestri care au vizitat Terra? Mă rog, aceasta este doar o opinie proprie pe care mi-o asum, dar care poate fi totuși o ipoteză care ar putea fi luată în considerare pe viitor. În continuare autorii ne informează despre recepționări radio din spațiul cosmic, despre observatoare și radiotelescoape, despre primele zboruri în spațiu și primii oameni care au pășit pe Lună, despre sateliții artificiali și telescopul spațial Hubble. Se preconizează și primul zbor cu echipaj uman spre planeta Marte.

Un capitol este dedicat pictorului, sculptorului, arhitectului, scriitorului și inginerului Leonardo da Vinci. Lecturând cartea veți afla cu surprindere despre ce este vorba. Studiile lui Leonardo da Vinci au dus la apariția noii științe,

biomecanica. Și de aici de-a lungul timpului s-a dezvoltat biologia din care au derivat „biofizica, biochimia, bioelectricitatea, biocomunicația”.

Domnul Florentin Smarandache este omul de știință care l-a contrazis pe Einstein. Dacă Einstein susține în Teoria Relativității că spațiul și timpul sunt relative iar viteza maximă este a luminii, fizicianul și matematicianul Florentin Smarandache susține opusul, el considerând spațiul și timpul ca fiind absolute, dar și existența vitezelor mai mari ca viteza luminii, dezvoltând astfel Teoria Absolută a Relativității.

În cartea „Viață, spațiu și timp în infinit” domnul Andrușa Vătușiu explică faptul că „*spațiul se deplasează pe spirala timpului, care, reunite, evoluează pe o altă spirală – spirala sistemului spațio-temporal*” și că „*Viitorul nu poate fi decât al evoluției neutrosifice spiralice*”. Și la finalul cărții autorii vin cu exemple concludente „*din zilele noastre de evoluție neutrosifică spiralică*”. Așa cum afirmă și autorii „*Lucrarea de față se dorește a fi o pistă de lansare spre orizonturile cunoașterii, spre esența unor posibile adevăruri universale și bineînțeles spre esența devenirii noastre biologice și nu numai*”. Autorii ajung la concluzia că „*în timp ce acumulăm noi date și informații care lămuresc aspecte necunoscute, avem surpriza să constatăm apariția altor necunoscute, care așteaptă și ele o rezolvare*”. Este un fel de linie a orizontului care cu cât te apropii de ea, aceasta se depărtează descoperind noi ținuturi.

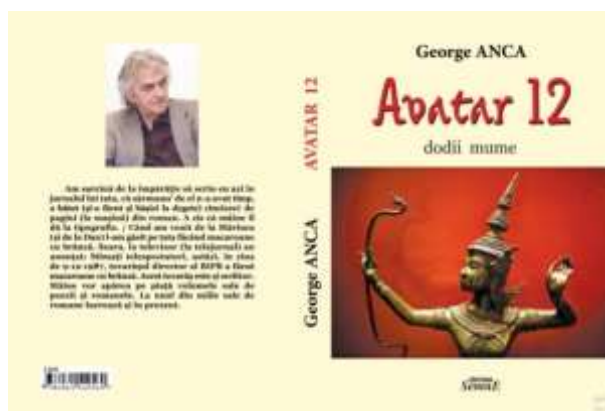
În această alergare după noi descoperiri, în goana de a cunoaște cosmosul și a evada în el, omul uită că nu-și cunoaște îndeajuns planeta pe care trăiește și propria ființă.

Domnii Florentin Smarandache și Andrușa Vătușiu stabilesc următoarea ipoteză „*corpul uman este tezaurul umanității, dar este un tezaur pe care trebuie să-l descoperim numai prin progres științific și tehnologic*” adică prin evoluție.

Volumul „Evoluție Neutrosifică Umană în Spirală sau Divinul este în Om” (Human Neutrosophic Evolution in Spiral or The Divine is the Man), autori: Florentin Smarandache și Andrușa R. Vătușiu, este un studiu științific care elucidează multe întrebări pe care și le pune omenirea și trebuie lecturat cu interes și pasiune.

Ben Todică

Macaroanele din Avatarul lui George Anca sunt sigur albastre?

Cartea începe cu un dar:

*ai palmui pământul cu deltele prea grele
n-a plâns din sălcii forma precum bujor spre
scrum
de-a sângerat lucerna din sexul mamei mele
să nu mă uit la tine ce-ți povestesc de-acum*

George Anca e unul dintre cei mai aparte scriitori ai secolului 21, vi-o spun de la 80 de ani depărtare de România, un literat care poate fi încadrat într-o categorie numai de el inventată. Norocul nostru ca el sa fie publicat azi este funcția de director al Bibliotecii Naționale Pedagogice din București, Literatura română beneficiind astfel cu 40 de ani mai devreme de a fi înțeles de istorie. Textul, pentru cititorul obișnuit, e ca un desen tehnic. Nespecialistul neantrenat să-l interpreteze, după ce descoperă întruchiparea, se minunează, se aprinde în entuziasm și plăcere. V-ați putea întreba de ce nu scrie simplu/obișnuit. Aș putea spune ca textul obișnuit ca sa fie transportat în istorie trebuie sa devină artă și atunci el trebuie sa sară din pagina în scânteii/stele în toate direcțiile. Informația conținută/delivrată de o fraza gen Anca poate ocupa în mod obisnuit o pagina și nu numai. Dar Anca amorseaza emoția și trăirile tale împletindu-le, povestea devenind a ta.

Anca, într-o fraza, depune o întreagă pagină pe care, dacă scrisa, normal, ar putea sau nu sa te transporte sau sa creeze emotia în tine, din cauza lipsei de conexie a ta cu firul povestirii și chiar ai putea sa uiți, ajuns la sfarsitul paginii, începutul ei. Formula Anca, după ce înveți să o simți,

garanteaza succesul transportului istoric. Ca să-l apreciezi pe Anca și să beneficiezi de tehnica lui este ca și cum ai învăța să mergi pe bicicletă singur, fără profesor. E greu și enervant, ba chiar plictisitor la început, însă, după ce înveți să mânuiești cu măiestrie cititul, te vei bucura și vei beneficia de o viteză aproape fără limite. România e norocoasă să-l aibe și ar fi normal să-l aprecieze cat e printre noi. Însă, ca mai toate personalitățile istoriei noastre, ne vom bucura de ele si le vom sărbători dupa plecarea dintre noi, atunci cand nu vom mai fi obligați să-i remunerăm și să dăm socoteala interpretarii muncii lor, a darului.

Tehnica Anca autorul a dezvoltat-o de-a lungul unei vieți și a multe încrucișări cu diverse culturi ale lumii. Citiți-i biografia și civilizațiile prin care a trecut și unde a studiat și profesat meseria de literat. Va pot spune din experiența personală că sărutul în fiecare cultură are gust specific culturii în care s-a născut. Nu vă lăsați amăgiți de vise.

Din început, Anca ne spune că nu exista 10 fara 9 si că nu va fi un 11 fără 10, adică prezent, si cât de important e pentru existență trecutul. Deci vă dați seama, citindu-l, că în 10 vezi contopindu-se macro și maxi infinitul cifric al trăirii. Din primele fraze traim timpul aboriginezului australian prin care toată istoria de la poalele Carpaților răsare. Oriunde îți întorci privirea prin frază, istoria curge stroboscopic în încăperea emoției create peste căldurile nesațului nostru. Îmi văd bunicii și strabunicii împreună cu părinții și noi la gura sobei asteptând lacomi macaroanele albastre, trăind avatarul 12 Anca, în ciuda faptului că în România lui Ceausescu erau doar doua ore de televiziune pe seară, în Avatar suntem scaldați în emisiuni televizate 24 din 24. **“Tata vrea să se îmbogățească, a cumpărat un aparat de filmat, a filmat macaroanele și, peste 100 de ani, va deveni milionar. Se apropie filmul italian și mă duc și eu să-l văd (ora 10.00 – 10.21 p.m.)”**

Când citești textul nu încerca să raționalizezi fraza, ci lasă-te furat de imaginile create, citind,(relax, relax) care navelesc peste tine din subconștient, din memoria trăirilor tale și atunci vei fi scăldat în emoții/trăiri/mărturii. Domnul Anca aproape ca isi prevestește viitorul, marele success, zic eu pe care il va avea stilul sau în viitor, un viitor de 200 de ani, (vom fi moluște

ale conștiinței atunci încercând să ne imaginăm ce înseamnă sa fii om, om în secolul 21).

Anca face dragoste forțat cu cititorul presupunand ca acesta are nevoie de protecția și călăuză lui, de vindecare de scoaterea din stana de piatră în care trăim azi. Această boală de care vindecă Anca e supersofisticată și deci egal și bandajul, zeci de ani de medicină literară pentru a fi înțeleasă. În patru pagini de “text anca” treci prin 40 de ani de experiență personală, în cazul Avatarului 12 Comunism.

Încă din prima povestire, un necunosctor, un extraterestru poate reconstitui întreaga Romanie cu vecinii ei europeni, cu toate evenimentele istorice, climatice si georgafice în laborator și să funcționeze la prima cheie, trecând prin generală și liceu.

Jargonul romanului de stradă la nivel academic și apoi planetar, îl numesc si deci ca să-l savurezi pe Anca trebuie ca mai întâi să fi fost un golan de stradă, jigodie maximă, deci școala veții care el/ea apoi satul/a, aventuriera/ul a urmat o universitate cu doctorat ” **la paispe ani e nervoasă, dacă nu-i iese o linie, face scandal de tragedie, aseară mi-a recunoscut că ce-o fi apucat-o, conversație tibetană, orez himalaic, o iubesc, sună, n-aud, ca la tine, ba da, creația, am întrebat, pâine, tichete, vitrina albastră, tratează băieții cu indiferență, telepatie, în privire nerăbdare de a pleca, m-am gândit apoi la nepoțica lor leucemică, focuri de stins, se pronunțase,”** imagini peste imagini, reclame peste știri, anunțuri urgente peste filme de dragoste toate într-un vacarm peste trecutul și prezentul nostru fulgerator, un Jazzz, Jazz, Jazz textul lui Anca pentru că așa ceva nu se poate preda, pentru ca e unic și nu se repetă. Explozia povestirii e unică si ca atare creeaza în tine cititorul prin materialele experienței tale unice o unică experiență. O lingură de zahăr peste o durere de măsca nu se va mai repeta niciodată sincronizat cu segmentul citit și emoția textului. Dar și povestirea are momente de durere unica, de extremă durere și sărăcie compusă din rămășițele vieții create precum covorul oltenesc, din cârpe rămase, din haine rupte vechi și noi, neținând cont de nepotrivirea fibrei textile, dacă e naturală sau sintetică, din lemn, hârtie sau chiar metale, câteodata din păr de cal sau hârtie etc.” **Pedagogia orientală, gură la guru, garou în gară, aparte de templu aparat. I frig mi, I**

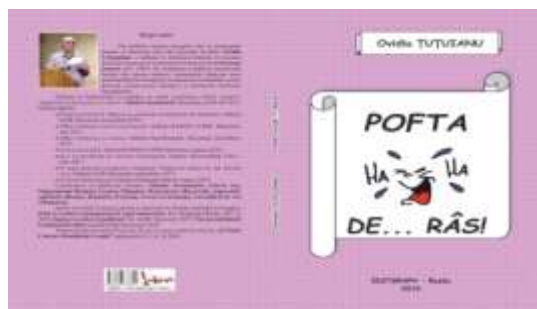
laibăr, freegdom. Înțeles-ai Zagreb în pofi da Londrei. Geta ziarista are cancer urcat la ganglioni. Țața Anica Stejar, masonul Devotto. Apărai apă, rai. La coadă la ouă, carnetul de muncă mi-a căzut în noroi. Terente în apă, respirând prin trestie. Elvira nu răspunde, da, Grete-Stelică. Ce-am mai tușit săptămâna asta.” Iar trairile anilor se scurgeau cu viteza fotogramelor prin proiectorul cinematografic personal. Viata e o caricatură, e un desen animat, niște păpusi din cârpe luate în serios, foarte luate, exagerat de mult luate de-a dura prin curtea cerului. Cineva acolo sus râde! Cartea Avatar 12 este un dar fiicei autorului.

GEORGE CORBU

(președintele Uniunii Epigramiștilor din România)

Un inginer umorist: Ovidiu Țuțuianu

(prezentare la lansarea cărții *Pofta de...râs*, București, 15 iulie 2019)

Scriitorul inginer Ovidiu Țuțuianu dă la iveală cea de a doua carte de umor. Prima, *D'ale lui Bulă*, a fost lansată, de asemenea sub egida AGIR, la 17 septembrie 2018. Am avut bucuria de a exprima și atunci aprecieri la adresa autorului, o personalitate a domeniului energetic.

Noul volum, *Pofta de ...râs* (Buzău, Editura Editgraph, 2019) ne amintește că dispoziția spre veselie, chiar dacă astăzi se manifestă în mai mică măsură, nu a dispărut, că ea trebuie întreținută, stimulată. Or, cărțile de umor îndeplinesc tocmai un astfel de rol. Așadar, să-l urmărim pe autor în demersul său binevenit de a descreți frunțile tot mai încruntate ale semenilor noștri care, în vechiul regim, îl inventaseră în acest scop pe vestitul Bulă.

Orice prezentare a acestei cărți de umor nu poate face abstracție de prefața scriitorului Viorel Martin, poet, epigramist ce are în comun cu autorul profesia de inginer. Este foarte greu de adăugat ceva la cele scrise de talentatul nostru confrate în introducerea sa la această carte în care sunt reprezentate toate speciile umorului, de la poezia umoristică la proza scurtă de aceeași factură, în care sunt abordate cu succes epigrama și fabula, se versifică cu o poftă insașiabilă anecdote evreiești, pe urmele lui Ion Pribeagu, sunt comentate inspirat, în catrene spirituale, tablouri ale unor pictori celebri, în sfârșit, se întâlnesc cronici și cuplete savuroase, probând inventivitate tematică și virtuozitate a versificației.

Multe din epigramele prezentate în volum au fost improvizate cu ocazia unor reuniuni colegiale după absolvirea facultății sau în memoria unor profesori iluștri ai Politehnicii bucureștene. Mai ales în cazul acestora din urmă, gestul este plin de semnificații, având menirea de a-i omagia pe cei care au contribuit la menținerea învățământului nostru superior tehnic la cote foarte înalte, recunoscute pe plan național și internațional.

Între aceștia se distinge numele profesorului Ioan D. Stăncescu, ”părintele termoficării din România”, o mare personalitate a științei și tehnicii românești, căreia autorul i-a consacrat, de altminteri, o cercetare monografică în anul 2014. Am avut ocazia să-l cunosc pe cel tocmai amintit, în perioada ministeriatului lui Mircea Malița, care a lăsat urme de neșters atunci când s-a aflat la conducerea Ministerului Educației și Învățământului (dec.1970-oct.1972). Profesorul Ioan D. Stăncescu funcționa în acel timp în calitate de consultant și expert ONU. Era un bărbat frumos, distins, îmbrăcat impecabil, un intelectual și un profesionist de înaltă clasă, un demn și autentic reprezentant al României în organisme internaționale de profil.

O altă personalitate cu care am venit în contact a fost profesorul inginer Constantin Dinculescu, funcționar superior în același minister, fost rector al Politehnicii, care deținea și funcția de președinte al Comisiei Superioare de Diplome. Nu știm să i se fi consacrat vreo carte, deși după părerea noastră o monografie care să-i cinstească numele ar fi necesară.

Cu aportul unor asemenea oameni excepționali, veritabili savanți, s-a construit o bază materială și o industrie ce au asigurat progresul țării într-o epocă atât de detestată astăzi. Să le păstrăm veșnică recunoștință și să le mulțumim celor care, asemenea profesorului inginer Ovidiu Țuțuianu, își fac o datorie de onoare din evocarea contribuției lor de mare și inestimabilă valoare la dezvoltarea țării.

Faptul că autorul ni-i reamintește prin intermediul unor catrene omagiale este de salutat, întrucât spulberă, între altele, prejudecata ce a funcționat și încă mai funcționează în privința inginerilor, anume că ar avea o pregătire limitată la domeniul strict de activitate, rămânând mai puțin sau deloc ancorați în cultura umanistă. Lucrul este fals, numele citate, cărora li se adaugă foarte multe încă, fiind ale unor oameni de temeinică cultură. O dovadă ne furnizează însuși profesorul inginer Ovidiu Țuțuianu care și-a pus semnătura pe zece cărți-în care este inclusă și cea de care ne ocupăm- între acestea figurând titluri ce atestă o profundă cunoaștere și implicare în cultura națională, precum "*Mihai Eminescu spirit enciclopedic*" și "*Mihai Eminescu și istoria*", ambele din anul 2015, dar și "*Să-l reconsiderăm pe Nicolae Densușianu*" (2017), istoricul pe nedrept subapreciat pentru lucrarea lui fundamentală "*Dacia preistorică*" (1913). De altfel, între distincțiile primite de autorul acestor cărți este și aceea de doctor honoris causa al Academiei Daco-Române.

În legătură cu conținutul cărții ce se lansează astăzi, ținem să remarcăm, în acord cu admirabilul prefațator, colegul Viorel Martin, excelența celor mai multe dintre epigramele existenete în paginile acesteia, îndeosebi a celor dedicate distinselor scriitoare Maria Sturdza-Clopotaru, Crina Decusară-Bocșan, Mihaela-Mariana Cazimirovici și Doina Bârcă, aceasta din urmă fiind strâns legată de Fundația "STOIKA", în calitatea domniei sale de secretar literar al revistei pe care această fundație o editează- ***Independența Română***-o revistă elegantă și de crez cultural și patriotic, așa cum sugerează și titlul ei. Aniversarea prilejuită de împlinirea a 5 ani de existență a respectivei publicații este consemnată într-un catren definitoriu pentru înaltele rosturi ale acestui așezământ cultural: *Un cincinal serbăm noi azi la Stoika/Fundație de suflet și succes./De nu-i zăpadă, tot umblăm cu*

troica:/Istorie, cultură și progres!" (p.36). Cităm, din rândul catrenelor vizând păcatele capitale (șapte la număr!) pe cel dedicat *invidiei*, în care epigramistul apare în postura de moralist: *Invidia e la oricine,/Un vierme-ascuns care te roade/"Râvnești la altul măi neroade,/Dar te distrugi întâi pe tine!"* (p.38).

Nu reproducem mai multe catrene, întrucât prefațatorul a pus în evidență, cu pătrundere și discernământ critic, tematica secțiunii de epigrame, cu exemplificările de rigoare unii dintre beneficiarii acestora fiind colegi de-ai noștri a căror prezență în sală o salutăm. O remarcă: autorul nu a scăpat de obsesia personajului Bulă, acesta revenind și în actualul volum, prin patru catrene (unul fiind epitaf), în care sunt valorificate "perle" ale acestui "erou" al unei anecdotici sui-generis care a agrementat "epoca de aur".

Am lăsat la urmă ceea ce considerăm a fi încă o coloană de rezistență a volumului: prozele scurte umoristice alcătuind secțiunea finală a acestuia. Autorul narează, cu dezinvoltură, situații al căror umor, fie el și amar, le conferă autenticitate. Ele, prozele scurte, ar putea constitui o revelație, dacă n-am ști că scriitorul Ovidiu Țuțuianu a debutat în suplimentul literar al revistei ***Univers ingineresc*** (2013) cu o astfel de proză, schița umoristică "*Candidat la medalii*", bazată pe o întâmplare înregistrată în biografia autorului. Însușirile certe de prozator îl recomandă pe autor pentru abordarea a tot felul de subiecte, reale sau ficționale, capacitatea sa de observație sau de invenție nefiind cu nimic mai prejos de aceea a umoriștilor profesioniști, în rândul cărora va trebui să-l așezăm de astăzi înainte. Stilul plăcut, atrăgător conferă acestor proze de mici dimensiuni indiscutabile, evidente carate estetice.

Prin noua sa carte, profesorul inginer Ovidiu Țuțuianu pășește cu dreptul pe terenul umorului de calitate pentru care manifestă o înzestrare naturală. Ne place să credem că cititorii se vor conforma zicalei-proverb, valabilă în domeniul culinar potrivit căreia "pofta vine mâncând!" și-i vor testa veridicitatea lecturând această carte care, cu certitudine, le va stârni pofta...de răs pe care le-o dorește autorul, căruia îi dorim să-și pună semnătura pe tot mai multe studii și cărți de speialitate și de beletristică, felicitându-l pentru reușitele de până acum.

Prof. GEO CĂLUGĂRU
PELERIN ÎN ȚARA ZBORULUI

Autor a unsprezece volume de poezie, care l-au precedat pe cel recent, la care ne referim aici, poetul **Marian Dumitru** supune atenției noastre volumul intitulat „**Pelerin în țara zborului**”, Editura Betta.

În ordinea cronologică a apariției, celelalte cărți sunt: „*Oglinda nevăzută*”, „*Cântec din vremea eclipsei*”, „*Ochiul zimbrului*”, „*Divina muzică de uragan*”, „*Faguri sălbatici*”, „*Eleganții atomi ai frumosului*”, „*La o ceașcă de lună*”, „*Maria lacrimilor mele*”, „*Fiorul cu inel de aur*”.

Poetul Marian Dumitru este un creator experimentat și comentat favorabil de mulți recenzenți, de la Geo Dumitrescu, Ion Dodu Bălan, Ion Rotaru și până la Emil Lungeanu.

Domnul Ion Rotaru i-a consacrat poetului Marian Dumitru un întreg subcapitol în istoria sa, considerându-l pe acesta un liric extrem de lucid. Ion Dodu Bălan a fost cucerit de Marian Dumitru datorită „varietății tematicii, profunzimii și îndrăznelii gândurilor, noutății surprinzătoare a expresiei”, întâlnim aduse în poezie evenimente mărunte de viață literară și din cea a boemei Bucureștene pe care a frecventat-o alături de figuri ajunse celebre în domeniu, precum Teodor Pâca, cel căruia mai demult și Tudor George (Aho) îi dedicase un sonet în care susținea că: „Bețivii mor ca arborii în picioare”. Aceluiași pasionat al cârciumilor, poetul Marian Dumitru îi închină „Balada căderii cu stil”, din care mi-au reținut în mod deosebit atenția versurile: „*Nu țipa niciodată, nu mormăia des, / Era ocupat până peste cap, cu geloasa / Gravitație, / Care îl vrea doar pentru ea: „Munca la păstrarea echilibrului, / La ajustarea verticalității, / Șimțea că e drept ca funia în sac, și prea bătea la ochi, la km zero*”

Domnul Marian Dumitru are umor, e spiritual, știe să braveze chiar și atunci când subiectele/ pe marginea cărora glosează cu talent și măiestrie, sunt dintre cele mai serioase, cum se întâmplă în „*ritual cu țării*” în care, nici mai mult nici mai puțin, ciocnește paharul de „cer” cu Dumnezeu și în final exclamă: „*Ei, așa euforie, mai rar! / Și, înviorați spargem paharele/ de Zidul dintre noi.*”

Aflat la cârciumă cu o sticlă de vin în față, poetul nostru e ispitit să filosofeze, privind alcoolul din pahar: „*Aceste puteri, adunate în cupă/ Vor să tragă tăcerea de limbă, / Pentru un scop neclar, încă mie, / Mă uit la aceste, numite popular, / Sticle de băutură, / Un fel de peșteri verticale cu picturi, / Iar, de acolo, vietățile suprarealiste / Se uită la mine, / Când bănuitoare, când mimând lenea*”.

Să cunoască în profunzime realitatea vieții, poetul și-a însușit și un altfel de limbi, iar efectul este cel scontat: „*Păcat, mare păcat, / Pentru cârciumile închise ca mine. / Emoție sub lupa tăriei, / Clădită din valuri, văzduhuri și zmei / Ieri cu mânie, astăzi, cu pace. / Vinul te minte frumos/ adevăr de aur, aliat istoric, / Dar merită să guști această înșelăciune, / Paharul plăcut e bun și e rău / E ca diamantul topit într-o vorbă memorabilă, / dar neclară ca otrava lentă/ A trecerii timpului.*” (Baladă în limba tăriei)

Prof. GEO CĂLUGĂRU
EDUARD DORIN ENE – POET AL IUBIRII
DE IUBIRE

La jumătatea ultimului secol al mileniului trecut, încă o floare, bătea la poarta vieții. Acesta se deschidea spre o altă lume, decât cea în care **Eduard Dorin Ene**, se impusese la vârf, printr-o inepuizabilă sete de cunoaștere și curiozitate.

În capitala spirituală, de suflet a românilor, municipiul Iași, unde s-a născut, urmează liceul teoretic, al cărui nume este cel al Cehlăului prozei românești, Mihail Sadoveanu, azi Colegiul Național. O minte brici, oțel de spadă de Toledo, îi susține efortul intelectual, răsplătit de rezultate strălucite, uimindu-și și profesorii și colegii de la Școala Militară de ofițeri activi de tancuri și auto „Mihai Vitezul”, din Pitești; Universitatea „Politehnica București” – Facultatea de inginerie mecanică, specializarea echipamente termice; Universitatea Spiru Haret, Facultatea de Drept; este doctor în științe inginerești (domeniul electronică și telecomunicații. Mecatronică).

Înzestrat de la natura cu dimensiuni fizice mai puțin obișnuite, care i-au creat mamei sale unele probleme. Acestea i s-au întipărit în

memorie, ca urmare a reproșurilor pe care le adresa, în glumă, fiului atunci când o supăra. Dumnezeu l-a ajutat să conștientizeze de timpuriu, partea de lumină a sufletului său. Tot cu sprijin divin, acesta a izbutit să înmulțească și să-i de strălucire talentului, ce i-a fost dăruit. Un suiflet sensibil ca al domniei sale, era inerent, să răspundă cu iubire, iubirii însăși care este ca Poezia, această regină neîncoronată a literaturii și, să-și asume, de bună voie, „*dulce-amară răstignire pe crucea verbului a fi*”, aceasta, fiind gustul ce însoțește nașterea poeziei.

Până la apariția acestui volum de poezie „**Pădurea se-nchină**”, girată, la timp, fiindcă niciodată nu este prea Terziu, să îndrăznești, când, îți iese în cale, cel ce a ajuns să-și spună „*editor și prieten*”. Inspirat de un mare bismuitor, căruia i-a implantat nu „n”, în numele său foarte cunoscut Petre Ispirescu, a devenit Inspirescu – editura prestigioasă unde dl. Eduard Dorin Ene și-a tipărit cartea la care mă refer. Între timp, Eduard Dorin Ene, publicase „*Modelarea asistată de calculator a sistemului de răcire la autovehicule*”, Editura Forțelor Aeriene „Henri Coandă”, Brașov, 2007, și alte două volume întru cinstirea memoriei fratelui său, „*Dorința îngerului*” și „*Mică ești eternitate*”, epigrame, poezii- In memoriam Veron Ene. Înzestrarea aparte a poetului îl întâmpină pe cititor, încă de la copertă, în care sugerează, poezia locului, care trece, pe nesimțite, în cea a logosului, cuvântului ce naște trăire, ce îmbogățește mintea și sufletul, atât al creatorului cât și al cititorului.

La fel ilustrația interioară care e simplă și plină de expresivitate. Am fost bucuros, citindu-i cuvântul cu care își întâmpină cititorii, să găsesc destule asemănări între gândurile noastre. Sigur că, prețuind pe cineva din relațiile cotidiene și apoi să-l redescoperi, în intimitatea relației lui cu pagina albă, ce devine mărturisitoare, în urma travaliului creatorului, relația cu acel semen capătă o altă dimensiune, devine poarta ce ți se deschide, spre el, cel adevărat.

Volumul „**Pădurea se-nchină**” conține trei componenete esențiale în privința însemnătății pe care le-o acordă poetul. Este vorba despre *Iubire, Omagiu și Poem social*. Mă voi referii pe scurt la fiecare în parte, nu înainte de a constata, nu cu surprindere, ci firesc, euforia și înțelesul adânc al „*armoniei codrului bătut de gânduri*” din poezia eminesciană, filtrată prin

gândirea și sensibilitatea acestui poet pe care îl prețuiesc.

„*Iubiri*”, prima parte a volumului se deschide cu „*Parfum de femeie*”, din care zice și crede poetul că „*s-a născut eternitate*”. Același parfum reprezintă „*Tot ce lumea definește, e-o mireasmă dumnezeie*” adică dar al lui Dumnezeu.

Prin excelență un hedonist, un adept al iubirii telurice, concrete îi intuiește și exprimă incandescența. Aceasta naște înfierări incredibile pe care poetul le invocă în epitete, ce accelerează bătăile inimii și îi crește temperatura, „*ea este o nimf-a dulcilor plăceri*”; „*punte-a timpului de ieri, adăpost de contrarii „născătoare de amoruri*”, și „*conflicte de durată*”; este „*mama vizionară*, dar și soață adorată”, „*stimulent de apă vie*”, și dorință arzătoare,.. Pe măsura trecerii timpului, incandescența faptului de viață se diminuează până la dispariție, încât, până „*Și parfumul de femeie se topește-ncet sub soare*”. Ne ia în stăpânire neputința- lumina iubirii se prefăce în „*Umbră vechilor idile, amalgam de neputințe/ triumfă cele consemnate în*” Dăruind capacitate de creație și prin aceasta, de a lăsa urme, amintiri, semne scrise Dumnezeu îi dăruie omului creator dănuire în timp, nemurire. De aceea, orice pomenire a cuiva, o răsfoire de carte este o înviere din uitare a celui care a scris-o.

În secvența „*Omagiu*”, poetul Eduard Dorin Ene, înalță o coloană de lumină părinților („*Omagiul mamei - „Nici nu gândești ce mult mă doare golul/ Lăsat în urmă de făptura-ți mică/ Ce-ntruchipa esența a tot ce-nseamnă dorul/ De glasu-ți dulce, suav de mămică*”) Există, ne spune poetul și „*Dilema părinților*” pe care ne-o traduce cu o sensibilitate ce doare „*Orice părinte e-o dilemă, un amor încoronat/ Existență efemeră, suflet blând cu un păcăt/ Ce se duce către astre și ne las-un gol imens/ Rămânând pe această lume fără-al nostru unic sens*”.

Din ciclul „*Poem social*”, poezia „**Pădurea se-nchină**” care dă și titlul volumului, este un recurs la memorie, urmarind resuscitarea interesului pentru istoria neamului nostru, îndemnând la recunoașterea și prețuirea simbolurilor vitejiei strămoșilor noștri.

Țării îi sunt coloană de tărie întru echilibru, munții, iar simbolul de înțelepciune este Sfînxul. Străjerul este arborele, simbol al dănuirii. Trăinicie și vigoriei neamului românesc.

Poetul este revoltat și deplânge jefuirea banditească a pădurilor cu complicitatea ticăloasă a conducătorilor politici „*Dar azi se-nchină și copacii că nici de cruci n-ajung/ Plânge pădurea, plâng și frații, totu-i un plâns prelung*”.

Ionel N. MARIN

**”Rugul aprins sau fericirea de a-ți vedea visul împlinit”, autor Genoveva Simona MATEEV,
Editura Bogdania, 2019**

Zbor albastru spre împlinirea visului

Doamna Genoveva Simona MATEEV din orașul viilor, Odobești, încă din primul volum de poezii *”Creanga de cires”*, apărut în anul 2012, ne surprinde printr-o vitalitate debordantă, dăruindu-ne clipe de tandrețe, o magie a unei iubiri sincere, dezinteresată, înălțătoare. Poeta Simona MATEEV în volumul *”Rugul aprins sau fericirea de a-ți vedea visul împlinit”*, mărește aria de exprimare poetică, lărgeste izvorul poetic din sufletul său, transformă Poezia într-o sărbătoare a vieții, a omului contemporan. **”POEZII /creează tablouri/fără să atingă vre-o pânză”... zidesc fundații, frumosul și ”vorbesc în parabole /declanșând lumina”, provocând cele mai frumoase trăiri omenești.**

Omul, creație divină, părticică din lumină Dumnezeiască, este excelent prezentat în versurile:

”fiecare din noi /praf de stele /respiră parfum /de speranță /fără limite /zbor albastru /cu translucide aripi /fiecare din noi /o lumină /ce poartă semnul Lui”.

Poezia vieții ***”un amestec de lumină și umbră”***, un rug aprins, o flacără creatoare de vise și de speranțe. Autoarea vede lucruri, imagini, stări dincolo de cuvinte și zboară ***”cu aripi din slove”***. Poezia pentru domnia sa este ***”o stea arzând”***, ce pornește din inimă.

Dragostea față de semenii, viață, natură, patrie, față de adevăr și-o exprimă sincer, cursiv, convingător.

Iubirea, cel mai frumos și profund sentiment, o manifestă plenar în toate anotimpurile, metaforic, prin versuri solare, adesea atipice și totuși udate de farmecul luminii cerești. Iubirea ne aduce zâmbete, înflorește, rodește, e vraja nemuritoare ce ***”se-nalță în lumină”***. Foarte sugestiv și doar nouă oamenilor ne este dat să trăim din plin astfel de frumoase sentimente.

Din inima poetei Mateev cresc poezii, poeme și dăruindu-ne o părticică din sufletul său minunat, ne îndeamnă la iubire, să-i asigurăm sufletului aripi către zbor și împlinirea viselor, a propriilor idealuri.

Crezul poetic este reliefat, convingător, în poezia ***”Îmi doresc”*** (pag.115).

...”urc cărarea pieptiș către Țara Minunilor /strângând aripile și ținând răsuflarea /îmi umplu până în margine sufletul /cu versul plin de iubire /strunele inimii vibrează /râzând de bucurie /printre gene lăsate /parfumul lui de stepă /tulbure amar cutezător /s-a oprit pe strada mea /cu o mirifică poveste /îmi întinde mâna /fără limite /dau drumul la frâne”.

Poeta Genoveva Simona MATEEV, creator de punți ale iubirii, ca un magician dăruiește frânturi de miracole și misterioase ecouri, invită pe cititori să parcurgă și să trăiască, prin labirintul anilor, extraordinarele daruri cerești, să prețuim și iubi comorile vieții. Și pentru că există remedii pentru îmbunarea timpului, printre care: amintirea copilăriei, scrierea cărților și dragostea, vă îndemn să vă delectați cu poezia doamnei Mateev și cu certitudine veți deveni mai bogați. Felicitări pentru acest deosebit volum de poezii, al cincilea și desigur vor urma și altele care vor consolida și mai mult vocea sa lirică, profundă și armonioasă. Un nou vis împlinit, încă un pas pe drumul către eternitate.

Ion C. ȘTEFAN

**Gabriela STANCIU PĂSĂRIN, *Elegii*
din *Caietul Albastru*, Editura Fast Editing,
București, 2019**

Paralele lirice

Rareori mi s-a întâmplat să întâlnesc o suprapunere mai armonioasă între opera în proză a unui scriitor talentat și creațiile sale lirice. Mă refer la o apariție victorioasă în cenaclurile literare bucureștene, a scriitoarei Gabriela Stanciu Păsărin, cu un debut întârziat, dar puternic și semnificativ, situându-se, deodată, în partea de sus a speranțelor certe.

Romanul său, în două volume, *Am fost sau nu* este un omagiu adus adolescenței și tinereții, într-o vibrație sentimentală puternică, îmbinând narațiunea la persoana a treia cu un lirism în planul doi, adică acea revărsare afectivă, culeasă dintr-un *jurnal intim*, valorificată în paralel cu acțiunea propriu-zisă a cărții, ceea ce mărea implicarea sentimentală a cititorilor. Bănuiam că, dincolo de acele pagini, luate dintr-un *caiet albastru*, se află mai mult și altfel exprimate.

Și iată că prezumția mea s-a adeverit ulterior, prin tipărirea unui volum de minunate versuri: *Elegii din Caietul Albastru*, cuprinzând creații elaborate între anii 1967-1990, ca niște picături de rouă ori de lacrimi, din viața sentimentală a acestei sensibile arhitecte-scriitor.

Am căutat cu atenție corespondentele între proză și poezii – și am găsit cu prisosință!

Iată câteva dintre ele, într-un paralelism semnificativ! Pentru început, autoarea își exprimă independența de gândire, și libertatea de creație,

ca un fel de testament literar, dar și ca un regulament moral de comportare, impus tinerilor care o curtau: „Zadarnic/ încercați să vedeți/ infinitul,/ alergând jucăuș/ în grădinile mele/ ascunse și caste,/ când nopțile voastre/ sunt prea simple nopți/ pentru visele mele albastre!” (*Celor de dincolo de mine*, p.7).

Apoi, începe o delicată derulare lirică, dezvăluind zbuciumul sufletească al unei tinere în continuă evoluție sentimentală, prin delicate versuri autoreferențiale: ”Îmi zbat/ în semnul meu/ de întrebare/ cu lacrimile-n zâmbet/ deznădejdie” (*Răspuns*, p.9). Sau: „Eu, șoapta sfârșitului/ și a nesfârșitului,/ a vieții și a morții/ și-a gândului meu” (*Cântec destăinuit*, p.10).

Tensiunea iubirii pentru ființa aleasă crește într-o înălțare astrală: ”Hai, iubitele cu ochii negri/ așterne-ți catifea sub genele/ lungi, / hai, arcuiește-ți cald/ buzele tăcând/ și-nvelește-mă/ cu atingerea palmelor tale” (*De seară*, p. 59).

Iată o culegere sintetică, de-a lungul atâtor ani, în numai 60 de pagini, ceea ce ne-a spus autoarea (în proză) în aproape 800 de pagini, în două volume, despre aceleași esențe și sentimente asemănătoare.

Deși, de-a lungul anilor, am scris și eu versuri și proză, pe aceleași coordonate morale, în cazul doamnei Gabriela Stanciu Păsărin prefer versurile sale, ca o expresie solară a ceea ce este mai delicat și mai sensibil în sufletul ei.

DIN CREAȚIILE TINERILOR CREATORI PREMIAȚI LA FESTIVALUL - CONCURS DE CREAȚIE LITERARĂ BOGDANIA.

CONUNOV ELVIRA (Chișinău)

Doamna **Elvira Conunov** născută la data de 11.07.1994 în satul Dolna, Raionul Strășeni, Republica Moldova este absolventă a Facultății de drept a Universității din Chișinău.

A obținut **Premiul II**, secțiunea poezie la Festivalul-concurs internațional de creație literară **BOGDANIA**, ediția a VIII-a, 2019, București.

PE ARIPI DE CLIPĂ

A scrie înseamnă să poți înțelege tăcerea care se lasă în odaia unde tu și dorul răsfoiești albumul cu clipe, simți gustul regretelor și acea îmbrățișare a vremii care oricum îți adie trecerea anilor.

Poezia e acea metodă prin care poți opri timpul și privi lumea cu alți ochi, poți spune ceea ce uneori este inoportun de a spune unei persoane.

Nu în toate cazurile poezia reflectă ceva personal, uneori ea exprimă tabloul rece al lumii privit de la distanță, văzut și simțit în ochii trecătorului grăbit undeva; schițe ale acestei vremi în care se pierd oarecum valori transmise în care sentimentele devin mai reci, în care depărtarea și străinătatea au gustul pâinii pusă pe masa copilăriei. Vremea în care zâmbetele nu mai sunt așa sincere iar persoanele își schimbă măștile ca la teatru.

Pentru mine poezia este mai degrabă un dialog cu gândul, o metodă de a privi lumea, de a încerca să înțeleg percepțiile emancipate ale timpului și de a regăsi acea atmosferă de calm.

Uneori să scrii e ca și cum te-ai juca cu cuvintele, le-ai dezmiarda dându-le rime și viață, anume ele poartă amprenta clipei.

Scriind, tu călătorești liber atât în trecut cât și în viitor, poți trece hotarele de la un sentiment la altul, ești liber să spui ce gândești, ce simți.

Pe aripa clipei, cresc speranțe,
Crește dor.
Crești tu fericit,
Crești tu luptător.
Se năruie vise
Se aprinde speranță
și crește în iubire
dorința de viață.
Pe aripa clipei
Se destramă iubire
Și tot ea te-nvață:
Crede în tine.
Pe aripa clipei
Zâmbește amintirea
Icoană de dor
Ce-ți alină privirea
Pe aripa clipei stai tu,
Stă și ea.
Stă lumea întreagă,
Stă lumea ce vrea
S-o poată opri
În inima sa.

Leagăn de vise ...
Mai ții minte în leagăn de vise,
Copile,
Cum crește poveste,
Cum crește iubire,
Cum crești dezmiardat,
De glasul de mamă.
Cum crești fericit
Cu zâmbetu-n seamă.
Cum stai liniștit
Și grijă nu ai
Caci ești fericit
În a dragostei rai.
Tu ești norocos
Ca ai mamă, ai tată.
Ai zorii de ziuă,
Ai dragostea toată.

Oglinda clipei
Privesc în urmă amintirea
Ecou a clipei ce-a trecut.
Și-a scuturat în timp povestea
Ce am iubit, ce m-a durut.
Ce am depănat-o în colț de casă
Lângă fereastră-ncetșor.
Privind cum zarea se destramă
Și te îndeamnă-n noul zbor.
Privind cum timpul desenează

Pe chipuri linii, riduri mii.
 Și-n plete albul îl așază
 Și noi nu mai suntem copii.
 Și nu mai e bunica-n casă
 Să te aștepte să revii.
 Și-n sat, pe ulițe, nu umblă
 Zâmbind și alergând copii.
 Și satele rămân mai triste
 Din farmec și-au pierdut ușor
 Iar tu rămâi oglinda clipei
 În care se reflectă un dor.

Tu, cerșetor de clipe,
 Turiști prin amintiri,
 Oprește-te o clipă
 Și-ncearcă să revii.
 Grăbit din depărtare,
 Din goana după bani
 Un pic în casa mare,
 În camera cu ani
 În care stă în colț
 Icoana ș-un covor
 Iar pe perete-n față
 O poză a anilor
 În care tu erai
 În brațele de mamă
 Și fără să știi
 Iubit fără de seamă
 Si-n mijloc masa care
 Vă aduna acasă
 C-o vorbă, cu-n sărut
 Cu dragoste la masă.
 Tu, cerșetor de vise,
 Oprește-te din zbor.
 Fă un popas la umbra
 Trecută a anilor.
 Privește iar câmpia
 Ce poartă pașii goi
 Și asfințitul care
 Se oglindește-n ploi.
 Deschide fila vieții
 Din cartea cu amintiri
 Și nu uita ce-nseamnă.
 Să fim în inimă copii.

Tu vezi cum clipa
 Săruta tăcerea.
 Dezleagă misterul
 Și uită durerea.
 Te sărută pe creștet
 Și apoi pleacă în zbor

Se oprește la răscrucea
 Dintre tine și dor.
 O ții parcă-n palmă
 Și ca visul dispăre.
 Te culci copil
 Și te trezești om mare.
 Te grăbești ca să faci
 În viață ceva
 Dar clipa e scurtă
 Și trece repede
 Da.

Ne grabim să ajungem
 Și timpul gonim
 Dar uităm să prețuim clipa.
 Uităm să trăim

Pași desculți ce aleargă
 Pe câmpia în floare
 Și zâmbete nevinovate
 Răsună
 În asfințitul de soare.
 Copii, ce am crescut
 Fără a ști
 Că viitorul
 E o colivie mare
 De unde-ți iei zborul
 Peste hotare
 Cu lacrimi pe față
 Chiar dacă doare
 Tu pleci
 Și lași în urmă
 Copiii ce nu știu
 Că sărăcia te-alungă
 Nu știu
 Că însăși politica-i teatru
 Că iese un actor și intră un altul
 Ei știu că e frig
 Și că-i doare
 Și așteaptă a mamei îmbrățișare
 Dar nu-i,
 E plecată
 Peste hotare.

ce stranie
 Este fericirea
 Azi e din plin în viața ta
 Iar mâine te trezești cu lacrimi
 Si-ncepi din nou a căuta
 În asfințit același farmec
 În iarbă, în zare și în dor
 Dar caută întâi în tine

acolo este al său izvor.
 Nu-i fericirea pretutindeni
 Ea este-n suflet, viața ta
 Ești fericit și atunci când poate
 Se năruie câte ceva
 Relațiile prieteniei
 Sau cazi și plângi
 Dar poți ierta
 Tu te ridici, un luptator
 C-o înfrângere în urma ta
 Dar totuși poți fi fericit
 Că ai dorința de-a lupta
 Ai vise
 Ai planuri de-mplinit
 Ai scopuri de atins
 Ai ceea ce nu toți pot avea
 Tu ai lumină-n ochii tăi
 Tu poți pași, tu poți spera
 Nu stai în colț după fereastră
 S-aștepti să vină cineva
 Străin dar să te ia acasă
 Să stai și tu la masa ta.

Noutăți editoriale

Ionel MARIN despre volumul *Eu, poezia și Dumnezeu*, autor Adina Corina Panfil, Editura Bogdania, 2019

Doamna Adina Corina Panfil, din municipiul Adjud, a debutat editorial în anul 2017 cu

volumul de poezii *Îi pasă Timpului de mine*, Editura Armonii Culturale. Poetul Nichita Stănescu afirma: "Poezia nu este numai artă: ea este însăși viața, însuși sufletul vieții. Fără poezie omul nu s-ar distinge de neant". Poetul este oglindă a timpului, flacără nestinsă a infinitului, troiță vie a vieții. În acest al doilea volum de versuri, intitulat sugestiv și convingător "**Eu, poezia și Dumnezeu**", poeta Adina Panfil ne prezintă un deosebit colaj de poezii cu dorința sinceră de a ne regăsi, de a medita la prezent și a privi cu hotărâre și demnitate către viitor. Însetată de lumină și iubire, autoarea cărții "bea versuri din prezent", afirmând că:

"Poezia mi-a fost dăruită ca o binecuvântare, de către Dumnezeu", devenind văpaie, ecou, râu și mir, umbră vie a pomului vieții nu în România, țara dorului, ci în Italia unde lucrează ca asistentă sanitară. Ziua și noaptea, în fiecare anotimp ruga-i primită de părintele ceresc, o rugăciune albastră pentru părinți, rude, pentru românii de pretutindeni și întreaga lume. Fără poezie nu am ști ce este visul și fără Dumnezeu am fi o "rană sângerândă" și doar când hrănim iubirea "Dumnezeu respiră în noi". Scoate în evidență relația strânsă dintre poet, poezie și Dumnezeu reliefat cu substanță în primul poem **Eu, poezia și Dumnezeu**.

Este foarte necesar și benefic dublul mesaj al cărții, un mesaj profund umanitar, dar și unul creștin, trăit și preluat de la părinți și înaintașii noștri. Poezia sa izvorâtă din lumina sufletului, din însăși trăirile cotidiene, curge prin cuvinte transformându-se în: "un val, o mare, o cărare", răspândind un parfum aparte, o aromă fină, distinctă. În ființa sa freamătă razele iubirii, vioara inimii și prin dăruire s-a metamorfozat într-un arcuș magic pentru toate anotimpurile vieții. Păcat că nevoile și lipsa locurilor de muncă a determinat și pe fam. Panfil să caute o nouă posibilitate de afirmare și a găsit-o în Italia, în apropiere de Roma. Trăind departe de țară, dorul este puternic și prezent, ne îndeamnă să ne iubim patria, printr-o iubire sinceră, constructivă, înălțătoare. Iubirea, cel mai frumos sentiment, o prezintă prin versuri solare, cu o tandrețe aparte, înflorind în sufletul cititorului petalele luminii cerești, culorile curcubeului.

Poeta Adina Corina Panfil, ca un magician răspândește frânturi de miracole și misterioase ecouri, invită pe semeni să trăiască frumos,

demn, să prețuiască comorile cerești și ale vieții, precum în poezia Eternitate. Consider acest demers ca un zbor reușit spre împlinirea visului suprem. Un frumos vis realizat s-a transformat într-un nou pas pe drumul către eternitate.

Ionel MARIN despre volumul Simfonia gândurilor mele, autor Doina Bârcă, Editura Fast Editing, București, 2019

De câțiva ani o cunosc pe distinsa **doamnă Doina Bârcă** și în anul 2018 a fost și în juriul Festivalului de creație literară Bogdania, oferindu-i de mai multe ori Diplomă de excelență pentru poezie și promovarea literaturii și culturii române. Este o poetă talentată, sensibilă și în același timp profundă în idei, sentimente și trăiri. Este o luptătoare victorioasă, un univers liric aparte în care magia cuvintelor și-a găsit un bun loc în sufletul său. Fire deschisă, uneori incisivă dar onestă și puternică în realizarea proiectelor de anvergură ale Fundației Literar-istorică Stoika a cărui secretar este. Iubește sincer și cu toată ființa sa familia, țara., viața. În poezia „IUBESC VIAȚA” afirmă: „Iubesc viața cu tot ce îmi dă ea,/ E tot frumoasă, cu bune și cu rele.../ C-un singur gând nu mă împac:/ Să-mi iau la revedere de la ele”. Iubește satul natal, natura cu toate frumusețile ei și este mereu apropiată de cei doi nepoți ai săi, Maria și Iulian-Andrei, pe care-i divinizează și le-a dedicat duioase versuri.

Poeta Doina Bârcă prin volumul „**Simfonia gândurilor mele**” retrăiește treptele vieții și ne oferă răsăritul anotimpurilor, curcubeul sentimentelor, fascinația unor gânduri

și vise înmiresmate de căldura simfoniei astrale. Călător de-o clipă Omul ca și visul își are rostul lui și este bine conturat în poezia „Castelul din vis” pe care o redau în întregime:

„În castelul vechi din vis,/ Viața cu noi a renăscut./ M-am bucurat,/ Eram în zodia uitării amândoi,/ Când floarea sorții peste noi s-a scuturat./ Era un vis în care ne-mbrăcam,/ Cu toamne în culori învăpăiate.../ Se legăna tăcerea în hamacul mov,/ Noi hoinăream pe cărări neumblate./ O mână fermecată ne-a trezit,/ În timpul ce trecea nepăsător./ M-am agățat de el să îl opresc,/ El mi-a șoptit: EȘTI SIMPLU TRECĂTOR”.

Dânsa va rămâne veșnic tânără prin doruri și dăruire a parfumului vieții. Se roagă și solicită ajutor divin - „Ajută-mă Doamne să mai iubesc, Nu-mi lua răsăritul de soare din mine”! Lucian Blaga afirma: „Poezia este un veșmânt în care ne îmbrăcăm iubirea și moartea”.

Doamna **Doina Bârcă** îmbrăcată în haine de lumină, a urcat noi trepte către eternitate și este un bun exemplu de urmat pentru fiecare dintre noi. Vă îndemn să citiți, să vă delectați sufletul cu recentul volum de poezii „Simfonia gândurilor mele” și veți deveni mai puternici și mai buni. Sincere și călduroase felicitări!

Ionel MARIN despre volumul Tangouri potrivite...în stil englezesc, autor Nicu Doftoreanu, Editura Astralis, București, 2019

Poetul **Nicu Doftoreanu** a debutat în anul 2002 și publicat 12 frumoase volume de poezii. Am

avut bucuria să public în revista Bogdania mai multe poezii și toate având prefixul „Tangou”, o legătură strânsă a mesajului poetic cu dansul și muzica. Tematica o tratează când cu delicatețe, când cu ironie, ori înțelegere dar întotdeauna cu maturitate și bună credință. Ne îndeamnă la umanitate, onestitate, curaj, solidaritate, cultivă adevărul și bunele maniere. Poetul iubește intens viața, pe semeni, indiferent de vârstă și dedică sub semnul tangoului o bogăție lirică, inconfundabilă și înfloritoare.

Din toate anotimpurile și treptele vieții a cules razele de lumină și iubire și ni le oferă cu drag, cu multă afectivitate. Ca un bun psiholog, sociolog, educator, filozof, meditează asupra marilor probleme ale țării, lumii, vieții, reușind să lumineze tâlcul, rostul și să ne incite la o meditație profundă și reparatorie. Adevărul inclusiv cel istoric îl scoate în evidență cu abilitate și prin propria implicare devine și mai convingător. Iubește România și pe români și speră în renaștere, într-un viitor mai bun.

În antologia româno-engleză „**Tangouri potrivite...în stil englezesc. Fitting tangos...în English Style**”, cuprinzând 33 de tangouri literare, poetul **Nicu Doftoreanu**, un incurabil îndrăgostit de poezia în ritm de dans, devine și un actor când comic, trist ori bucurios în funcție de gânduri și ideile pe care dorește să ni le transmită. În sufletul său a rămas vie copilăria și ca un tânăr luptător, iubitor de părinți, bunici, înaintași, ne reamintește că suntem datori să lăsăm o frumoasă moștenire urmașilor noștri. În poezia Tangoul vârstelor pierdute (pag. 140) poetul îl întreabă pe Măritul Domn (PĂRINTELE CERESC): Ce lucru nu se vinde? și tot el răspunde: „Știu: Nu se vinde Vântul, Dorința, Depărtarea, / Nu se vinde Gândul, Speranța, Remușcarea, / Nu se vinde Dorul, Durerea sau Uitarea”...Interesant și foarte util să căutăm noi înșine răspunsuri și mai ales să ne situăm de partea binelui și normalității.

Cum timpul nu-i de cumpărare, n-are milă de noi se cuvine să-l prețuim mai mult și să oferim cu drag picături din el semenilor noștri. Frumoasă carte, cinstei cui te-a scris. Felicitări!

„**Cartea** este cea mai complicată și cea mai măreață minune dintre minunile create de omenire în calea ei spre fericire”- **Maxim Gorki**

Evenimente culturale

Dublă lansare de carte la Cercul scriitorilor ingineri „Literar Ing.” din București

La începutul ședinței, domnul Nicolae VASILE, președintele cenaclului, a anunțat că, astăzi, 15.07.2019, avem o ordine de zi foarte încărcată și că va trebui să ne încadrăm în timpul rezervat manifestării. Pentru început, domnul Nicolae VASILE face câteva mențiuni privitoare la proiectul literar al cenaclului, și anume acela de a edita un **volum omagial** cu privire la **împlinirea a 10 ani** de activitate a cenaclului, care se va lansa în anul 2023. Proiectul este reconfigurat, având următoarele cerințe minimale pentru cei care doresc să fie incluși în volum:

- autorii să aibă minim 3 volume publicate;
- autorii să aibă un profil literar realizat de un scriitor cunoscut cu activitate în domeniu;
- grupările/asociațiile literare vor fi prezentate de șeful/președintele acestora, prezentarea putând cuprinde atât texte, cât și fotografii, în total circa 10-15 pagini.

Apoi, domnul Nicolae VASILE amintește că ședința de azi are trei părți, și anume:

- Lansarea volumului „**POEMELE UNIRII**”- Antologie de poezie contemporană”, editat de domnul Dumitru BUȚOI de la **Asociația Cultural-Umanitară** „**LUCEAFĂRUL DE VEST**” din Timișoara;
- Lansarea volumului de epigrame „**POFTĂ DE RÂS**”, al domnului Ovidiu ȚUȚUIANU, membru al cenaclului nostru;
- Lectură liberă a membrilor cenaclului.

Pentru a ne încadra în timp, s-a trecut rapid la prima parte a programului.

I. Lansarea volumului **POEMELE UNIRII**. *Antologie de poezie contemporană*

Mai întâi, domnul Nicolae VASILE a făcut o scurtă prezentare a domnului Dumitru BUȚOI, arătând că dânsul, deși este inginer, are o activitate îndelungată în domeniul literar, mai precis din anul 1983, când a înființat LUCEAFĂRUL DE VEST. În ultimii ani, a colaborat cu cercul nostru, inclusiv prin publicarea de materiale din partea unor membri ai cnaclului nostru. **Domnul Dumitru BUȚOI**, care a început prin a menționa că acest volum este o *sinteză de poezie patriotică*, o *carte de suflet și iubire*, la care și-au adus contribuția **100 de poeți** contemporani, în anul în care s-au împlinit **100 de ani de la Marea UNIRE**, cu speranța că vom învăța din *jertfa pe altarul unirii* a strămoșilor noștri și că cei ce ne vor urma, vor nutri aceleași sentimente ca noi și că vor promova spiritul național românesc. Deoarece *poezia ne unește pe toți*, volumul cuprinde poeți din țară, din BASARABIA și BUCOVINA, dar și din diaspora românească, care nu și-au uitat rădăcinile și apartenența la spiritul românesc. În final, mulțumește celor care l-au ajutat, au colaborat și au organizat evenimentul. **Domnul George TERZIU**, de fel din Timișoara, spune că îl cunoaște de mulți ani pe domnul BUȚOI, că au fost momente în care dânsul a ajutat poezii din zonă și îi este recunoscător. Domnul TERZIU consideră că, în ziua de azi, este greu să scrii poezie patriotică și religioasă. Cei care scriu se supun unei atitudini publice imprevizibile, dar găsesc soluția pe baza simțăminte lor reale. Marin SORESCU spunea că se poate scrie o poezie patriotică și vorbind de o piatră, dacă știi cum. Cartea care se lansează este diversă, cuprinzând o mulțime de forme de poezie patriotică. Când scriem, ne bucurăm că suntem oameni, că suntem români. Domnul BUȚOI a făcut un lucru extraordinar, a introdus români, italieni etc. Suntem în fața unui volum reușit. Poezia vorbește despre mândria de a fi român, iar pentru asta mulțumește celor care au scris. **Domnul Geo CĂLUGĂRU** a afirmat de la început că domnul BUȚOI ne-a adus o carte

valoroasă, necesară în aceste vremuri, evenimentul de azi fiind unul deosebit. Domnul Geo CĂLUGĂRU îl citează pe poetul Nicolae Dan FRUNTELATĂ, care a afirmat că ...suntem un popor sceptic, ...că ne-am scufundat prea mult în spiritul balcanic, ...că trăim la mijloc, între rău și bine (citat aproximativ). Amintește, apoi, de o întâlnire cu poetul basarabean Nicolae DABIJA, care îl considera ca pe un frate al său, și care a afirmat că, dacă BASARABIA ar și ce gândește domnul Geo CĂLUGĂRU, l-ar adopta, iar în final, citește o poezie din creația lui **Nicolae DABIJA**. **Domnul Nicolae VASILE** face un recurs la istorie, amintind că EMINESCU a fost, de fapt, omorât, că nu mai reușim să avem personalități de talia lui IORGA, CIORAN, ELIADE și alții. Au mai luat cuvântul: doamna Ecaterina CHIFU, care l-a felicitat pe domnul BUȚOI pentru ce a făcut și se teme că va fi acuzat de naționalism; doamna Doina BÂRCĂ, care a adus un salut din partea publicației *Independența Română*. *Independența prin cultură*, la care este secretar literar, și îl felicită pe domnul BUȚOI pentru antologie; domnul Ionel SIMA care apreciază antologia și afirmă că, noi, ca scriitori, nu avem voie să fim modești când este vorba de sentimentele față de țară, față de unirea românilor, iar în final, citește o poezie proprie.

II. Lansarea volumului umoristic POFTĂ DE RÂS

În această a doua parte, la masa prezidiului au luat loc domnii: Nicolae VASILE, Viorel MARTIN, George CORBU, Nicușor

CONSTANTINESCU, Geo CĂLUGĂRU și, bineînțeles, domnul Ovidiu ȚUȚUIANU, autorul volumului. Pentru început, a luat cuvântul domnul Nicolae VASILE, care a apreciat faptul că autorul are umor, cu toate că este cunoscut ca poet, prozator și compozitor. Remarcă, de asemenea, articolele dânsului privitoare la EMINESCU și matematica.

Domnul George CORBU, cunoscut epigramist la nivel național, care si-a exprimat admirația față de un inginer umanist, talentat, autor a unui volum de umor. Cu toate că starea de veselie a cam dispărut la români, volumul conține epigrame și cuplete savuroase, legate de diferite evenimente, ocazii, întâlniri colegiale, cu profesorii etc. Domnul CORBU remarcă glumele/epigramele legate de profesorii din facultate și menționează, în mod special, pe cea legată de profesorul Ioan D. STĂNCESCU, părintele termoficării, pe care și desul l-a cunoscut. Remarcă epigramele și catrenele autorului, care spulberă, zice dânsul, ideea că inginerii ar fi niște subiectuali. Mai departe, apreciază foarte mult ideea/insistența de a fi reconsiderat și apreciat marele istoric Nicolae DENSUȘIANU, cu a sa *Dacia preistorică...* Autorul volumului îl reia pe celebrul BULĂ, chiar dacă numai în câteva catrene. Remarcă, de asemenea, prozele scurte umoristice, bazate pe comic de situație, personajele fiind bine conturate. Domnul CORBU încheie spunând că însușirile autorului îl recomandă ca pe un umorist profesionist, îl felicită și îi urează să fie sănătos, să realizeze încă multe asemenea cărți. **Domnul Viorel MARTIN**, care este și autorul prefetei cărții, menționează de la început că ne aflăm în fața unui autor complex: inginer, poet, prozator, dar și pianist și compozitor. Autorul este membru al Cercului Scriitorilor Ingineri din AGIR, dar al Cercului Inginerilor Epigramiști din AGIR, fiind un colaborator la mai multe reviste din țară. Cartea conține 17 capitole cu tot felul de epigrame, de la madrigaluri până la epitafuri, având ca ținte diferite persoane din viața

dumnealui. În carte, întâlnim flori și trandafiri cu țepi care țintesc colegi, profesori, pensionari, politicieni, femei, copii, unele păcate biblice, ba chiar și pictori și picturi celebre. Epigramele au poantă și prozodie bună. Autorul ne propune câteva poezii umoristice și câteva schițe pe teme diverse. De asemenea, ține să ne dea și o definiție originală a epigramei: “Când toate-n lume schiopătează/Și nu găsim soluții: iată drama!/Un singur leac avem, ce ne salvează/Rămâne numai ea, doar... epigrama!”. Autorul atacă în epigrame diferite personalități, în mod special, colegi de cenaclu, printre care: Gheorghe GROSU, Viorel MARTIN, Nicușor CONSTANTINESCU, Nicolae VASILE, Doina BÂRCĂ, Liviu ZANFIRESCU, Maria STURDZA CLOPOTARU, Constantin ENESCU, Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, Ioan RAȚIU, Nicu DOFTOREANU, Mircea POPESCU și Corneliu CRISTESCU. Femeilor li se dedică un capitol aparte, la fel copiilor, de asemenea politicianilor, dar nu sunt uitați nici pensionarii și chiar păcatele biblice. Proza umoristică este scrisă cu vervă, cu dinamism. Autorul are vână de prozator și umorist. În final, se adresează celor prezenți și le urează: Poftă bună la ... răs!

Domnul Nicușor Constantinescu, cunoscutul epigramist, a început prin a spune că domnul Ovidiu ȚUȚUIANU stârnește o mare poftă de ...RÂS, că, deși de formație tehnică, dânsul confirmă că nu numai cei cu pregătire filologică pot să creeze epigrame și poezii umoristice. Epigramele au poante, sunt originale prin temele și subiectele alese. Apreciază că este frumos să evoci dascălii pe care i-ai avut și pe colegii cu care ai împărțit exuberanțele tinereții. Catrenele și madrigalele, ca *laudatio*, pentru mari personalități ai picturii, muzicii etc, sunt foarte valoroase, cu final neașteptat. Autorul nu-l uită nici pe BULĂ și versifică o serie de snoave și bancuri cunoscute. Problema este, în general, controversată, dacă este bine să folosim ceva ce se știe, dar un lucru este clar, că așa ceva nu reprezintă un plagiat. Autorul are, în mod

evident, un grad de cultură ridicat, având o frumoasă expresie artistică și stârnește pofta de ...RÂS. A luat cuvântul domnul **Geo CĂLUGĂRU**, care menționează că avea dreptate BACOVIA: „*România este o țară tristă, plină de umor*”. Leacul pentru a învinge este UMORUL. Cu umorul și cu hazul, treci pârlăzu..., se spune. Ovidiu ȚUȚUIANU, inginerul, merge în spațiul UMORULUI. Are vocație, pentru că: „dacă te prinzi în joc, Dumnezeu te ajută!”. Prefața cărții este deosebită. În final, citește un catren semnificativ. **Doamna Marilena CARAGHIAUR** citește câteva poezii umoristice și primește aplauze binemeritate pentru dânsa, dar mai ales pentru autor. În finalul manifestării, ia cuvântul domnul **Ovidiu ȚUȚUIANU**, care mulțumește colegilor și prezidiului pentru cuvintele frumoase care s-au spus despre cartea dânsului, pe care le consideră a fi la un nivel laudativ foarte înalt. Declară că este mândru că a intrat în acest Cerc al Inginerilor Epigramiști, condus de domnul Viorel MARTIN, prefațatorul cărții, căruia îi mulțumește în mod deosebit și le urează tuturor POFTĂ DE ...RÂS!

III. Acordarea unor Diplome de Excelență

În partea finală a manifestării, domnul **Dumitru BUȚOI** a acordat o serie de DIPLOME DE EXCELENȚĂ din partea **Asociației Cultural-Umanitare „LUCEAFĂRUL DE VEST”** din Timișoara. Printre cei evidențiați, s-au numărat: Nicolae VASILE, George TERZIU, Geo CĂLUGĂRU, Doina BÂRCĂ, Antoneta RĂDOI, Ovidiu ȚUȚUIANU, Cornelii CRISTESCU, Ionel SIMA, Nicolae Constantin GAVRILESCU și alți. Finalul a aparținut domnului **Nicolae VASILE** care a felicitat încă o dată pe autori și a urat celor prezenți o seară bună și poftă de răs la ...tratațiile care au urmat.

Cercul Scriitorilor Ingineri „LITERAR ING”, București, 19 august 2019

În ziua de 19 august 2019, în sala mică din AGIR București, locul consacrat întâlnirilor noastre literare, s-a ținut ședința curentă a **Cercului**

Scriitorilor Ingineri „LITERAR ING”. La începutul ședinței, domnul Nicolae VASILE, președintele ceneclului, a anunțat că astăzi avem o ordine de zi mai lejeră, fără lansări de carte, dedicată lecturării celor mai recente creații ale membrilor ceneclului. De altfel, dat fiind perioada de concedii în care ne aflăm, prezența este modestă, așa că este timp suficient pentru lectură.

Mai întâi, domnul Nicolae VASILE face câteva referiri la proiectul literar al ceneclului rezervat pentru anul 2023, când se vor împlini 10 ani de activitate. Dânsul menționează că au început, deja, să vină profile literare din partea autorilor interesați, dar că unele au fost returnate pentru completări sau refaceri. Aceste profile literare, pe măsură ce vor fi gata, vor fi publicate, înainte de includere în volum, în diferite reviste prietene, cum ar fi: *Cronica Timpului*, *Bogdania*, *Litere* etc. Când va apărea volumul, în el se va menționa că ele au apărut în revistele respective. Un exemplu ar fi acela al publicării profilului literar al domnului Cornelii NEAGU în revista *BOGDANIA*, nr. 57-58, paginile 26-30. Prezentările activităților din ceneclul *LITERAR ING*, publicate în revista *BOGDANIA*, vor fi cumulate, prelucrate și sintetizate de către domnii Ovidiu ȚUȚUIANU și Cornelii CRISTESCU, într-un format de cel mult 10-12 pagini.

Referitor la aducerea cât mai multor autori din toată țara, care să participe la acest proiect, domnul Ovidiu ȚUȚUIANU, pe baza unei experiențe personale, propune abordarea bibliotecilor județene, care vor deveni puncte de legătură și de contacte cu autori din zona respectivă. Domnul Nicolae VASILE atenționează că nu trebuie să ne sperie mărimea volumului, deoarece, pe plan mondial, sunt citate, în mod special, lucrările serioase, cuprinzătoare. S-a trecut apoi la lecturi.

Primul care a deschis serata, a fost domnul Ioan GANEA-CHRISTU, care a citit un eseu foarte interesant intitulat „*Ce mare este punctul mic*”, un studiu care, pornind de la denumirea latină de *punctum*, a prezentat o serie de expresii uzuale, care au devenit obișnuite în exprimare: punct critic, punct termic, punct cardinal, punct de informare, puncte tari și puncte slabe, punct forte, punct de sprijin (cartea domnului Nicolae VASILE), punct de vedere, punctul de la 11 m etc. și chiar punctul de pensie, care urmează a fi

majorat (sic). Denumirea de punct este asemănătoare în multe limbi. Concluzia o trage chiar autorul care exclamă: Ce mare este punctul mic!

Domnul Nicolae VASILE menționează că **Societatea de Matematică și Industrie**, în care sunt foarte mulți membri ingineri, dar nu numai, va avea o conferință la Târgoviște în ziua de 23 septembrie 2019, unde va fi o *Masă rotundă* pe asemenea subiecte și că ar fi bine să participăm și noi. Celălalt domn VASILE, în calitate de membru fondator al societății respective, se oferă să participe, desigur, împreună cu domnul Nicolae VASILE și domnul GANEA-CHRISTU. Domnul Constantin GAVRILESCU dă citire la trei poezii. Prima, care prezintă un eveniment tragic din viața sa, se încheie dureros, astfel: „Odată cu Athena, a fost îngropată și copilăria mea”. Dânsul a mai citit poeziile: „Sufletul vreau să-l împac”, și „Odă frunzelor de vie”, care au fost, de asemenea, pe placul celor prezenți.

A urmat domnul Ovidiu ȚUȚUIANU care a citit o poezie despre compozitorul și pianistul polonez **Frederic Francois CHOPIN**, foarte reușită de altfel, ce urmează să fie publicată în revista CONVORBIRI LITERAR-ARTISTICE, condusă de doamna Antoneta RĂDOI, colega noastră..

Domnul Geo CĂLUGĂRU face două mărturisiri și citește două poezii: „Dor” (Mi-e dor de tine ca de un concediu...) și „Dilemă” (Să râd sau să plâng.../ Nu ai nevoie, Doamne, de un ajutor../ Noi, oamenii, suntem un izvor de apă vie...), versuri care s-au bucurat de aplauzele celor prezenți.

A urmat domnul Mihai Valentin GHEORGHIU, cunoscut autor de rondeluri, care a anunțat că în ziua de 19 septembrie va avea loc lansarea celui de al unsprezecelea volum de rondeluri, la Centrul Cultural Mihai Eminescu din București. A prezentat patru rondeluri: „Azi e mâine”, „Rondelul caracterului”, „Tablă și cretă” și „Dor

de munte”, toate subliniate cu aplauze de către cei de față.

Domnul Ionel SIMA face o intervenție scurtă, în care prezintă un **motto** creat de dânsul: „Și totuși stârnește plânsul prin porii materiei....etc.”, precum și o definiție a poeziei, care este : „arta contemplării și a intuiției în dansul cuvintelor...etc. ” , și citește poezia „Apusuri răsar” .

Domnul Ioan RAȚIU, conducător de cenaclu, cunoscut pentru calitatea versurilor sale, citește câteva poezii scurte: „Undeva rămân dureri”, „Când zâmbești, te doare ceva”, „Am îmbătrânit lacrima.../ Am îmbătrânit zâmbetul”, iar în final un „Cîntec”.

Domnul Alexandru CIOCIOIU, autor a nu mai puțin de 12 volume de versuri, Citește poeziile. „Străzile” (Au început străzile să fugă / Aleile au rămas orfane..), „Lângă ștejar” (Am uitat pe banca de ștejar o amintire...), „Pe urme de brad” (A venit cel plin de păsări...bradul), toate apreciate cu aplauze.

Domnul Corneliu CRISTESCU a recitat poezia „Eu simt că-i un copil în mine”, care a fost urmărită cu interes de cei prezenți și aplaudată de ei, pentru că, fiecare s-a regăsit, într-o măsură sau alta .

În final, domnul Nicolae VASILE a recitat poezia „Artistul” (Cel ce păcătuiește cu gândul...), poezie apreciată de cei prezenți cu puternice aplauze.

Domnul Ovidiu ȚUȚUIANU a recomandat colegilor să citească cu atenție poeziile lui Cezar IVĂNESCU, unde vor descoperi un om deosebit și prin faptul că el își cânta poeziile.

Pornind de aici, dânsul amintește că și geto-dacii obișnuiau acest lucru, iar seara s-a terminat cu o dezbatere pe teme de istorie veche, despre civilizațiile antice de pe aceste meleaguri, care au stat la baza civilizațiilor greacă și latină, de mai târziu. - **Dr. ing. Corneliu CRISTESCU**

**Un deceniu
Redactia ART-EMIS**

Mulțumim pentru frumoasele și generoasele mesaje și urări, adresate împlinirii a zece ani de la prima apariție editorială a Revistei ART-EMIS.

Mulțumim tuturor surorilor și fraților români care ne citesc și ne sunt alături, oriunde s-ar afla.

Mulțumim tuturor celor care ne citesc, care respectă datinile strămoșești ale Neamului Românesc. La rândul nostru, îi cinștim, le respectăm crezul, vorba și portul, oricărei etnii ar aparține.

Mulțumim tuturor celor ce simt și gândesc românește!

Celor care pășesc pe pământul Patriei, celor care își aruncă privirea asupra paginilor revistei, cu bune gânduri le urăm „Bine-ați venit!”, cum, deopotrivă, celor veniți cu gânduri ascunse și întunecate, precum, cândva, furtunosul sultan Baiazid la malul Dunării, îi prevenim cu slovele nobilului român Mihai Eminescu: „De-o fi una, de-o fi alta... Ce e scris și pentru noi, Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i război. [...] Eu? Îmi apăr sărăcia și nevoile și Neamul... Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul, Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este; Dușmănit vei fi de toate, fără-a prinde chiar de veste; N-avem oști, dară iubirea de moșie e un zid Care nu se-nfiorează de-a ta faimă, Baiazid!”... sau cum s-or fi numind mercenarii corporațiilor-vampir sau trădărilor de Neam și Țară ale unor nevrednici băștinași.

Suntem slujitori-oșteni ai Credinței și Cuvântului, întru apărarea Neamului Românesc, și-i încredințăm pe cititorii noștri că sub faldurile Tricolorului vom sta de strajă intereselor

românești în cetatea ART-EMIS, precum plăieșii în fața regelui polonez Sobieski.

În cele ce urmează, plecându-ne în fața Măriei Tale, cititorule, publicăm două dintre mesajele de suflet primite cu prilejul jubileului Revistei ART-EMIS. Am ales doar două, trimise de dincolo de actualele și strâmbele granițe ale României, trasate cu creionul de tâmplărie de Viaceslav Molotov - girate de ipocriții aliați occidentali ai U.R.S.S.-ului de ieri, adversarii de azi ai Federației Ruse. Fără a dori să nedreptățim pe cineva, publicăm cel mai de departe mesaj venit, de la antipod, din îndepărtatul Melbourne al Australiei și pe cel trimis de dincolo de malul stâng al Prutului, din Chișinău, metropola României Mari.

Citând și parafrazând grăirea regretatului bard de la Bârca: „Nu ni-i fapta cât ni-i zisa, Dar istoria proscris-a, Iarăși adevăr promis-a De la Nistru pân' la Tisa. [...]” ... Să dormiți, Ioane și Nicolae liniștiți. „Neamul vostru n-a murit !”. VIVAT ROMÂNIA MAGNA !

„Radio TV Melbourne” în limba română către “ART-EMIS” **Ben Todică**, Radio TV Producer, Melbourne, Australia

Stimată doamnă Maria Diana Popescu,

Stimate domnule Ion Măldărescu,

Stimată redacție, Stimăți colaboratori, Sincere și calde Felicitări!

2019 este un an cu o semnificație aparte pentru dumneavoastră. Aniversarea unui deceniu de activitate a Revistei ART-EMIS în serviciul informării românilor din țară și din străinătate este o sărbătoare a noastră, a tuturor.

Oamenii ca Dumneavoastră și colaboratorii revistei ART-EMIS sunt și vor fi întotdeauna pentru românii de pretutindeni exemplu de dăruire și talent, capabili de abordări variate ca temă și stil, curaj și sinceritate în apărarea justiției, adevărului și libertății românilor. Dreptul la liberă exprimare și promovarea articolelor și eseurilor de orice calibru al pregătirii profesionale și vârstă în paginile revistei, sunt și vor fi o parte importantă a succesului nostru continuu, al românilor oriunde s-ar afla. Apreciind rigoarea și profesionalismul de care dați dovadă în conținutul revistei, cu mare mândrie vă admirăm și vă stimăm. Sperăm ca și în continuare să fiți fereastra noastră deschisă spre acasă și vă promitem că vom continua să vă citim cu aplecare și deosebit interes.

Mulțumim pentru tot ceea ce faceți și vă rugăm să acceptați urările noastre, ale românilor din Australia și ale mele personal, urându-vă sănătate, inspirație și spor în împlinirea misiunii dumneavoastră! De asemenea, prosperitate și împlinirea tuturor doririlor de bine pentru întreg colectivul redacțional și pentru românii de pretutindeni.

Vă mulțumesc onorată revistă ART-EMIS, domnule Ion Măldărescu, onorată doamnă Maria Diana Popescu pentru capacitatea redacțională de excepție, pentru dragostea și spiritual românesc pe care l-am simțit și trăit astăzi, 6 septembrie 2019, dată care va rămâne memorabilă pentru mine. Respect și admirație pentru gândul bun și apreciere. Mulțumiri frățești, cu sinceritate, **Ben Todică, Radio TV Producer, Melbourne, Australia, 08 Septembrie 2019**

„LA MULȚI ANI ART-EMIS!”

Alexandru Moraru, Chișinău

O întâmplare fericită a făcut să întâlnim oameni prețioși, jurnaliști de forță, români sadea.

Acei oameni, care de zece ani trudesă împreună la editarea revistei ART-EMIS.

Publicația numită este un suport al adevărului istoric, al zbuciumatei sorți a României moderne. Subiectele materialelor savanților istorici, publiciștilor - academicieni, profesorilor universitari, generali și ofițeri superiori, cercetători și literați precum: prof. univ. dr. Gheorghe Buzatu, prof. univ. dr. Ioan Scurtu, acad. Dinu C. Giurescu, comandor (r), Jipa Rotaru, acad. Florin Constantiniu, acad. Ioan Aurel Pop, col. (r) prof. univ. dr. Alesandru Duțu, prof. univ. dr. Anatol Petrencu, general de armată (r) dr. Mircea Chelaru, acad. Alexandru Surdu, general. mr. (r.) Dr. Adrieon Pârlog, prof. univ. dr. Ilie Bădescu, col. (r) Alexandru Ganenco, ec. dr. Ilie Șerbănescu, dr. Liviu Țăranu, prof. univ. dr. Petre Țurlea, Acad. Dimitrie Vatamaniuc, dr. Leonida Moise, general (r) br. (r) Aurel I Rogoian, dr. în științe medicale Claudiu Popescu, conf. univ. dr. Vasile Șoimaru, comandor-aviator (r) dr. Marius Nicoară, prof. univ. dr. hab. Nicolae Enciu, col. (r) Dumitru Ciurci, Dr. Larry L. Watts, general br. (r) Dan Niculescu, lector univ. dr. Florian Bichir, general mr. Teo Palade, ec. Dr. Wilfried Lang, col.(r) dr. Mircea Tănase, prof. univ. dr. Mircea Druc (ex-ministrul

Republicii Moldova), Eugen Zainea, col. (r) Constantin Moisa, jurista Gregoriana Preduca, prof. dr. Gheorghe Constanin Nistoroiu, dr. Alba Catrinel Popescu, comandor-av. (r) conf. univ. dr. Jănel Tănase, prof. univ. dr. Nicolae Iuga, col. (r) dr. Cristache Gheorghe, contraamiralul de flotilă Marian Ioan, cercetătorii Mircea Vâlcu-Mehedinți și dr. Gabriel Ungureanu, I.P.S. Varsanufie, Arhiepiscop al Râmnicului, dr. Gabriel Artur Silvestri, col. (r) dr. Ion Petrescu, prof. univ. dr. Viorel Ioniță, Dr. Corneliu Florea, col (r) dr. Anatol Munteanu, col. Dumitru Marin - comandantul bat. sol-aer „Șoimii Bărăganului”... mulți, mulți alții cărora le cer iertare că nu i-am numit - și sine die, Ion Măldărescu și Maria Diana Popescu - cărora, cu voia domniilor voastre îl alătur, sfidând modestia, și pe istoricul-publicist Alexandru Moraru - au un suport viu al segmentului de public intelectual și al celor interesați de istorie și spirit național românesc.

Invocând dreptul la liberă exprimare asupra aspectelor politicii naționale românești ART-EMIS, are o linie de conduită bine definită și imparțială. Criticile autorilor revistei sunt argumentate și documentate temeinic, constituind un izvor bogat de informații istorice, sociale și de opinie.

Revista ART-EMIS se dovedește un bogat izvor de informații cu caracter istoric al epocii moderne și contemporane, de atitudine și literar-artistic. Prin articolele publicate, apără conceptul de națiune și civilizație milenară românească, prin instrumente socio-politice bine punctate, se opune cu vehemență așa-numitei globalizări a statului și culturii României.

La a zecea aniversare îi urăm redutabilei pagini de informații, ce reflectă realitatea României, problemele și năzuințele românilor de pretutindeni: „LA MULȚI ANI ART-EMIS!”

Mulțumesc din suflet, conducerii revistei, doamnei Maria Diana Popescu și domnului Ion Măldărescu, care m-au onorat cu înaltă domniilor lor apreciere - Diploma Jubiliară a prestigioasei reviste ART-EMIS, care împlinește un deceniu de la apariție. Recomand tuturor să citească această revistă deosebită, care nu este altceva decât o busolă sigură pentru cei dotați cu inteligență și rațiune în aceste timpuri dificile, pline de falsuri și minciună.

LA MULȚI ANI ART-EMIS!

”Zilele comunei Vultur”, 17-18 august 2019

Comuna Vultur se află în zona de sud-est a județului Vrancea, în zona de vărsare a râului Putna în Siret, la limita cu județul Galați.

Este formată din satele Vultur (reședința), Boțârlău, Hângulești, Maluri și Vadu Roșca.

La recensământul efectuat în 2011, populația comunei Vultur se ridică la 6.277 de locuitori, în scădere față de recensământul anterior, când se înregistraseră 8.538 de locuitori.

Comuna dispune de două monumente istorice. Unul este zidul lui Donie, datând din 1800 și aflat la ieșirea de vest din satul Hângulești; iar celălalt este biserica „Sfântul Nicolae”, zidită în 1819 și aflată în centrul satului Maluri.

Primăria și Consiliul local din Vultur au organizat și derulat, timp de două zile, ediția a VII-a ”Zilele comunei Vultur”.

Sâmbătă, 17 august 2019, la piața agroalimentară, au fost organizate câteva ore de distracție pentru copiii din comună. jocuri interactive, muzică și dans pentru copii, modelaj, baloane, face painting.

A doua zi, 18 august 2019 un sobor de 10 preoți din comună și cei invitați au oficiat o slujbă

religioasă la troița din centrul satului Vultur, în memoria tuturor eroilor. Au fost prezenți oficialitățile locale, județene și numeroși fii ai satului.

Începând cu ora 15.00, la Căminul cultural, director Prof. Daniela Rusu, a început ”Întâlnirea cu fiii satului”. Deschiderea evenimentului a fost făcută de actorul Sorin Francu, directorul Teatrului municipal ”Mr. Gheorghe Pastia” din Focșani.

Domnul Cristian Dănuț, prim vicepreședinte al C.J.Vrancea a transmis mesajul domnului Marian Oprișan, Președintele C.J. Vrancea. Corul ”Ștefan Andrei”, dirijor Prof. Dumitru Săndulachi, a încântat asistența interpretând superb șase cântece românești. Primarul comunei domnul **Nicușor Păcuraru**, ales din anul 2002, după discursul său a invitat pe domnul **Vasile Soare**, ambasador în Rederația Rusă, fiu al comunei să adreseze câteva cuvinte confrăților.

Referitor la ce-a de a șaptea ediție a ”Zilelor comunei Vultur” a afirmat că:

”Este un eveniment de referință pentru comună, pe care îl organizăm cu mare drag în luna august, atunci când se întorc acasă mulți dintre vulturenii plecați în străinătate. Sperăm ca prin investițiile pe care le facem în comuna Vulturu să îi determinăm pe unii dintre cei plecați să se întoarcă acasă. Avem foarte multe proiecte la care lucrăm, iar comuna Vulturu este în plin proces de modernizare”. Prof. Nițu Drăgan a recitat poezia ”Întoarcerea țăranului” a poetului Adrian Păunescu. Primarul comunei este mândru că în comunitate funcționează de patru ani, Fanfara de copii ”Vulturii Brass Band”, dirijor Prof. Marian Cucu, care a obținut patru medalii și o cupă pe Moldova. La înălțime au fost, de asemenea Corul ”Ștefan Andronic” și Ansamblul ”Rapsodia Vultureană”.

La ora 16.30, participanții au plecat pe jos către piața agroalimentară realizând și ”Parada costumelor populare”.

Timpul a fost frumos și organizarea excelentă. Pe scenă au evoluat Ansamblul Altona (județul Tulcea), Ansamblul ”Mușețeanca” (județul Brăila), Grupul de fluierași ai căminului cultural Paltin (județul Vrancea), de asemenea formațiile din comună, solista Ana Maria Anton, Bianca Brâulung, îndrăgita interpretă de muzică populară Steliana Sima și alții.

Un deliciu al serii a fost și Ansamblul folcloric profesionist „Țara Vrancei” din Focșani.

În respect față de educație și carte reprezentanții autorităților locale i-au premiat pe elevii care au avut rezultate foarte bune la învățătură în anul școlar 2018-2019.

”Zilele comunei Vulturu” s-au încheiat într-o atmosferă de caldă prietenie și de bucurie, cu un frumos foc de artificii.

Dragi vultureni, La mulți ani!

Ionel MARIN, membru UZPR și LSR

**ZIUA LIMBII ROMÂNE SĂRBĂTORITĂ ÎN
AVANS LA ADJUD: „EU, POEZIA ȘI
DUMNEZEU” – LANSARE DE CARTE
ADINA CORINA PANFIL, EDITURA
BOGDANIA, FOCȘANI, 2019**

În sala arhiplină a Casei de Cultură „Tudor Vornicu” din Municipiul Adjуд, a avut loc, începând cu ora 17.00, lansarea celui de-al doilea volum de versuri al poetei adjudene, stabilită în Italia, **Adina Corina Panfil**, frumos intitulat: „EU, POEZIA ȘI DUMNEZEU”. Atmosfera relaxată, plină de energie pozitivă, lumină și frumos, a fost întreținută cu momente de poezie și muzică folk și muzică populară de foarte bună calitate.

Editura Bogdania a fost reprezentată de poetul Ionel Marin (moderatorul evenimentului), editorul cărții și președintele Asociația Cultural-umanitară „Bogdania” sub egida căreia s-a desfășurat întreaga sărbătoare. Printre invitați s-au aflat: scriitorul Ion Croitoru – profesorul de limba română și dirigintele din liceu al Adinei, Gheorghe A. Stroia – „nașul” literar al Adinei, care i-a publicat la editura adjudeană Armonii Culturale volumul de debut intitulat „Îi pasă timpului de mine” (2017), doamna Alina Elena Zoltan – profesor de limba română la Colegiul Național „Emil Botta”, pr. Ioan Ciobotea – care a oferit invitaților un frumos moment artistic

susținut de elevele ansamblului folcloric fondat și condus de dânsul, pr. Traian Zoltan, pr. Fusaru Teodor, prof. dr. Dogaru Gicu-Valentin de la Colegiul Național „Emil Botta” și mulți alții.

Alături de distinșii invitați au fost aproape de sărbătorită soțul – Ionel Panfil, fiicele autoarei, părinții, surorile, socrii, cumnații și mulți, mulți prieteni, care au dorit să îi fie aproape. Domnul Virgil Gospodaru a întreținut publicul cu minunate cântece, din repertoriul fără vârstă al șlagărelor folk, dar și câteva dintre compoziții proprii. Momente pline de încărcătură spirituală, emoție, sensibilitate, prin care a fost sărbătorită poezia și, implicit, limba română.

Opinia unanimă a invitaților a fost că poezia Adinei Corina Panfil este o lărică a luminii și iubirii, sub toate formele sale, o rugă sensibilă către divinitate, pe care autoarea o consideră baza și sensul tuturor trăirilor sale. Deși titlul cărții face trimitere la un volum de poezie religioasă, lucrurile nu stau deloc așa, printre „personajele” cărora Adina le dedică versurile sale se află familia, părinții, mama, natura, iubitul, dar și, nu în ultimul rând, Dumnezeu.

De asemenea concluzia a fost foarte clară: poezia noului volum este din ce în ce mai aproape de valențele poeziei adevărate, metaforele devin cu adevărat surprinzătoare prin tehnica inovației asocierii, simțirea este mai profundă, apropierea de Dumnezeu mai clară.

Momentele de recital, unele chiar în lectura autoarei - trimitere subliminală făcând la recitalurile Anei Blandiana, prin ton și culoare - dar și momentele de muzică, au făcut deliciul asistenței. Limba română a fost sărbătorită la ea acasă, bucuria, emoția și lumina invitaților fiind evidentă. Lacrimile ce au umplut de multe ori ochii celor aflați în sală sunt dovezi simple ale receptării mesajului lăric la adevărata sa valoare.

O manifestare frumoasă, plină de eleganță și noblețea poeziei Adinei Corina Panfil, căreia îi dorim sănătate, putere, curaj, inspirație, fericire alături de frumoasa familie și îi spunem din suflet:

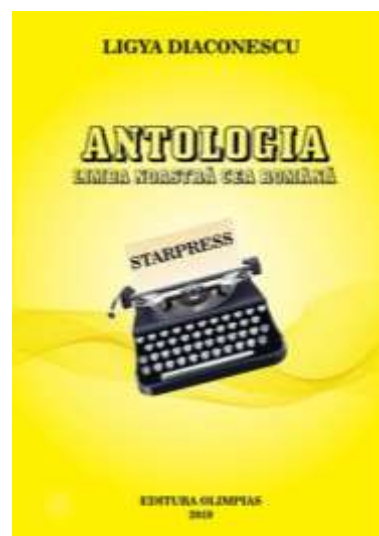
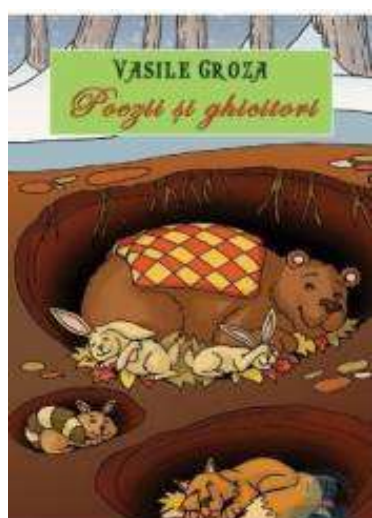
MULȚUMIM!

**LA MULȚI ANI, FRUMOASĂ
ȘI NEMURITOARE LIMBĂ
ROMÂNĂ!**

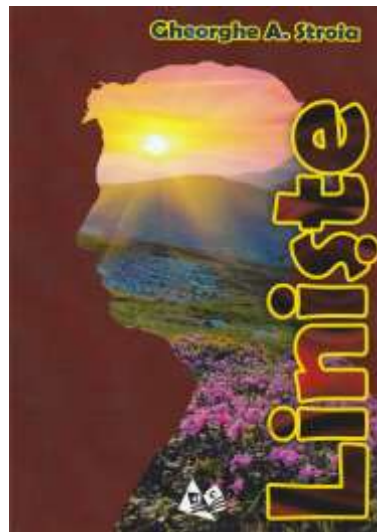
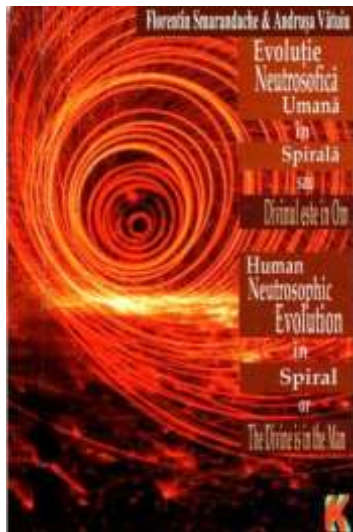

Gheorghe A. STROIA

Semnal editorial

Semnal editorial

ISSN 2343-8061